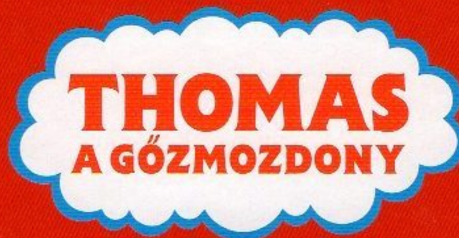
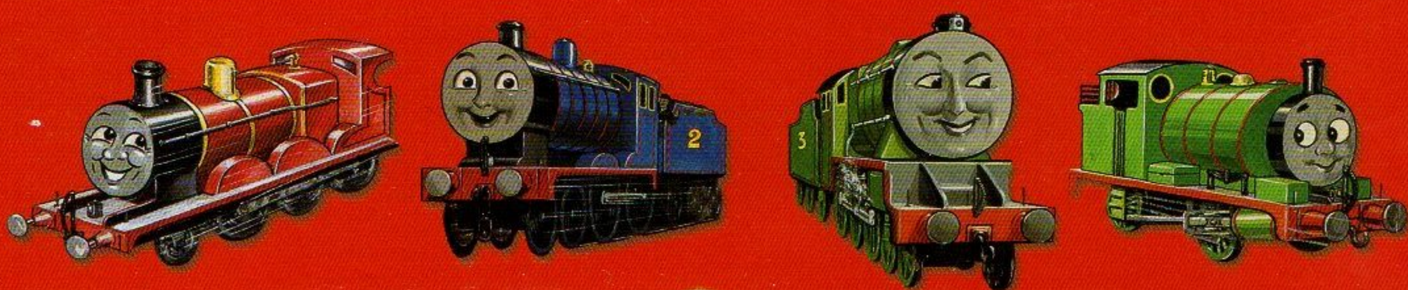

Klasszikus mesegyűjtemény 1.

Rev. W. Awdry

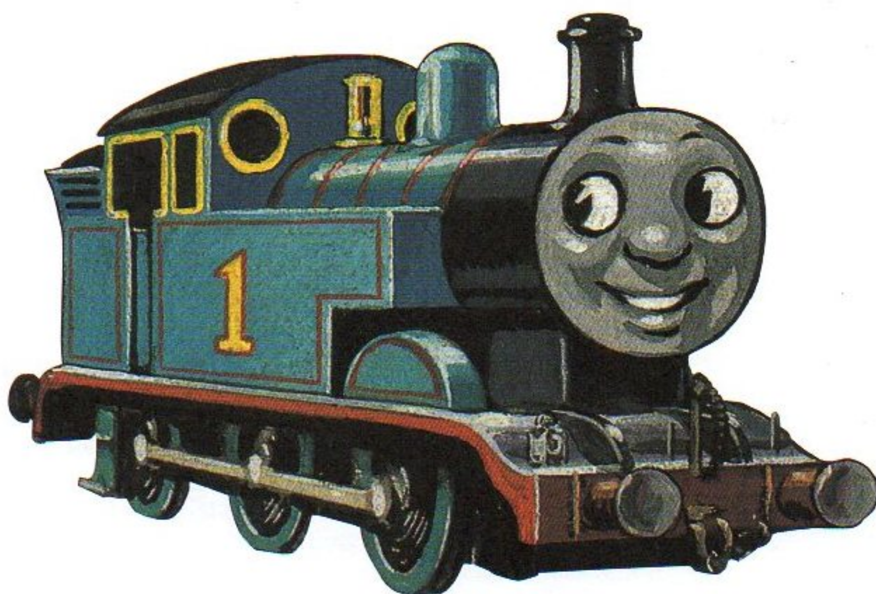

Régi és új mesék

Klasszikus mesegyűjtemény 1.

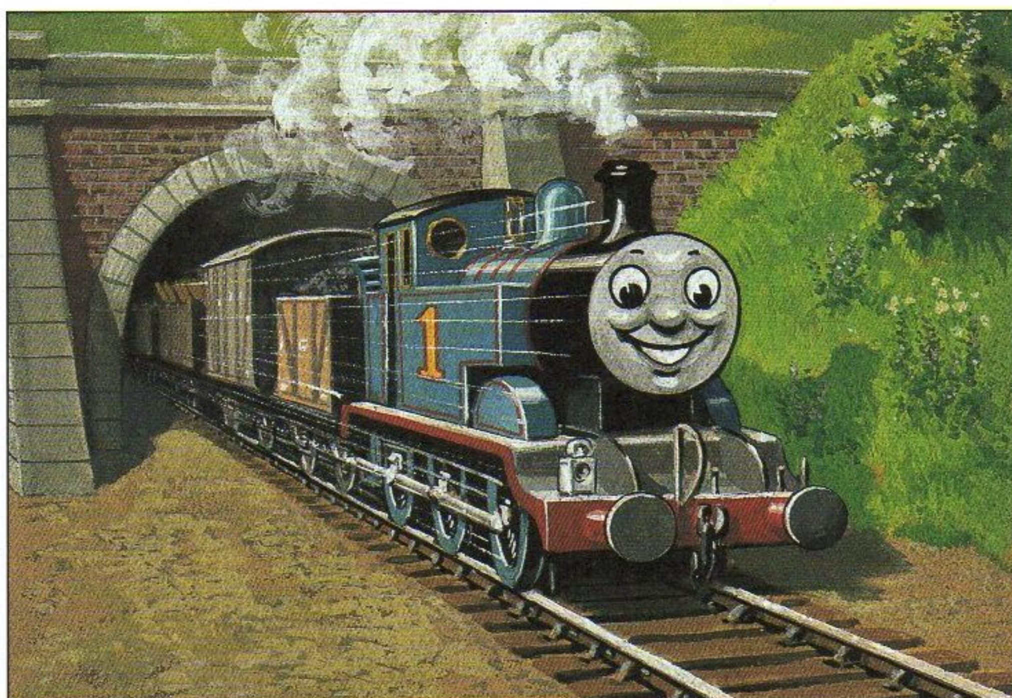
Írta: Rev. W. Awdry

EGMONT

Tartalom

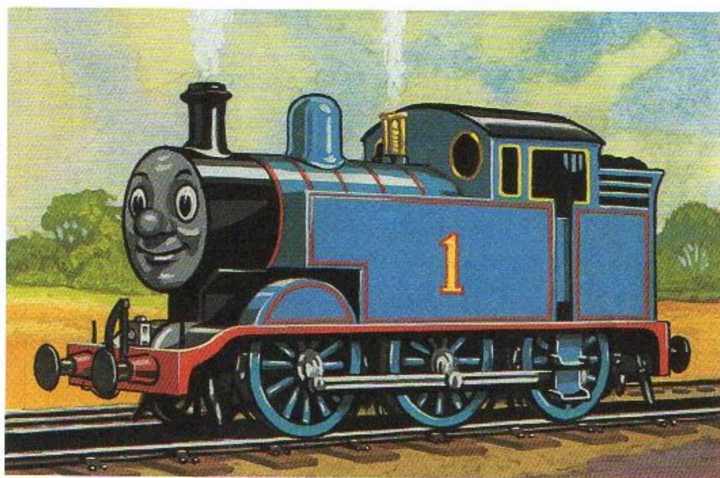
THOMAS,
a gőzmozdony

A következő oldalakon arról olvashatsz,
hogyan mentette meg Thomas Jamest,
hogyan versenyzett Bertie-vel,
és hogyan kapott saját szárnyvonalat.

Thomas és Gordon

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

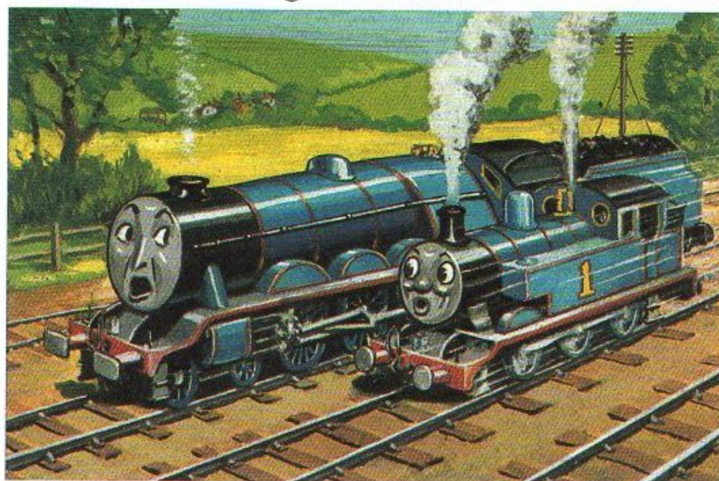
Thomas, a gőzmozdony a nagy állomáson lakott. Hat kis kereke, rövid, zömök kéménye, rövid, zömök kazánja és rövid, zömök dómja volt.

Fontoskodó kis mozdony volt, és mindig személykocsikat tologatott. Behúzta őket az állomásra, hogy a nagy mozdonyok hosszú utakra indulhassanak velük. Amikor pedig szerelvények érkeztek, elvontatta az üres kocsikat, hogy a nagy mozdonyok pihenhessenek.

Thomas egy kicsit szemtelen is volt. Úgy gondolta, egy mozdony sem dolgozik olyan keményen, mint ő, és gyakran megtréfálta a többieket. Kedvenc csínyjei közé tartozott, hogy egy mellékvágányon szunyókáló nagy mozdony mellé húzott, és megijesztette.

– Tűt, tűt, tűt, tü-tűt! Ébresztő, álomszuszék! – füttyentette ilyenkor. – Miért nem dolgozol te is, mint én? – Aztán gúnyosan felnevetett és elrobogott, hogy újabb vagonokat keressen.

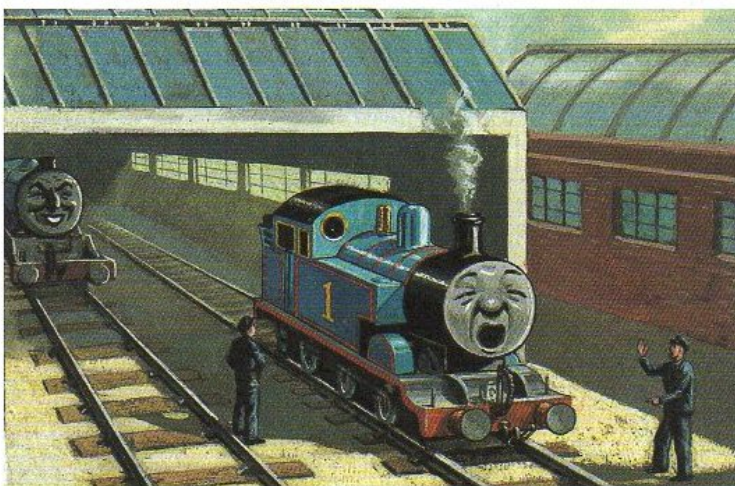
Egy napon Gordon egy mellékvágányon pihent. Nagyon fáradt volt. Az expressz, amit húzott, késve érkezett meg, és neki olyan gyorsan kellett robognia, ahogy csak bírt, hogy behozza az el-

veszett időt. Már éppen elszunyókált, amikor Thomas a maga szemtelen módján mellé gurult.

– Ébresztő, álomszuszék! – füttyentette a kis mozdony. – A változatosság kedvéért dolgozhatnál is valamit! Engem úgysem érsz utol! – Azzal nevetve elrobogott.

Gordon nem aludt el újra. Ehelyett azon töprengett, hogyan taníthatná móresre Thomast.

Egy reggel Thomas sehogy sem tudott felébredni. A mozdonyvezetője és a fűtője nem tudták beindítani. A kazánjában kialudt a tűz, és nem volt elég gőz. Az expressznek hamarosan indulnia kellett volna. Az utasok csak vártak, de a személyvagonok nem álltak készen.

A kis kék mozdony végre elindult.

– Ajjaj, ajjaj – ásította.

– Gyerünk – sürgették a vagonok. – Igyekezz!

– Ti ne húzzátok az időt! – zsémbelt Thomas.

– Mért nem jöttél? Mért nem jöttél? – kérdezték bosszúsan a vagonok.

Thomas bedöcögött az állomásra, ahol Gordon várt rá.

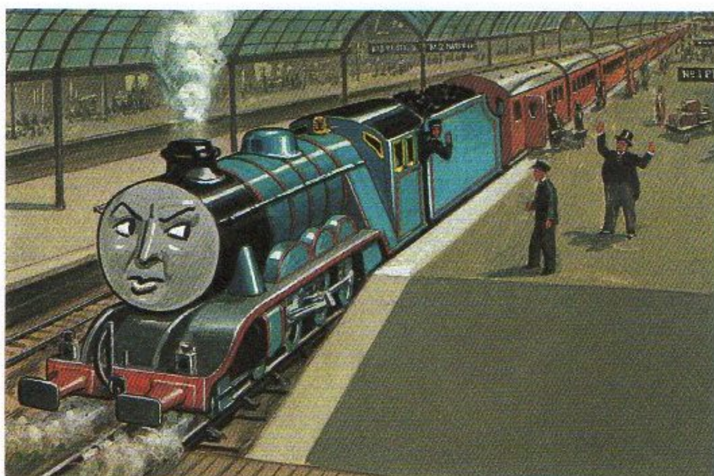
– Tűt! Tűt! Tűt! Siess már, te! – pöfögte a nagy mozdony bosszúsan.

– Tút! Tút! Tút! Siess magad! – vágta rá Thomas szemtelenül.

– Fogok is – felelte Gordon. A vagonok szinte még meg sem álltak, máris eléjük gördült a mellékvágányról, és mögé kapcsolták a szerelvényt.

– Tűt, tűt – füttyentet-

te. – Kérem, szálljanak be gyorsan!

Az utasok sietve beszálltak, a szemafor szabadra váltott, az óra egészet ütött, a kalauz meglengette a zászlóját, Gordon pedig készen állt az indulásra.

Thomas általában megtolta a nagy mozdonyok szerelvényét, hogy segítsen nekik elindulni. De előtte mindig lekapcsolták, úgyhogy amikor a vonat már egyenletesen haladt, ő megállhatott és visszatolathatott az állomásra.

Ezúttal azonban a kis mozdony késett, Gordon pedig olyan gyorsan indult el, hogy a vasutasok elfelejtették lekapcsolni.

– Tűt! Tűt! – mondta Gordon.

– Tűt! Tűt! Tűt! – füttyentette Thomas.

– Gyertek, gyertek! – nógatta Gordon a vagonokat.

– Húzd jobban! Húzd jobban! – töfögte Thomas Gordonnak.

A nehéz szerelvény lassan kigördült az állomásról.

Egyre gyorsabban és gyorsabban haladt – túlságosa gyorsan is Thomas számára!

Meg szeretett volna állni, de nem tudott.

– Tűt! Tűt! Állj! Állj! – füttyöngette.

– Siess, siess, siess! – nevetett Gordon a szerelvény elején.

– Velünk kell jönnöd. Velünk kell jönnöd – kuncogtak a vagonok.

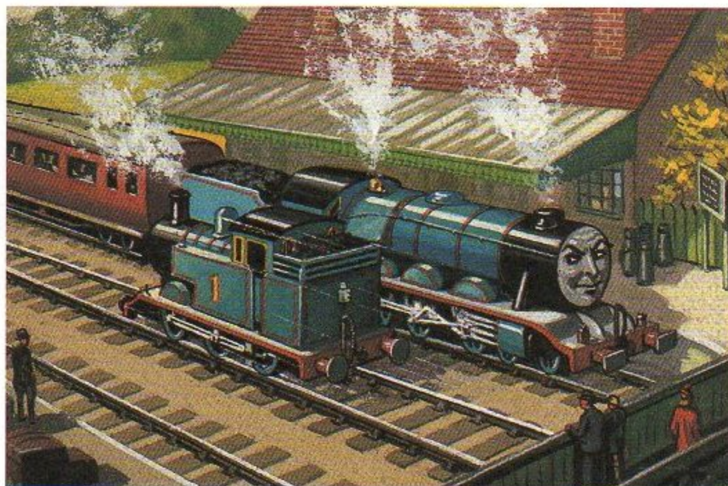
Szegény Thomas gyorsabban robogott, mint azelőtt valaha. Alig kapott levegőt, a tengelyei sajogtak, de mennie kellett.

– Sosem leszek már a régi – gondolta szomorúan. – Egészen el fognak kopni a kerekeim.

Végül megálltak egy állomáson. Mindenki nevetett, amikor meglátta a vonat végén lihegő-szuszogó kis mozdonyt.

Lekapcsolták, egy fordítókorongra tolták, és elzakatolt egy mellékvágányra.

– Na, kicsi Thomas – kuncogott Gordon. – Most már tudod, mit jelent a kemény munka, igaz?

Szegény Thomas túlságosan ki volt fulladva, hogy válaszoljon. Csak elpöfögött, hogy kipihenje magát, és egy jó nagyot igyon.

Nagyon lassan töfögött haza, és attól fogva mindig ügyelt rá, hogy ne legyen szemtelen Gordonnal.

Thomas és a tehervagonok

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Esténként a fűtőházban Thomas gyakran morgolódott.

– Unom már a vagontologatást, világot szeretnék látni.

A többiek nemigen vettek róla tudomást, mert Thomas nagyszájú kis mozdony volt.

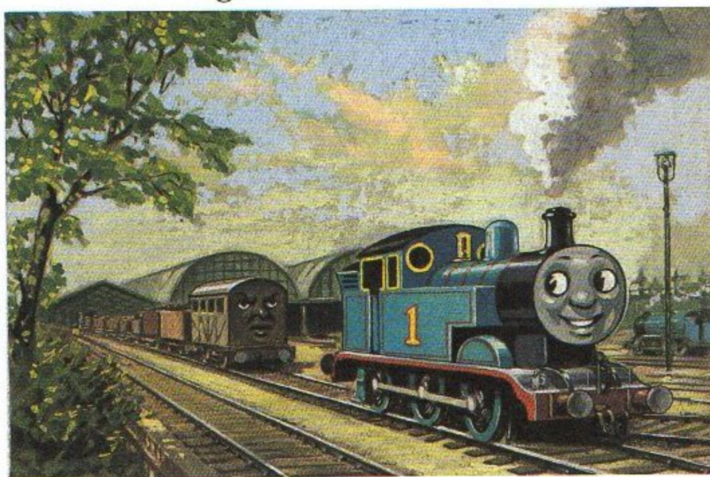
Egy este azonban Edward látogatott el a fűtőházba. Barátságos mozdony volt, és megsajnálta Thomast.

– Holnap haza kell vinnem néhány teherkocsit – mondta. – Ha elviszed őket helyettem, én tologatom a vagonokat a rendező-pályaudvaron.

– Köszönöm – mondta Thomas –, az nagyszerű lenne.

Így azután másnap reggel megkérdezték a mozdonyvezetőiket, és amikor azok beleegyeztek a cserébe, Thomas boldogan elrobogott a tehervagonokért.

A tehervagonok azonban ostoba és lármás szerzetek. Be nem áll a szájuk, és nem figyelnek oda arra, amit csinálnak. Nem hallgatnak a mozdonyra, és ha megáll, visítozva futnak egymásba.

– Ó! Ó! Ó! Ó! Mi a csuda történt?

És sajnos meg kell mondanom, hogy szeretnek kitolni azokkal a mozdonyokkal, akik nincsenek hozzájuk szokva.

Edward mindent tudott a teherkocsikról. Figyelmeztette is Thomast, hogy legyen óvatos, de a kis kék mozdony túl izgatott volt, hogy figyeljen rá.

Egy pályamunkás mögéje kapcsolta a szerelvényt és amikor a sze-

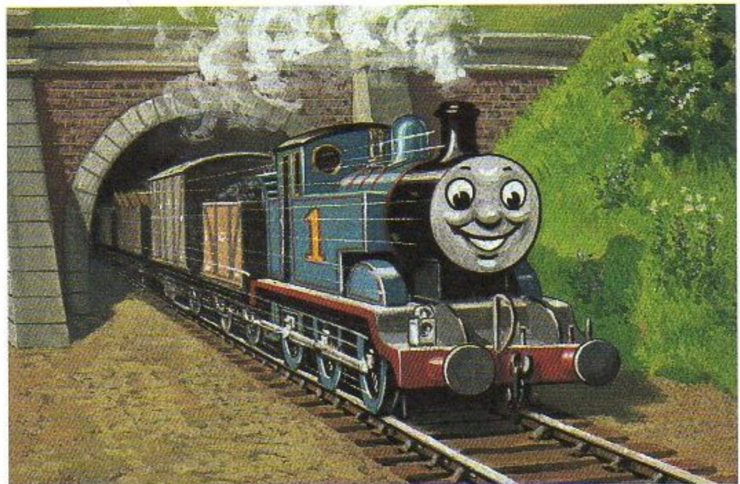

mafor szabadra váltott, Thomas készen állt.

A kalauz a sípjába fújt.

– Tűt! Tűt! – füttyentette Thomas válaszul, és elindult. A vagonok azonban még maradni akartak.

– Ó! Ó! Ó! Ó! – kiáltoztak, amikor megfeszültek a csatlakozások. – Várj, Thomas, várj!

De Thomas nem várt.

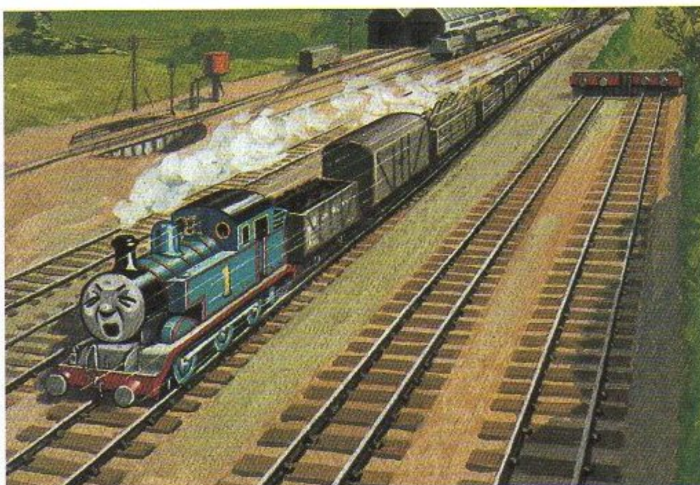
– Gyer-tek, gyer-tek – pöfögte, a méltatlankodó teherkocsik pedig a mellékvágányról lassan kigördültek a fővonalra.

Thomas boldog volt.

– Gyertek csak, gyertek csak – zakatolta.

– Jól – van! – Ne – hajts! – Jól – van! – Ne – hajts! – zsémbeltek a vagonok. Állomásokon csörömpöltek keresztül, hidakon zörögtek át.

– Tűt! Tűt! –füttyentett Thomas, és átrobogtak az alagúton, ahová valamikor Henry volt befalazva. Aztán felértek a domb tetejére, ahol Gordon szerencsétlenül elakadt.

– Csak lassan, csak lassan – figyelmeztette a mozdonyvezető. Elvett a gőzből, és elkezdett fékezni.

– Megállunk! Megállunk! – kiabálta Thomas.

– Nem! Nem! Nem! Nem! – felelték a vagonok, és egymásnak ütköztek.

– To-vább! To-vább!

– És mielőtt a mozdonyvezető megállíthatta volna őket, letaszították Thomast a lejtőn, és zörögve-nevetve robogtak mögötte.

Szegény Thomas hiába próbálta megakadályozni, hogy ilyen sebesen rohanjanak.

– Ne lökjetek! Ne lökjetek! – szuszogta, de a vagonok nem álltak meg.

– To-vább! To-vább! – vihorásztak.

A kis mozdony megörült, amikor a lejtő aljára értek. Aztán meglátta a helyet, ahol meg kellett állniuk.

– Te jó ég! Most mit csináljak?

Keresztüldübörögtek az állomáson, és szerencséjükre üres volt a vágány, amikor berobogtak a teherpályaudvarra.

– Óóó, óóó, eeh – nyögött Thomas, ahogy behúzott fékekkel végigcsúszott a síneken.

– Meg kell állnom – gondolta, és szorosan behunyta a szemét.

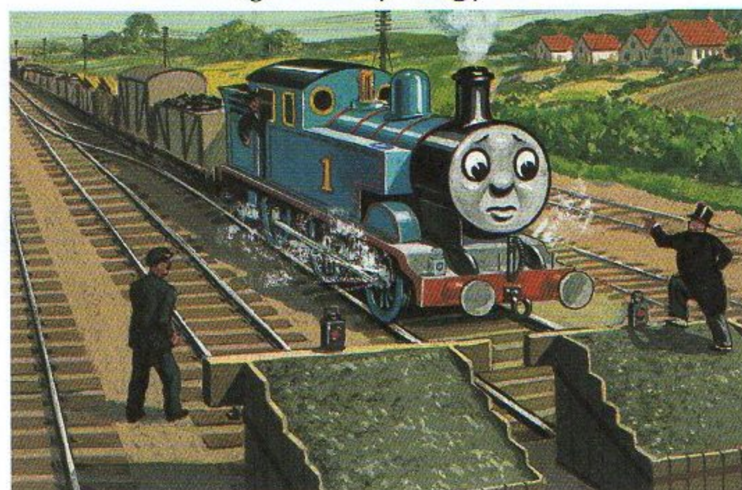
Amikor kinyitotta, látta, hogy épp az ütköző előtt állt meg, és valaki nagyon figyelte.

A Kövér Ellenőr volt az!

– Hát te mit keresel itt, Thomas? – kérdezte szigorúan.

– Én hoztam el Edward teherkocsijait – felelte Thomas.

– De miért jöttél ilyen gyorsan?

– Én nem akartam, löktek – mondta a kis kék mozdony bánatosan.

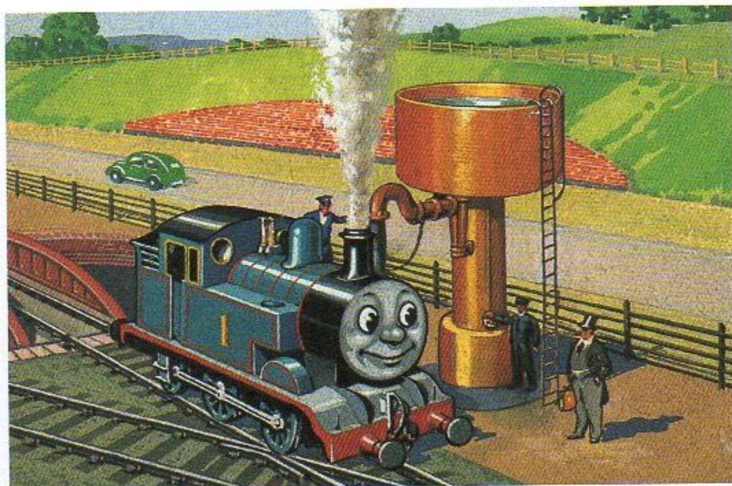
– Még sosem húztál teherkocsikat?

– Nem.

– Akkor bizony még sokat kell tanulnod a teherkocsikról, kicsi Thomas.

Thomas és a mentőszerelvény

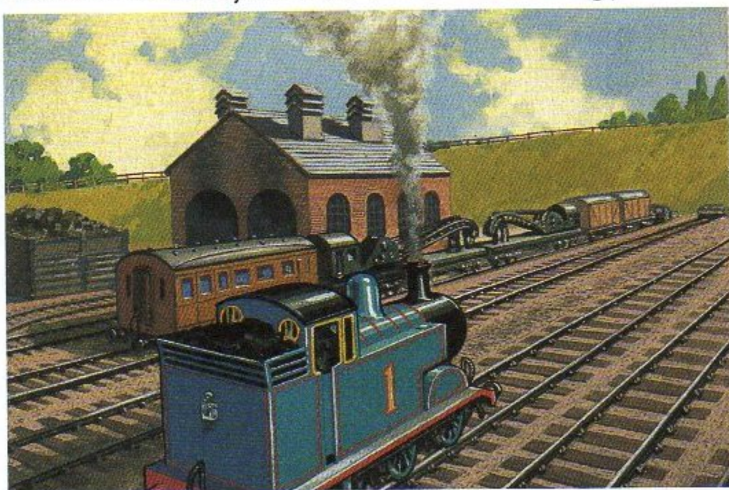
Illusztrálta: C. Reginald Dalby

A Kövér Ellenőr minden reggel eljött az állomásra, hogy felszálljon a vonatra, amely munkába viszi. Mindig barátságosan köszönt Thomasnak, a gőzmozdonynak.

A rendező-pályaudvaron rengeteg vagon volt, s a kis kék gőzös húzta-vonta a helyükre a teherkocsikat. Keményen dolgozott. Már tudta, hogy nem olyan okos, mint amilyennek tartotta magát. Különben is, a Kövér Ellenőr kedves volt hozzá, ő pedig mindent meg akart tanulni a vagonokról, hogy Igazán Hasznos Mozdony váljon belőle.

Az egyik mellékvágányon különös vagonok álltak magukban. Thomast kioktatták, hogy azokhoz nem nyúlhat. Volt köztük egy kis személyvagon, néhány pőrekocsi, és két furcsa valami, amit Thomas mozdonyvezetője darunak nevezett.

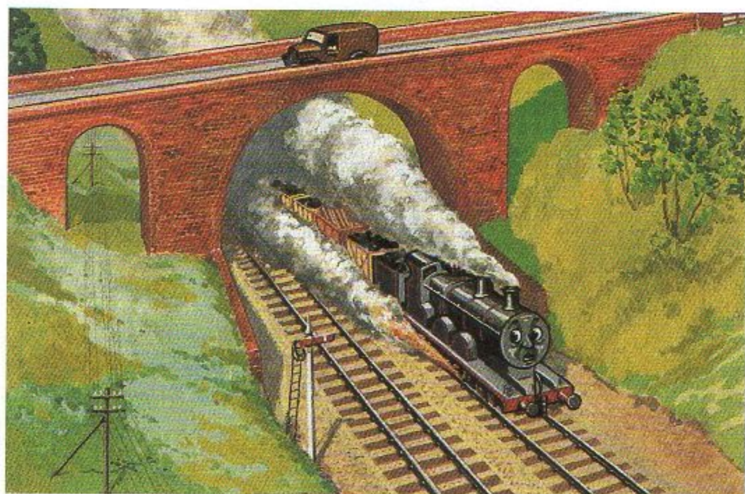

– Ez a mentőszerelvény – magyarázta. – Ha baleset történik, a munkások beszállnak a vagonba, a mozdony pedig a helyszínre viszi őket, hogy segítsenek a sérülteken, és szabaddá tegyék és helyreállítsák a pályát. A daruval súlyos dolgokat tudnak felemelni, például mozdonyokat, személyvagonokat vagy teherkocsikat.

Egy nap Thomas a rendező-pályaudvaron dolgozott, amikor meghallotta egy mozdony kétségbeesett füttyentését.

–Segítség! Segítség! – robogott el mellette egy tehervonat, túlságosan gyorsan.

A szerelvényt egy megrémült, új mozdony húzta, akinek James volt a neve. A fékbetétjei már izzottak, a kerekei közül lángok csaptak ki,

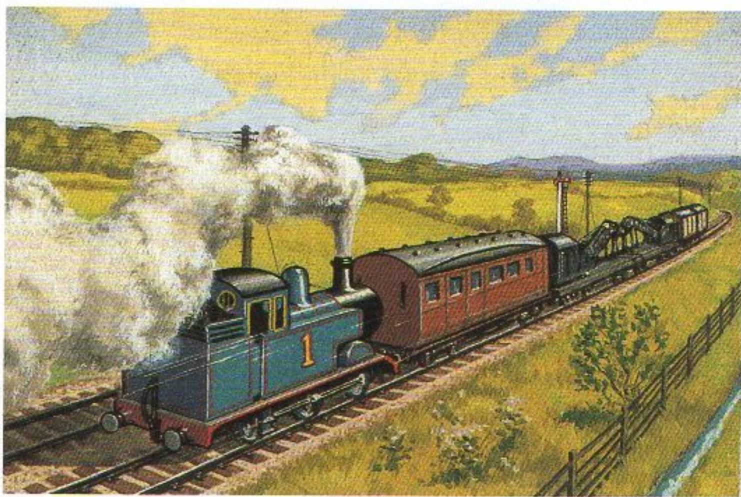
szikrák röpködtek mindenfelé.

–Taszigálnak! Taszigálnak! – zihálta.

–Tovább! Tovább! Tovább! – nevettek a teherkocsik.

– Segítség! Segítség! – füttyögte James, miközben eltűnt egy híd alatt.

– Kedvem lenne megleckéztetni azokat a tehervagonokat – mondta Thomas.

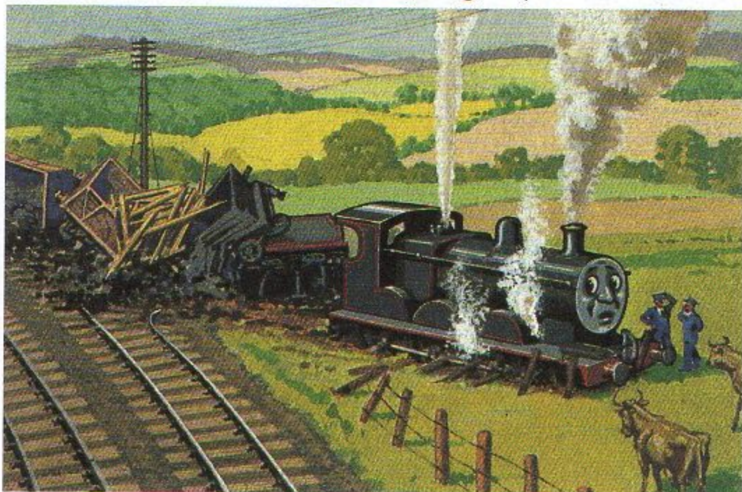

Hirtelen megszólalt a csengő a jelzőbódéban, és egy vasutas futott oda.

– James kisiklott. Oda kell vinnünk a mentőszerelvényt. Gyorsan! – kiabálta.

A kocsikat Thomas mögé csatolták, a munkások felugráltak a személyvagonba, és már indultak is, amilyen sebesen csak tudtak.

– Gyorsan, gyorsan, gyorsan – pöfögött Thomas, és teljes erejéből robogott a szerelvénnyel. Ezúttal nem csak eljátszotta, hogy olyan, mint Gordon, most tényleg olyan is akart lenni.

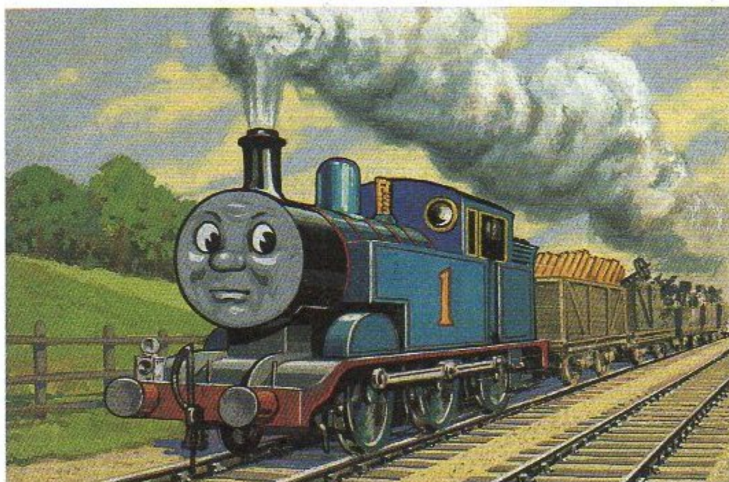

– Az ördögbe a teherkocsikkal és a trükkjeikkel – gondolta. – Remélem, szegény Jamesnek nem esett baja.

A pálya egyik kanyarjánál találtak rá Jamesre és a tehervagonokra. A fékezőkocsi és az utolsó néhány vagon még a

síneken állt, de az elülsők egymás hegyén-hátán tornyosultak. Jamesre egy tehén bámult kíváncsian a mezőn, miközben a vezetője és fűtője átvizsgálták, hogy lássák, nem sérült-e meg.

– Ne bánkódj, James! – vigasztalták. – Nem a te hibád volt. A fából készült fékek mondták fel a szolgálatot. Mindig mondtuk, hogy nem sokat érnek.

Thomas odahozta a mentőszerelvényt, aztán eltávolította az útból a sértetlen teherkocsikat.

– Ó, egek, ó egek! – nyögtek a vagonok.

– Megérdemlitek, megérdemlitek – töfögte Thomas bosszúsan.

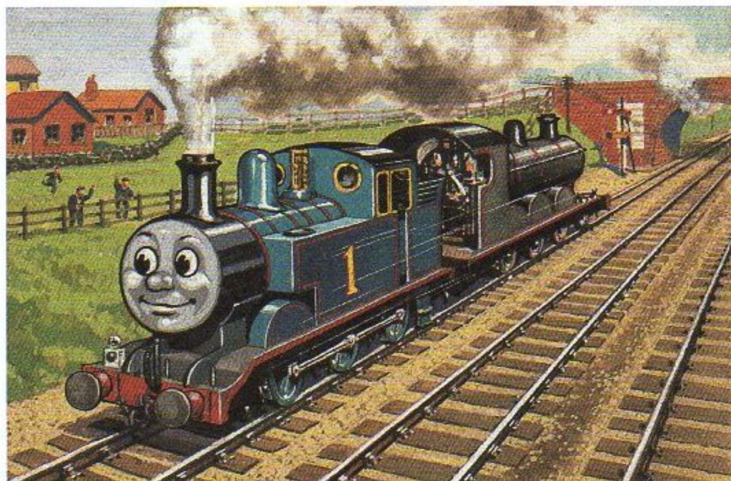
Amikor a munkások további vagonokat tettek vissza a sínekre, azokat is elvontatta. Keményen dolgozott, ide-oda robogott egész délután.

– Ebből okulhattok! Ebből okulhattok! – zakatolta Thomas a vagonoknak.

– Okulunk, okulunk – csikorogták szomorúan a vagonok.

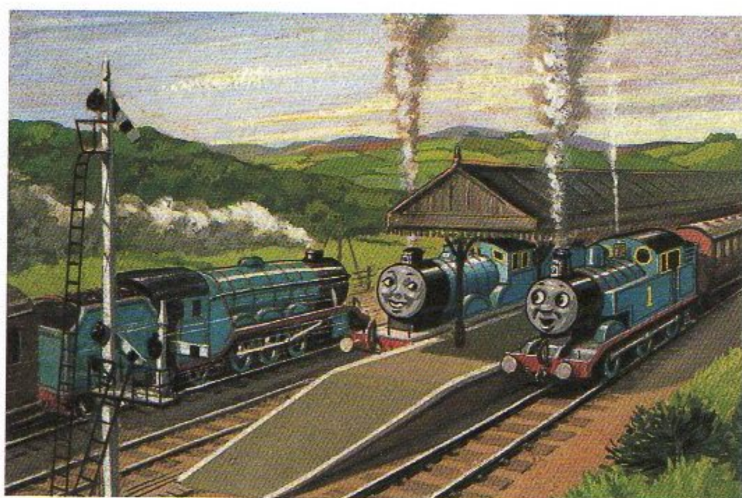
A munkások kijavították a vágányt, aztán a két daruval visszaemelték Jamest a sínekre. Az új mozdony megpróbált elindulni, de moccanni sem tudott, úgyhogy Thomas vitte vissza a kocsiszínbe, hogy megjavítsák. A Kövér Ellenőr már türelmetlenül várta őket.

– Nos, Thomas – mondta barátságosan –, hallottam, mi történt, és nagyon meg vagyok elégedve veled. Igazán Hasznos Mozdony vagy. James kap új fékeket, és átfestik, hogy újra csillogjon-villogjon. Te pedig, Thomas, kapsz egy szárnyvonalat, amely csak a tiéd lesz.

– Ó, köszönöm, uram! – hálálkodott a kis kék mozdony boldogan.

Most aztán Thomas

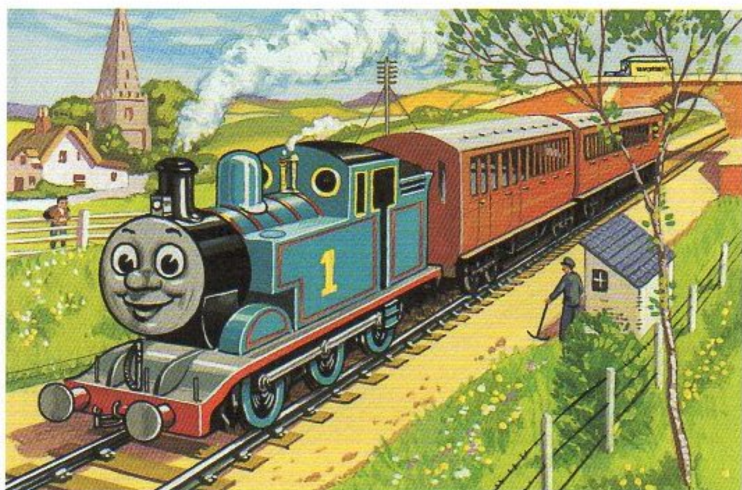
nem is lehetne boldogabb. Saját szárnyvonala van, amelyen egész nap büszkén pöfög fel-alá két személyvagonjával.

Soha nem magányos, mert a kereszteződésnél mindig akad egy mozdony, akivel szót válthat.

Edward és Henry gyakran megállnak, és elmondják neki a legújabb híreket. Gordon mindig siet, megállni nincs ideje, de sosem felejti el két hosszú füttyel üdvözölni, Thomas pedig mindig két rövidet füttyent válaszul.

Thomas és a kalauz

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Thomas, a gőzmozdony nagyon büszke a szárnyvonalára. Szerinte az az egész vasút legfontosabb része.

A kis kék mozdonynak két személyvagonja van. Régiek már, rájuk férne egy festés, de Thomas így is nagyon szereti őket. A nevük Annie és Clarabel. Annie csak utasokat tud szállítani, Clarabel azonban az utasokon kívül poggyászt, és a kalauzt is.

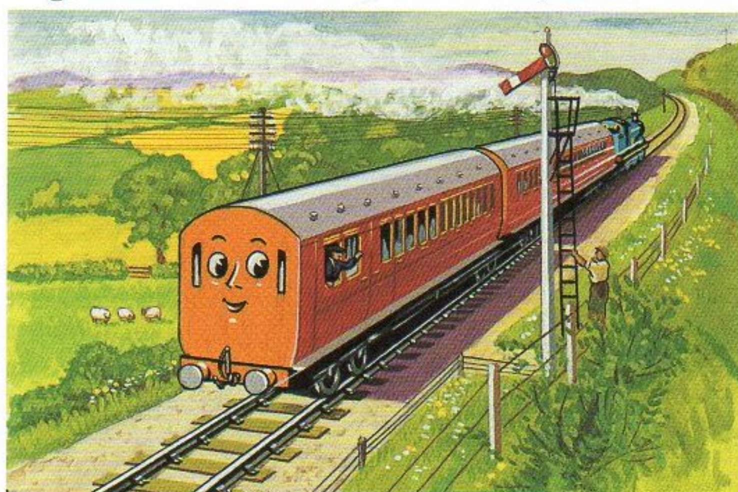
Ahogy fel-alá pöfögnek a vonalon, Thomas ritmusra zakatol, Annie és Clarabel pedig vele kattognak.

Amikor Thomas elindul egy állomásról, így zakatol:

– Gyertek hát, ne késsünk el! Gyertek hát, ne késsünk el!

A vagonok pedig ráfelelnek: – Nem késünk el, nem késünk el.

Semmitől se bántódnak meg, amit Thomas mond nekik, mert tudják, hogy a mozdony csak a Kövér Ellenőr kedvére igyekszik tenni. Azt is tudják, hogy ha Thomas bosszús, nem rájuk haragszik, hanem a fővonal nagy mozdonyaira, akik miatt ők is késnek.

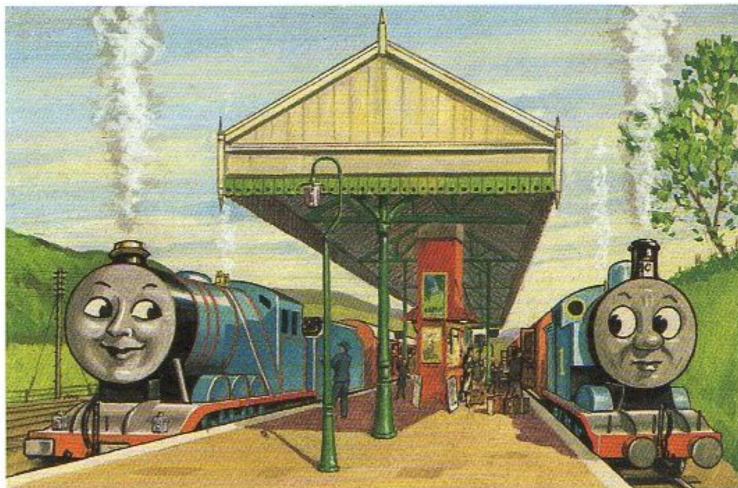
Egy nap Thomasnak meg kellett várnia Henry vonatát, ám az késett. A kis kék mozdony egyre bosszúsabb lett.

– Hogy legyek pontos a szárnyvonalamon, ha Henry mindig késik? Hát nem érti, hogy a Kövér Ellenőr számít rám? – dohogta, és türelmetlenül füttyentett.

Végre befutott Henry.

– Hol voltál, lustaság? – kérdezte Thomas morcosan.

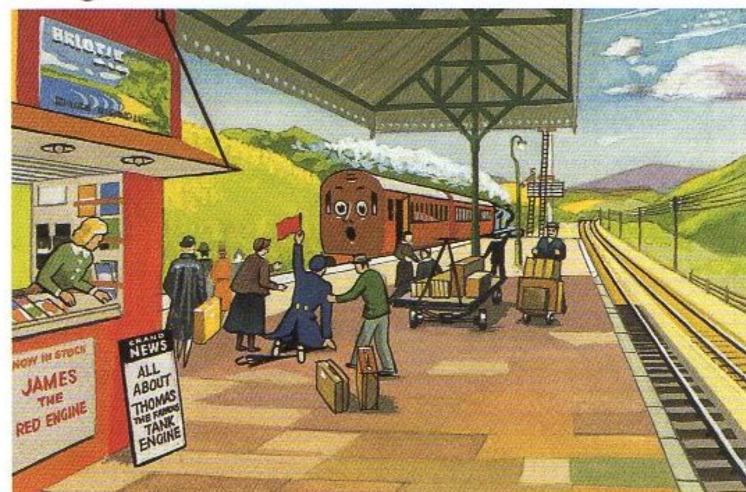
– Valami nincs rendben a szerkezetemmel, de senki sem tudja, mi

bajom. Fogalmad sincs, mennyit szenvedek – nyögte Henry.

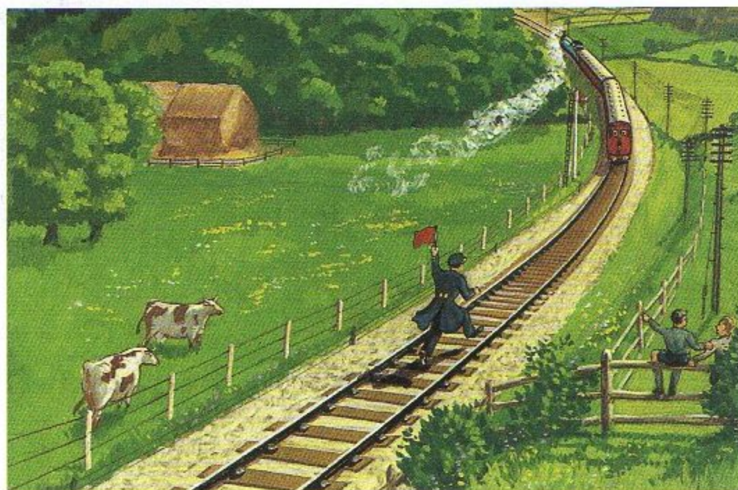
– Ostobaság! – felelte Thomas. – Csak túl kövér vagy. Többet kéne mozognod!

Henry szerelvényéből sok utas szállt ki, rengeteg poggyásszal, és mind beszálltak Annie-be és Clarabelbe. Thomasnak meg kellett várnia, amíg mindenki elkészül. Amikor a kalauz végre megfújta a sípját, a kis kék mozdony azonnal elindult.

A kalauz megfordult, hogy felugorjon a fülkéjébe, de megbotlott egy idős hölgy esernyőjében, és orra esett. Mire felkászálódott, Thomas, Annie és Clarabel már kifelé zakatolt az állomásról.

– Gyertek már, gyertek már! – pöfögte Thomas, de Clarabel nem akart menni.

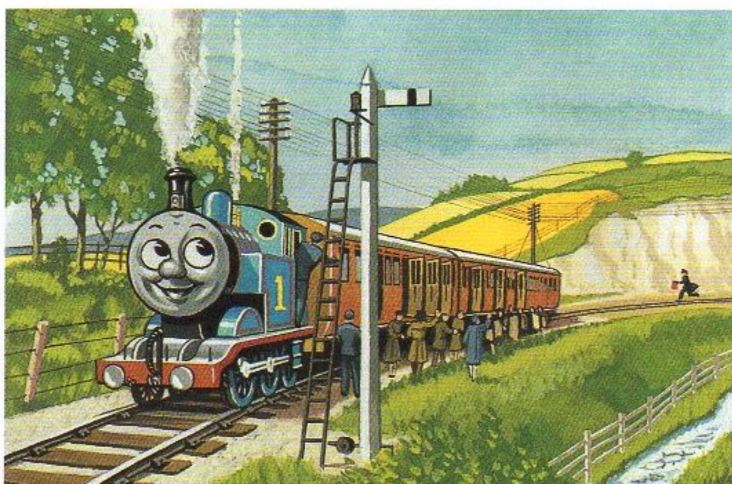

– Lemaradt a kedves kalauzom – szipogta. Annie megpróbált szólni a mozdonynak.

– Nincs meg a kalauz, nincs meg a kalauz – zakatolta, de Thomas sietett, és nem figyelt rá.

– Siessetek, siessetek! – töfögte türelmetlenül.

Annie és Clarabel megpróbált fékezni, de a kalauz nélkül nem tudott.

– Hol a kalauzunk, hol a kalauzunk? – siránkoztak, de hiába. Thomas csak egy tilos jelzésnél állt meg.

– Ördög vigye ezt a szemafort! – zsémbelt a kis kék mozdony. – Miért kell megállnunk?

– Nem tudom – mondta a mozdonyvezető. – A kalauz mindjárt megmondja.

De hiába vártak, a kalauz csak nem jött.

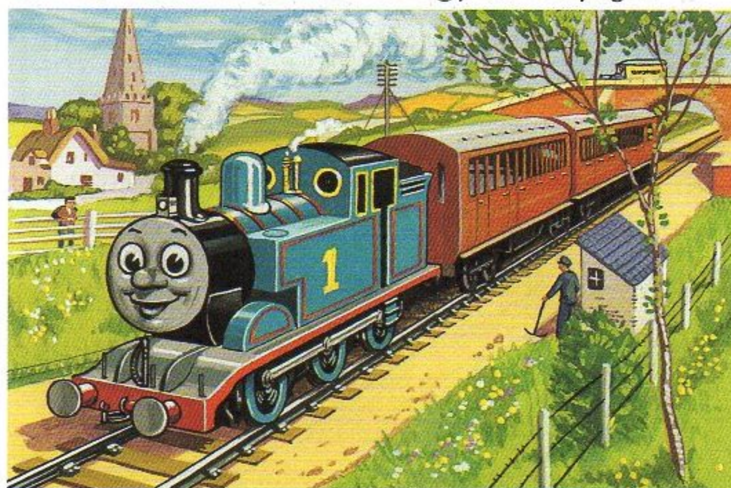
– Tűt, tűt, tűt, tűt! Hol a kalauz? – füttyentette Thomas.

– Lemaradt – szipogta Annie és Clarabel egyszerre. A mozdonyvezető, a fűtő és az utasok igencsak elámultak, amikor meglátták a kalauzt, aki lélekszakadva futott utánuk a vágányon, egyik kezében a zászlóival, a másikban pedig a sípjával.

Mindenki megéljenezte, amikor odaért. Nagyon kimelegedett, úgyhogy leült, és ivott egy jót, aztán elmesélte, mi történt.

– Nagyon sajnálom, kalauz úr – mondta Thomas.

– Nem te tehetsz róla, Thomas, hanem az idős hölgy esernyője. Nézd, a szemafor szabadra váltott, hozzuk be az elveszett időt!

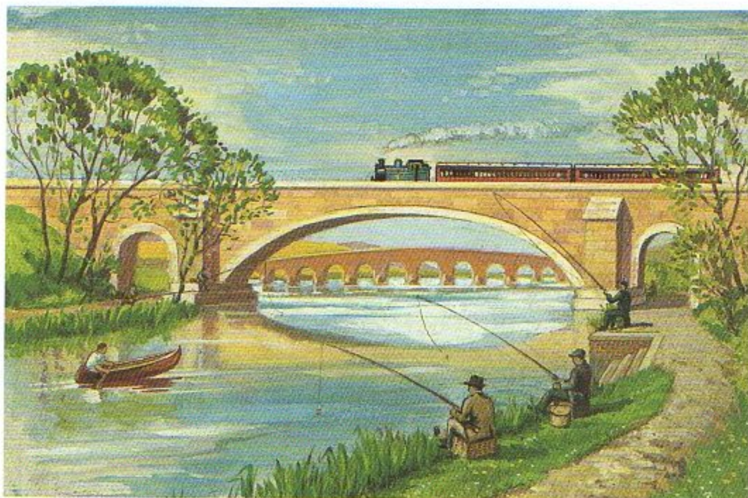
Annie és Clarabel annyira örült, hogy visszakapták a kalauzt, hogy egész úton így zakatoltak Thomasnak:

– Amilyen gyorsan akarod, amilyen gyorsan akarod!

Nem csoda hát, hogy hamarabb értek célhoz, mint azelőtt bármikor.

Thomas horgászni megy

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

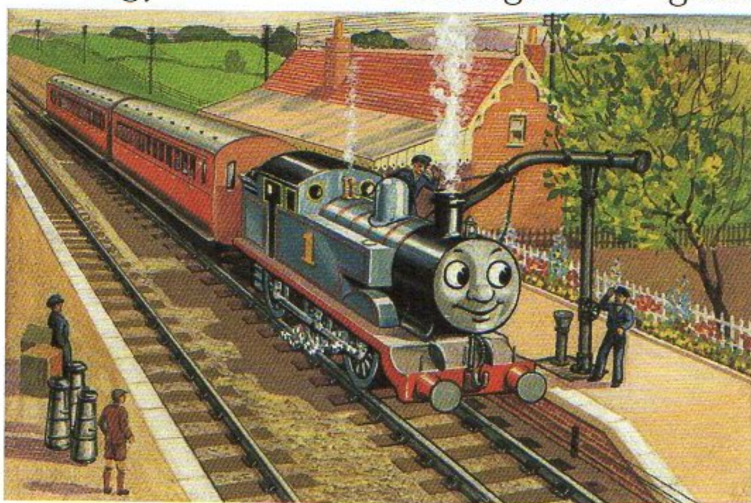
Thomas szárnyvonalán volt egy folyóparti állomás is. Amikor átzakatolt a hídon, gyakran látott horgászokat. Sokszor csak hallgatagon fogták a botjaikat, de megesett, hogy éppen egy halat rántottak ki a vízből.

A kis kék mozdony szívesen elnézte volna őket egy ideig, de a vezetője azt mondta:

– Nem lehet! Mit szólna a Kövér Ellenőr, ha késnénk?

Thomas úgy gondolta, nagyszerű lenne megállni a folyónál.

– Úgy szeretnék én is horgászni! – gondolta vágyakozva.

Valahányszor egy másik mozdonnyal találkozott, elmondta, mennyire szeretne horgászni, de a többiek mind azt felelték:

– A mozdonyok nem járnak horgászni.

– Nincs semmi fantáziátok! – fintorgott ilyenkor a kis kék mozdony.

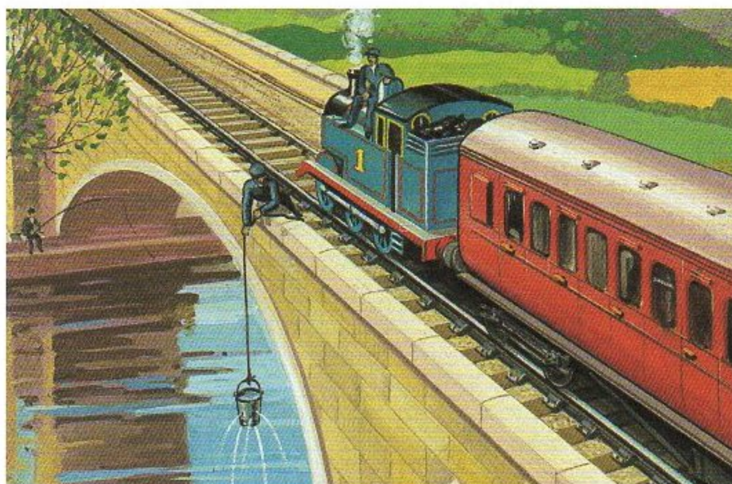
Thomas általában a folyóparti állomáson vett fel vizet. Egy nap szokás szerint megállt, a fűtője pedig a kazánja fölé húzta a víztorony csövét, aztán megnyitotta a csapot. A csap azonban elromlott, a víz nem folyt.

– Nahát! – méltatlankodott Thomas. – Pedig olyan szomjas vagyok.

– Sebaj – felelte a vezetője –, kapsz vizet a folyóból.

Kerítettek egy vödröt, meg egy kötelet, és a hídra gurultak. A mozdonyvezető a vízbe eresztette a vödröt. Hanem a vödör régi volt, öt helyen is kilyukadt, ezért olyan gyorsan kellett felhúzni és beönteni a vizet Thomas kazánjába, ahogy csak tudták.

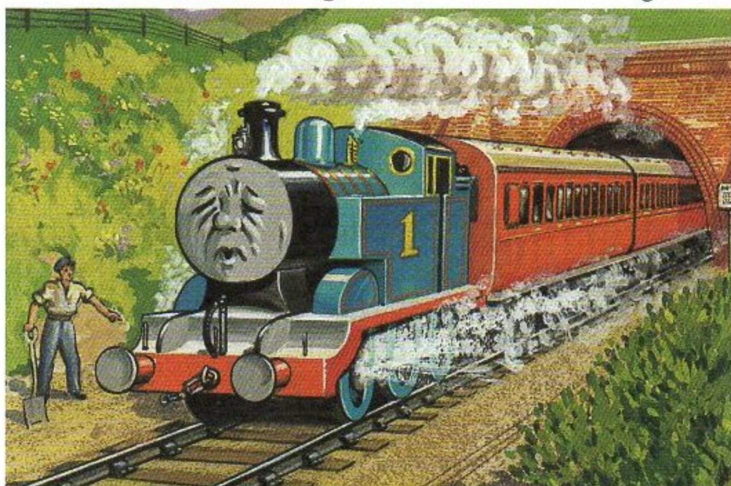
– Lyukas a vödör, ó, Liza, ó, Liza – énekelte a fűtő.

– Ne foglalkozz most Lizával – mondta a mozdonyvezető –, inkább ürítsd ki azt a vödröt, mielőtt rám folyatod a vizet.

Végre elkészültek.

– Ez jól esett, ez jól esett – pöfögte Thomas, amikor továbbindultak. Annie és Clarabel vidáman zakatolt utána. Végigpöfögtek a völgyön, és már az alagútban voltak, amikor Thomasnak fájni kezdett a kazánja, a biztonsági szelepén pedig riasztó erősséggel áramlott kifelé a gőz.

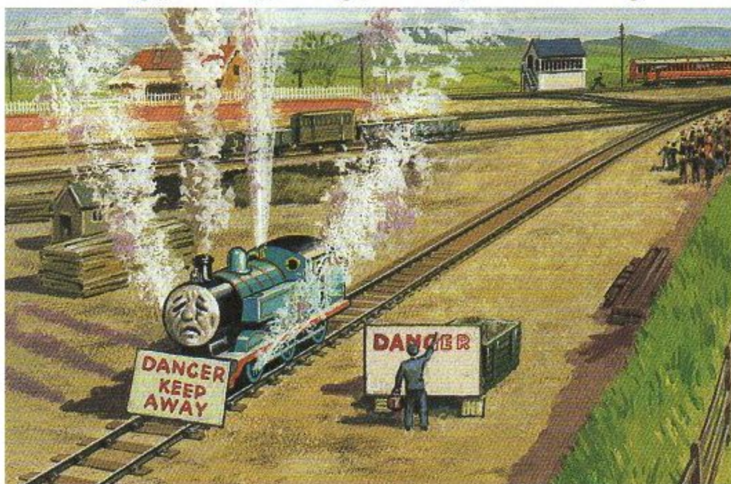

– Túl sok a gőz – mondta a mozdonyvezető, a fűtő pedig kinyitotta a csapot a csövön, hogy több vizet engedjen a kazánba. Víz azonban nem jött.

– Egek! – nyögte Thomas. – Szét fogok robbanni! Szét fogok robbanni!

Lefojtották a tüzét, és lassan továbbdöcögtek.

– Nagyon fáj, nagyon fáj – szuszogta Thomas.

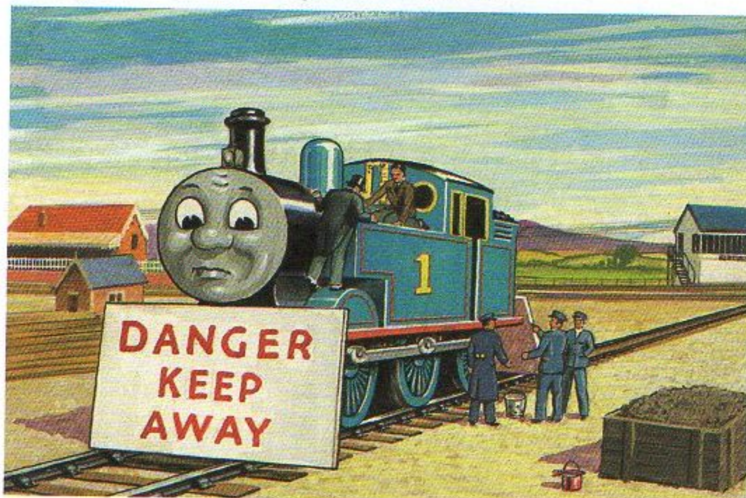

Az utolsó állomás előtt megálltak, lekapcsolták Annie-t és Clarabelt, és egy félreeső mellékvágányra tolták Thomast.

Miközben a kalauz a mozdonyszerelőért telefonált, a fűtő pedig egészen eloltotta a kazánban a tüzet, a mozdonyvezető

nagy táblákat készített, amelyeket Thomas előtt és mögött állított fel. A táblákon ez állt: „Veszély! Közelíteni tilos!"

Hamarosan megérkezett a szerelő és a Kövér Ellenőr.

– Fel a fejjel, Thomas – biztatták a kis mozdonyt. – Mindjárt rendbe hozunk.

A mozdonyvezető elmondta, mi történt.

– Ezek szerint eldugult a vízcső – mondta a szerelő. – Azért belenézek a tartályba.

Felmászott a mozdonyra, belekukkantott a tartályba, aztán lemászott.

– Kérem, uram – fordult a Kövér Ellenőrhöz. – Legyen szíves, nézzen bele a tartályba, és mondja meg, mit lát.

– Máris – felelte a Kövér Ellenőr, felmászott, aztán majdnem leesett a meglepetéstől.

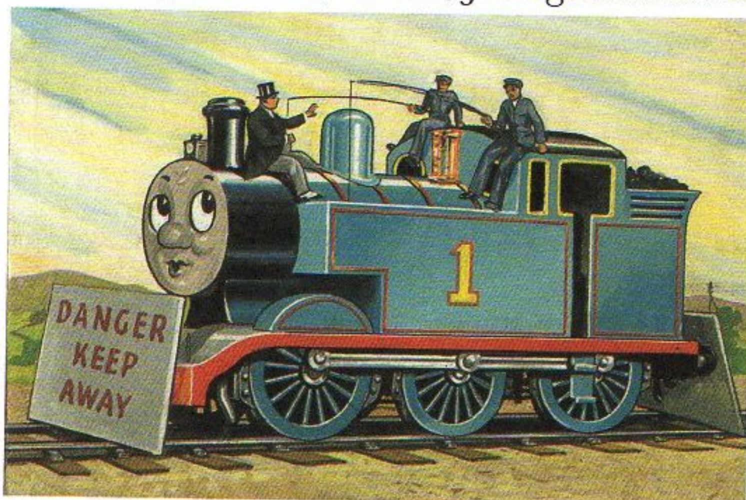
– Szerelő úr – suttogta –, *maga* is *halakat* látott? Jóságos ég, hogy kerültek oda halak, mozdonyvezető úr?

Thomas vezetője a fejét vakarta.

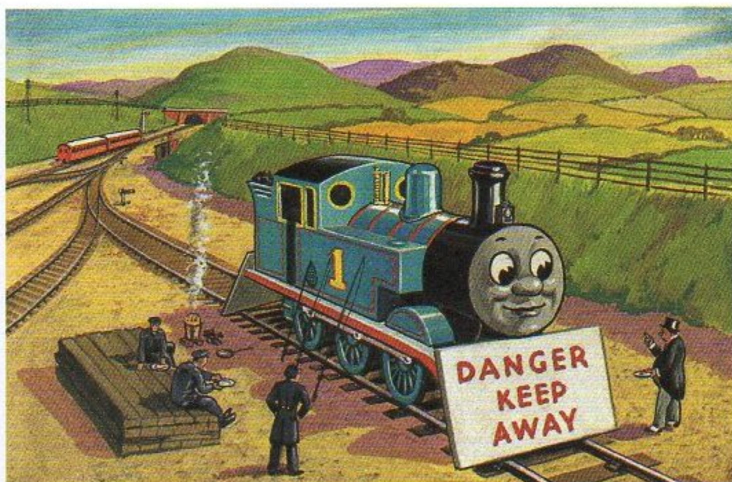
– Bizonyára a folyóból fogtuk ki őket – mondta és elmesélte, hogyan töltötték meg Thomast a vödörrel.

A Kövér Ellenőr nevetett.

– Hát, Thomas, látom, jó fogást csináltatok, de a halak nem tesznek jót neked, úgyhogy el kell távolítanunk őket.

Így aztán a mozdonyvezető és a fűtő horgászbotokat és hálókat kerített, és felváltva horgásztak Thomas kazánjában, miközben a Kövér Ellenőr okította őket, hogyan csinálják.

Amikor valamenynyi halat kifogták, az állomásfőnök adott nekik egy kis krumplit, a mozdonyvezető szerzett egy serpenyőt, a fűtő pedig tüzet rakott a sínek mellett, és megsütötte a halat.

Remek vacsorát ütöttek össze sült halból és krumpliból.

– Ez finom volt – mondta a Kövér Ellenőr, miután elfogyasztotta a maga adagját –, de neked csak ártanak a halak, úgyhogy máskor ne csinálj ilyet.

– Nem fogok, uram – felelte Thomas szomorúan. – Belátom, hogy a horgászás tényleg nem mozdonyoknak való.

Thomas, Terence és a hó

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

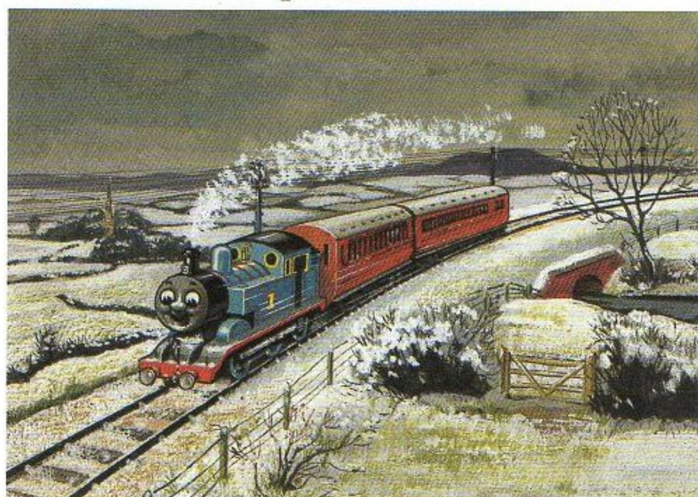
Beköszöntött az ősz, a zöld levelek elsárgultak, a sárga tarlókat pedig barna szántás váltotta fel. Amikor Thomas a földek mellett pöfögött el, egy dolgozó traktor zakatolását hallotta. Egyik nap meg kellett állnia a szemafornál, és megpillantotta a közelben a traktort.

– Szia! – mondta a traktor. – Az én nevem Terence. És éppen szántok.

– Engem Thomasnak hívnak és vonatot húzok – válaszolta a kis kék mozdony. – Milyen ronda kerekeid vannak!

– Nem is rondák. Az ilyet lánctalpnak hívják – vágott vissza Terence. – Bárhova el tudok menni. Nincs szükségem sínekre.

– Én nem is akarok akárhova menni – válaszolt Thomas sértődötten. – Köszönöm szépen, de szeretek a sínen menni.

A kis kék mozdony még gyakran látta a traktort dolgozni, de hiába füttyentett, Terence sosem válaszolt.

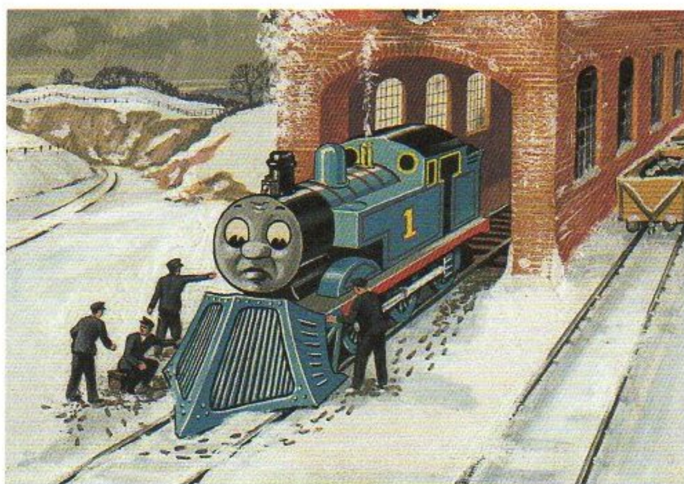
Eljött a tél, és vele együtt a sötét, nehéz, hóval teli felhők is.

– Nem tetszik ez nekem – ingatta fejét a mozdonyvezető. – Nagy hóesésre számíthatunk. Remélem, nem akadályoz majd minket.

– Ugyan! – fölényeskedett Thomas, látva, hogy a hó elolvad a síneken. – Puha vacak, nem érdekes! – És kicsit dideregve, de önérzetesen elpöfögött.

Épségben célhoz ért, de a tájat addigra belepte a hó, a sínpár két párhuzamos vonalként állt ki a fehér hóból. – A következő úton szükséged lesz a hóekédre, Thomas – mondta a mozdonyvezető.

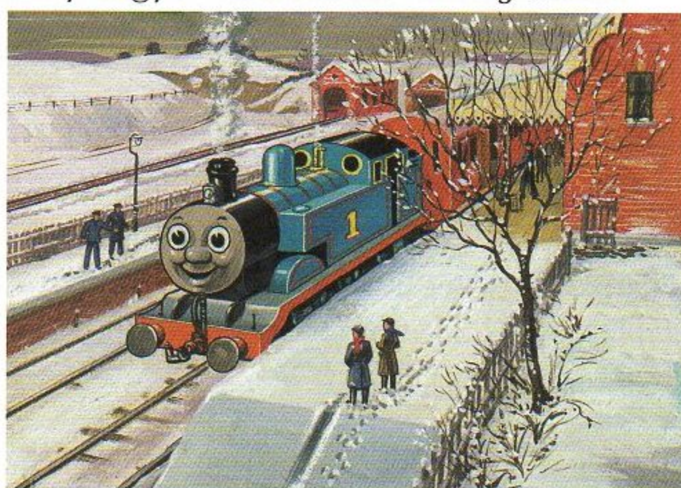
– Eh! A hó csak egy buta, puha valami. Nem fog megállítani.

– Ide figyelj! – válaszolta a mozdonyvezető. – Felszereljük rád a hóekét, és légy szíves, ne ellenkezz.

A hóeke nehéz volt és kényelmetlen, a kis mozdony ki nem állhatta. Addig rázta és ütögette, hogy mire viszszaértek, annyira behorpadt, hogy le kellett szedni.

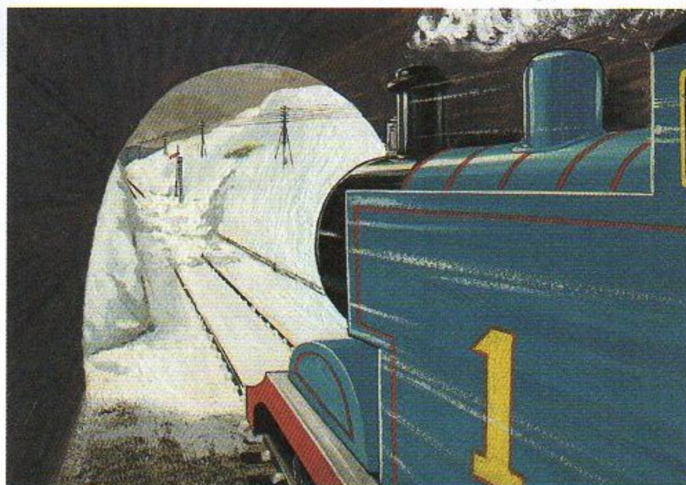
– Nagyon haszontalan mozdony vagy! – mondta a vezetője, amikor aznap este becsukta a fűtőház ajtaját.

Másnap reggel a mozdonyvezető és a fűtő nagy igyekezettel javítgatták a hóekét, de nem tudták teljesen rendbe hozni. Ideje volt elindulni az első vonattal. Thomas örült.

– Nem kell viselnem, nem kell viselnem – pöfögte Annie-nek és Clarabelnek. – Remélem, nem lesz baj, remélem, nem lesz baj – suttogta egymásnak a két személykocsi.

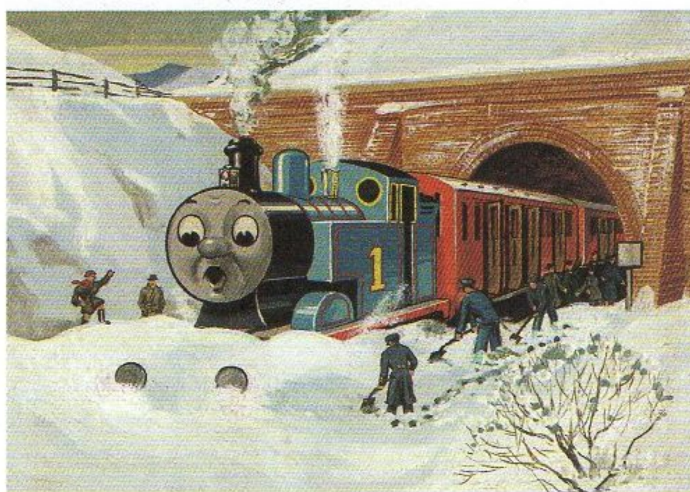
A mozdonyvezető is nyugtalankodott. – Itt nem rossz a helyzet – mondta a fűtőnek –, de a völgyben biztosan magasabb a hó.

Amikor Thomas útnak indult, megint havazni kezdett, de a síneket nem lepte be a hó.

– Buta, puha dolog. Buta, puha dolog! – dohogott Thomas. – Tegnap sem volt szükségem arra a régi vacakra, ma is megleszek nélküle. A hó nem fog megállítani!

– Azzal berobogott az alagútba. Nagyon elégedett volt magával. Az alagút másik végén egy kupac havat látott, ami a pálya két széléről csúszott oda.

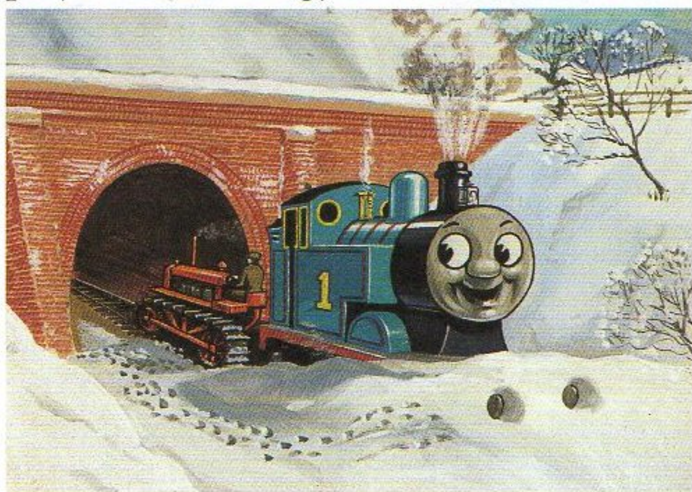

– Buta hó! – mondta Thomas, és belehajtott.
– Ezer szikra és parázs! – kiáltotta, amikor megállt a kupacban. – Elakadtam!

Elakadt bizony!

– Vissza, Thomas, vissza! – kiáltotta a mozdonyvezető. Thomas megpróbált tolatni, de a kerekei csak pörögtek, mozdulni sem tudott.

A hó egyre csak hullt, már mellette is kupacokba gyűlt. A kalauz segítségért ment, miközben a mozdonyvezető, a fűtő és az utasok megpróbálták ellapátolni a havat, de akármilyen gyorsan lapátoltak, a pálya oldaláról egyre több hó csúszott a sínekre, míg végül majdnem teljesen betemette a kis kék mozdonyt.

– Szegény kerekeim és kapcsolórudaim! – sopánkodott Thomas. – Most itt kell maradnom, amíg megfagyok. Milyen ostoba mozdony is vagyok! – És sírva fakadt.

Végül egy távoli dudaszó elárulta nekik, hogy egy autóbusz jött az utasokért. Kisvártatva Terence zakatolt elő az alagútból. Elhúzta az üres vagonokat, aztán visszajött Thomasért. Terence húzott és csúszott, csúszott és húzott, és végül visszahúzta Thomast az alagútba.

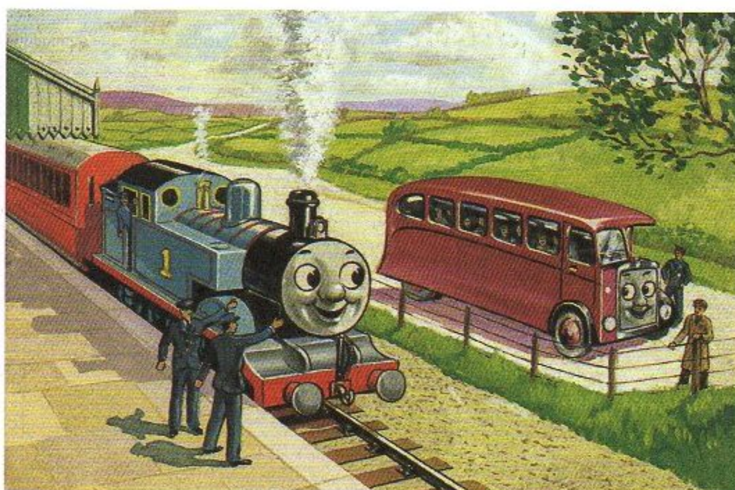
– Köszönöm, Terence – hálálkodott Thomas. – Igazán nagyszerűek a hernyótalpaid.

– Remélem, ezentúl okosabb leszel, Thomas – mondta komolyan a mozdonyvezető.

– Igyekszem – mondta Thomas, és hazapöfögött.

Thomas és Bertie

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Egy nap Thomas a kereszteződésnél várakozott, amikor egy autóbusz kanyarodott mellé.

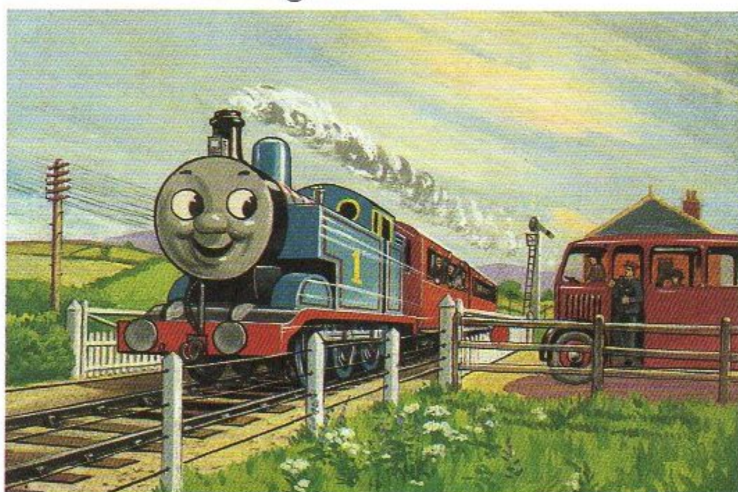
– Szia! – mondta Thomas. – Te ki vagy?

– A nevem Bertie, és te ki vagy?

– Thomasnak hívnak, én közlekedem ezen a szárnyvonalon.

– Szóval te vagy Thomas. Á, már emlékszem. Te akadtál el a hóban. Én vittem el az utasaidat, és Terence húzott ki a hóból. Azért jöttem, hogy ma is segítsek szállítani az utasokat.

– Nekem? – szusszantott egy nagyot Thomas, szinte sötétebb kékre válva a bosszúságtól.

– Hisz gyorsabb vagyok, mint te!

– Nem vagy.

– De igen.

– Versenyezzünk! – mondta Bertie.

A vezetőik megegyeztek. Az állomásfőnök azt mondta: – Felkészültetek? Rajt!

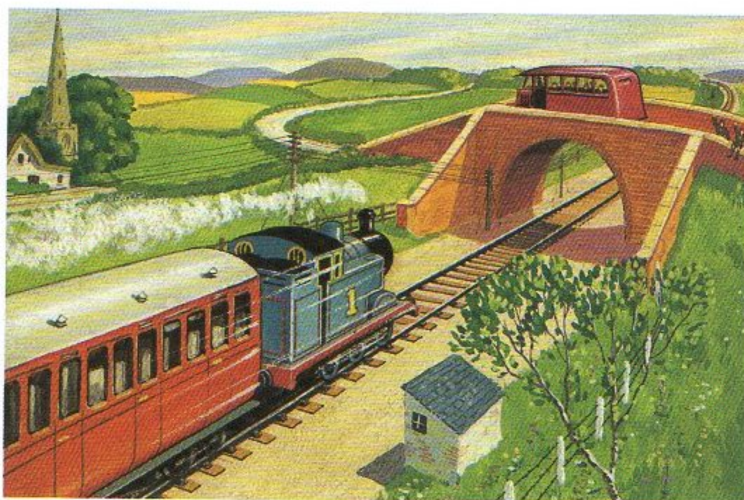
És ők elrobogtak.

Thomas sosem tudott gyorsan indulni, úgyhogy Bertie elhúzott. Thomas remekül haladt, de nem sietett.

– Miért nem gyorsabban, miért nem gyorsabban? – sürgette Annie és Clarabel izgatottan.

– Majd meglátjátok, majd meglátjátok – szuszogta Thomas.

– Sokkal előttünk jár, sokkal előttünk jár – sopánkodott a két személyvagon, de Thomas nem aggódott. Ugyanis emlékezett a vasúti átjáróra.

Bertie mérgesen füstölögve állt a sorompónál, míg a vonat vidáman elrobogott előtte.

– Viszlát, Bertie! – kiáltott oda neki a kis kék mozdony.

Az út elkanyarodott a sínek mellől, és áthaladt a falun, ezért Bertie eltűnt a szemük elől.

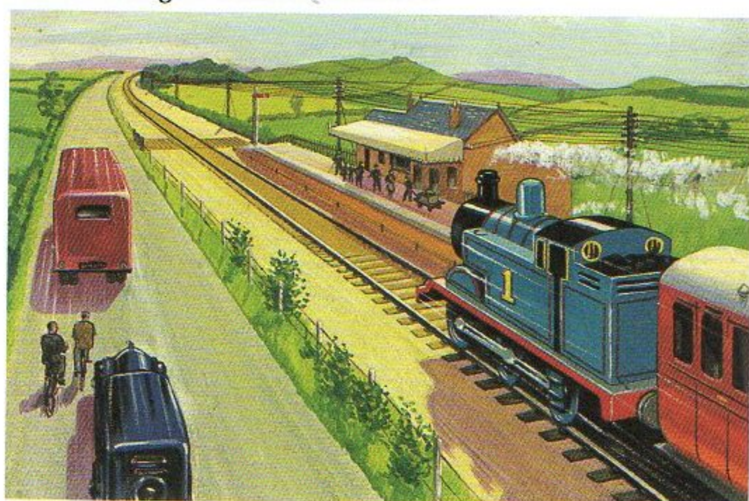
Az állomásnál megálltak.

– Tűt, tü-tűt! Kérem, siessenek! – kiáltotta Thomas. Az utasok sietve kiszálltak, a kalauz sípolt, és már robogtak is tovább.

– Gyertek hát, gyertek hát – zakatolta Thomas.

– Jövünk már, jövünk már – kattogta Annie és Clarabel.

– Gyorsan, gyorsan, gyorsan! – lihegett Thomas, és az utat kémlelte. Aztán rémülten füttyentett, mert Bertie diadalmasan dudálva épp akkor hajtott át a hídon.

– Jaj nekem, jaj nekem! – nyögte Thomas.

– Nagyon megelőzött, nagyon megelőzött – siránkozott Annie és Clarabel.

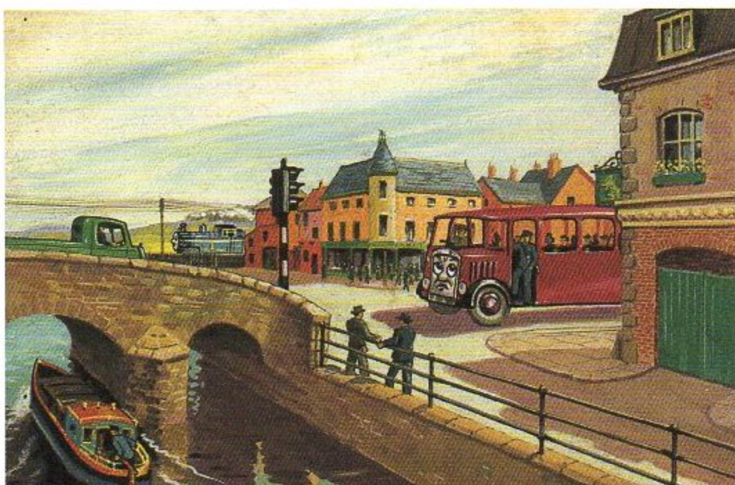
– Nyugalom, Thomas – mondta a mozdonyvezető –, lehagyjuk még Bertie-t.

– Lehagyjuk Bertie-t, lehagyjuk Bertie-t – visszhangozta a két személykocsi.

– Le bizony, le bizony – zihálta Thomas elszántan. – Az ördögbe, itt egy állomás.

Ahogy megállt, dudaszót hallott.

– Viszlát, Thomas, fáradt lehetsz. Kár, hogy nem várhatlak meg, de tudod, nekünk, buszoknak dolgoznunk kell. Viszlát!

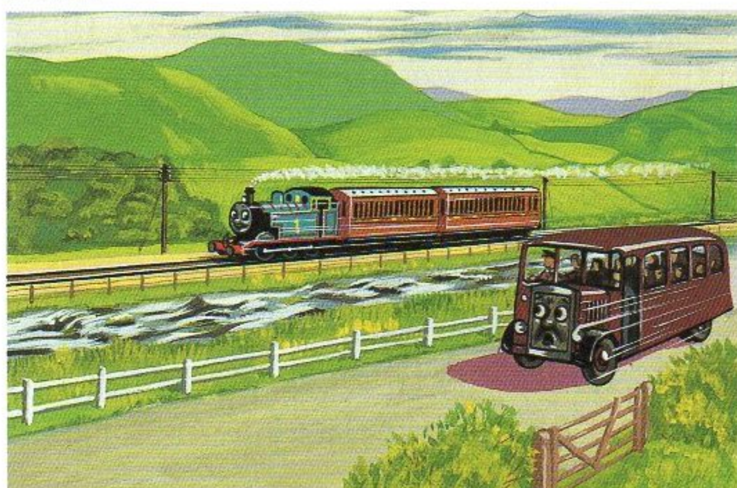

A következő állomás a folyóparton volt. Gyorsan odaértek, de a szemafor tilosat jelzett.

– Ajjaj! – gondolta Thomas. – Vesztettünk.

De miután ivott, jobban érezte magát. Aztán James csörömpölt el mellette egy tehervonattal, és a szemafor szabadra váltott.

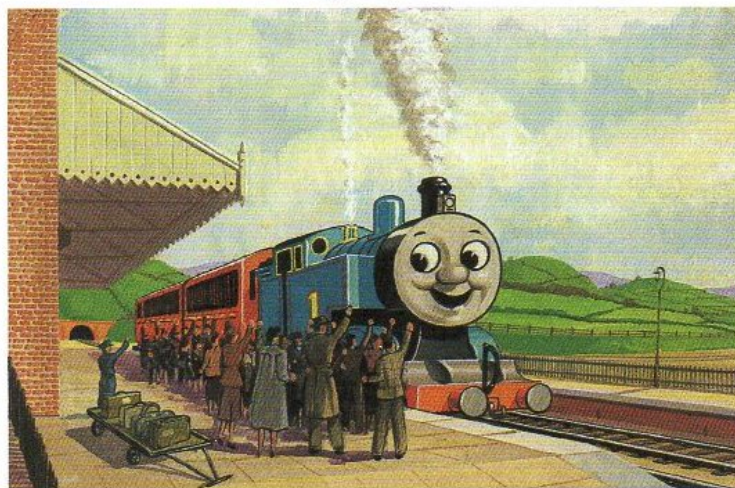
– Hurrá, mehetünk! Hurrá, mehetünk! – töfögte Thomas vidáman.

Ahogy átzakatoltak a vasúti hídon, türelmetlen dudálást hallottak. Bertie a piros lámpánál állt, és várta, hogy a keskeny hídon áthaladjanak az ellenkező irányból érkező kocsik és teherautók.

A sínek és az út a völgyben egymás mellett futott, egy fürge patak választotta el őket.

Thomas még át sem ért a hídon, amikor Bertie motorja felbőgött, és a busz elhúzott mellette. A busz és a vonat izgatott utasai kiáltoztak és éljeneztek, míg végigrobogtak a völgyön. Ekkorra azonban Thomas elérte a teljes sebességet, méterről méterre utolérte a buszt, és végül egy vonalban haladtak. Bertie nagyon igyekezett, de Thomas túl gyors volt neki. A vonat lassan, de

biztosan megelőzte, aztán diadalmas füttyentéssel berobogott az alagútba, jócskán maga mögött hagyva az autóbuszt.

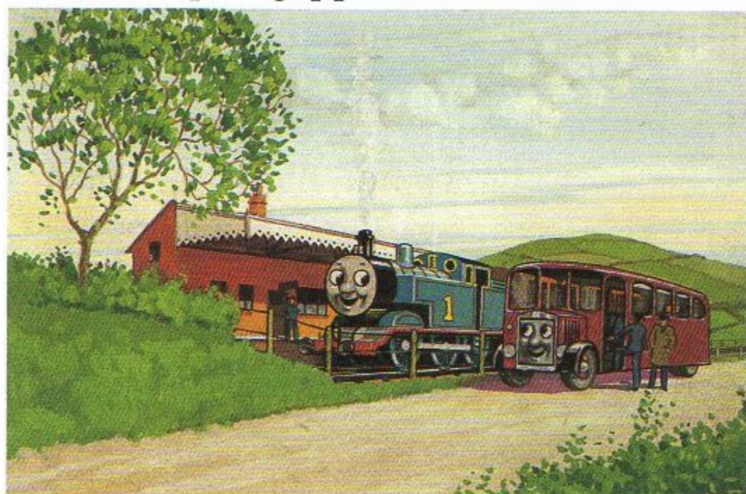
– Sikerült! Sikerült! – lihegte Thomas az alagútban.

– Sikerült, hurrá! Sikerült, hurrá! – dalolta Annie és Clarabel.

Büszkén füttyentgetve kiszáguldottak az alagútból, és befutottak az utolsó állomásra.

Az utasok háromszoros hurrával köszöntötték Thomast, és mindent elmeséltek az állomásfőnöknek és a hordároknak a versenyről.

– Szép volt, Thomas – ismerte el Bertie. – Jó móka volt, de ahhoz, hogy az emelkedőnél legyőzzelek, szárnyakat kellett volna növesztenem, és repülőgéppé kellett volna változnom.

Thomas és Bertie most ellátják egymást munkával. A busz összeszedi a falvakban azokat, akik vasúttal akarnak utazni, és elviszi őket Thomashoz. A mozdony pedig az állomásra hoz utasokat, akiket azután Bertie hazaszállít.

Gyakran beszélnek a versenyükről. Bertie utasai azonban nem szeretik, ha összevissza rázzák őket. A Kövér Ellenőr pedig figyelmeztette Thomast, hogy mi történik a mozdonyokkal, akik veszélyes sebességgel versenyeznek.

Így aztán, bár (magunk közt szólva) szívesen versenyeznének még egyszer, nem hiszem, hogy valaha is sor kerül rá.

A Kövér Ellenőr mozdonyai

Illusztrálta: John T. Kenney

Egyik munkás napja végén Thomas a vízfelvevő helyre ment, mert igen szomjas volt.

– A nagy állomásra megyek – mondta Percynek és Tobynak az elágazásnál.

– Mi is oda tartunk – hangzott a válasz.

– Tudjátok, valami van a levegőben – kezdte Percy.

Toby felnézett az égre. – Hol?

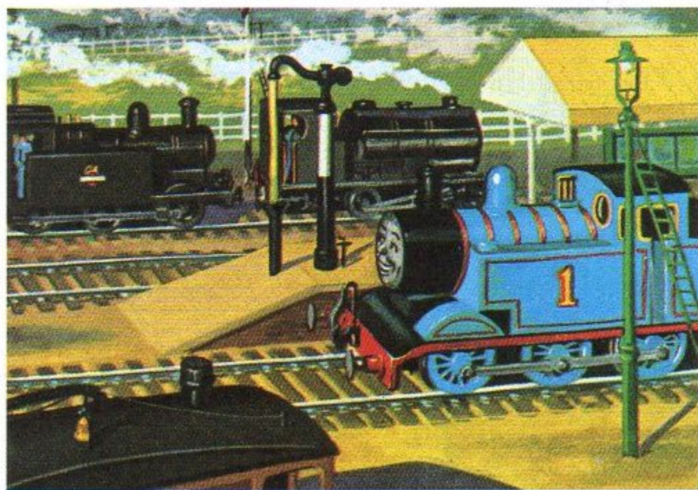
– Nem ott fent, itt lent, te butus – nevetett Thomas.

– Hogy lehet valami a levegőben, ha közben lent van? – értetlenkedett Toby.

– Ez csak egy szólás, azt jelenti, jön valami. Nézd csak! – mutatott Thomas izgatottan előre. A másik vasút hét mozdonya közeledett a vágányokon.

– Szervusz, Jinty, szervusz, Pug – füttyentett feléjük Percy. Majd a társaihoz fordult. – Ezek a barátaim, de a többieket nem ismerem.

Jinty és Pug vidáman füttyentettek vissza, ahogy elhaladtak mellettük az állomás felé.

– Ez vajon mit jelent? – töprengett Thomas.

– A Kövér Ellenőrnek van egy terve – magyarázta a mozdonyvezető. – Be is fog avatni minket hamarosan. Menjünk az állomásra!

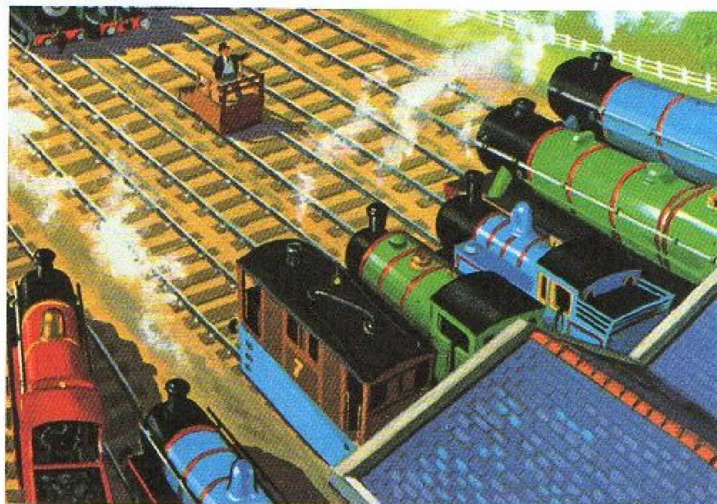
Mindannyian a nagy állomásra mentek. A Kövér Ellenőr már várt rájuk.

– Az angliai emberek sokat olvastak rólunk könyvekből, mégsem hiszik el, hogy mi tényleg létezünk.

– Ilyen szemtelenséget! – horkantott Percy. A Kövér Ellenőr megrovó pillantást vetett rá, mire a kis zöld mozdony elhallgatott.

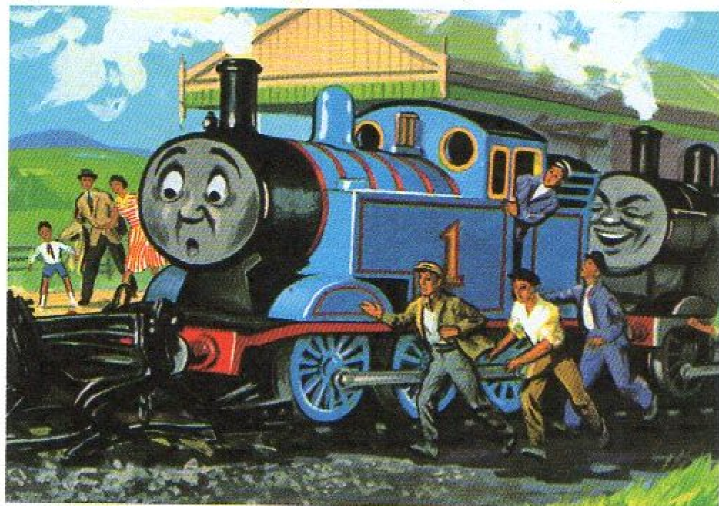
– Nos, tehát úgy döntöttem, megmutatom a mozdonyaimat Angliának – folytatta a Kövér Ellenőr.

– Hurrá! Hurrá! – füttyentgettek a mozdonyok.

A Kövér Ellenőr befogta a fülét. – Csendesedjetek el! – mennydörögte. – Holnapután reggel 8-kor indulunk. Addig a másik vasúttól érkezett mozdonyok fognak helyettesíteni titeket, ezért holnap mindent mutassatok meg nekik.

Másnap Annie és Clarabel is Angliába készült, Thomas és Jinty más kocsikkal gyakorolt. A kis kék mozdony nagyon izgatott volt. Eldicsekedett Jintynek, hogyan nyerte meg a versenyt Bertie, a busz ellen. – Végigdübörögtem az alagútban, és pontosan egy centiméterre álltam meg az ütközők előtt. Így! – CSATT. Csakhogy ez alkalommal eltörtek az ütközők.

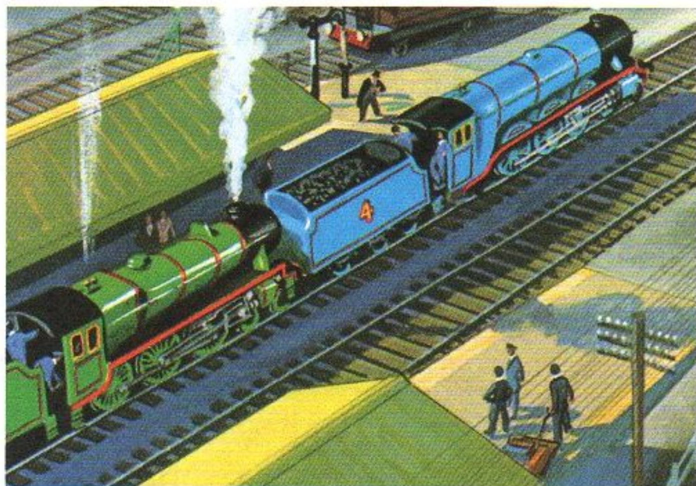
Senki sem sérült meg, de Thomas eleje megrongálódott. Telefonáltak a Kövér Ellenőrnek. – Küldök szerelőket, de ha nem tudják időben megjavítani, akkor nélküle megyünk Angliába – szólt a válasz.

Másnap a mozdonyok az elágazásnál várakoztak. Tobyt és Percyt egy vagonra rakták, és Duck tolta őket Edward mögé. Henrietta egy mellékvágányon álldogált. A Kövér Ellenőr igazi érdekességnek tartotta őt, és álmában sem gondolt arra, hogy otthon hagyja.

– Te leszel az én személyes kocsim. – Henrietta megtisztelve érezte magát.

Gordon, James és Henry elöl állt, és türelmetlenül sípolt.

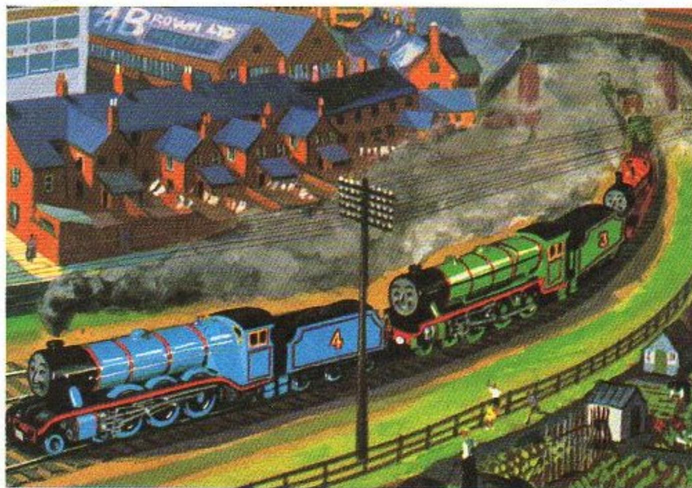
A Kövér Ellenőr a peronra lépett. Ránézett az órájára. – Még egy perc – mondta a kalauznak.

– Tűt! Tűűt! – hangzott fel ekkor Thomas sípja, és a kis mozdony berobogott az állomásra. Annie és Clarabel majd szétestek izgalmukban. – Ugye, még nem késtünk el? Még nincs egészen 8 óra.

– Thomas – szólalt meg a Kövér Ellenőr szigorúan. – Nem vagyok veled megelégedve. Majdnem felborítottad a tervemet.

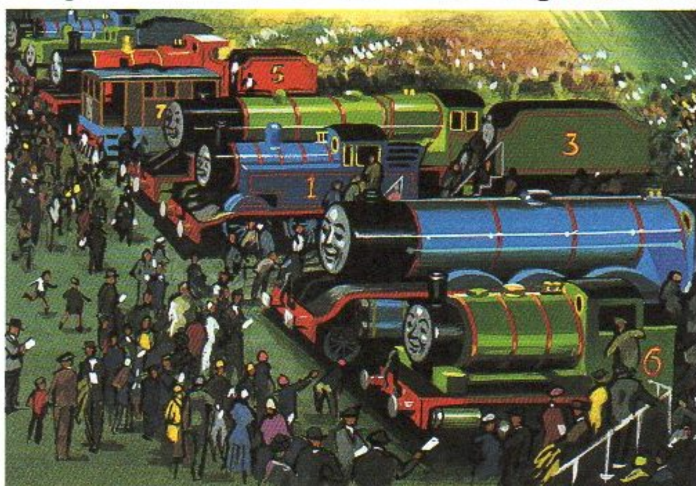
Thomas nagyon szégyellte magát, ezért szó nélkül beállt vagonjaival Duck mögé.

A Kövér Ellenőr beszállt Henriettába, a kalauz megfújta a sípját, és meglengette a zászlóját.

A mozdonyok fütyültek és sípoltak. – Nézd, Anglia! Jövünk! – És a csapat megindult.

Angliában egy hatalmas nagy kocsiszín elé álltak egymás mellé. Egész nap emberek százai jöttek megnézni őket, beszálltak a kabinjaikba, felmásztak rájuk. A mozdonyoknak eleinte nagyon tetszett ez, ám hamarosan belefáradtak és megunták. Örültek, amikor vége lett a bemutatónak.

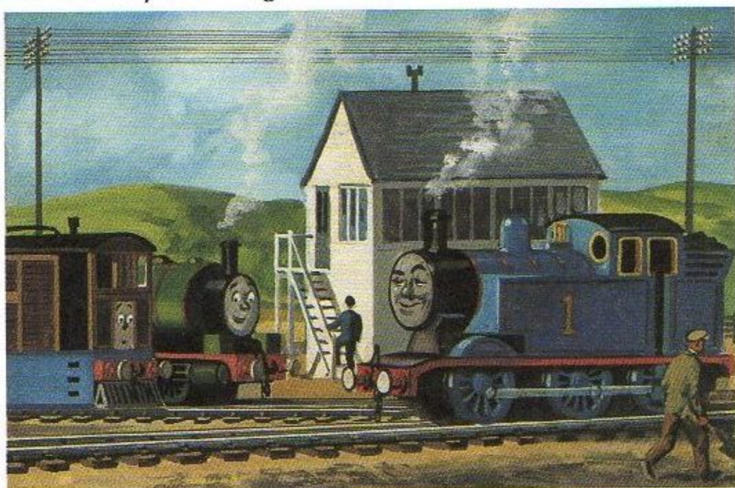
Hazafelé zászlókat lengető és éljenző emberek kísérték őket útjukon. – Nagyon örülünk, hogy megismerhettünk titeket! Bár más mozdonyok is jól dolgoznak, semmi sem múlja felül a Kövér Ellenőr vasútjának Igazán Hasznos Társaságát.

Thomas betér reggelire

Illusztrálta: John T. Kenney

Thomas, a gőzmozdony évek óta ugyanazon a vonalon jár.

– Pontosan tudod, mikor kell megállnod – nevetett egy napon a mozdonyvezetője. – Szinte már nélkülem is elboldogulnál.

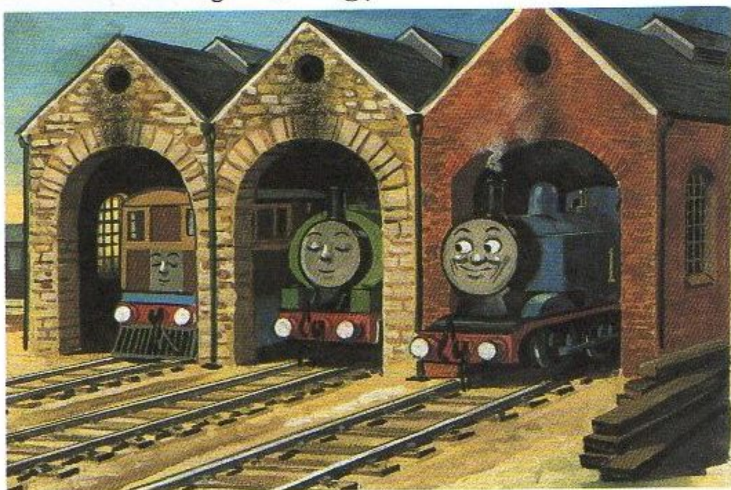
Thomas nem értette meg, hogy a mozdonyvezető csak tréfált.

– A mozdonyvezető azt mondta, hogy már nincs rá szükségem – újságolta a többieknek.

– Ne butáskodj! – mondta Percy.

– Én sosem mernék a mozdonyvezetőm nélkül elindulni – jelentette ki Toby komolyan.

Még sötét volt reggel, amikor a fűtő eljött, hogy befűtse a mozdonyokat. Thomas szendergett, de érezte, ahogy a kellemes meleg szétárad a kazánjában. Már fent volt a nap, amikor felébredt. Percy és Toby még aludtak.

– Most megmutatom ezeknek a gyáva nyulaknak – kuncogott a kis kék mozdony.

Érezte, ahogy előbb az egyik, aztán a másik dugattyúja is megtelik gőzzel.

– Megmozdultam! Haladok! – suttogta. – Kidöcögök, és megállok. Aztán töffentek egy jó hangosat, hogy megijedjenek.

Thomas felettébb okosnak hitte magát, pedig csak azért indult el, mert egy hanyag takarítómunkás elállította a féket.

Pöffenteni akart, de nem tudott. Megállni is hiába próbált, csak gurult tovább.

– Sebaj, majd az ütközők megállítanak – gondolta reménykedve.

Csakhogy a vágánynak, amelyen elindult, nem volt a végén ütköző! A sínek az út szélénél véget értek.

Thomas kisiklott, és az aszfalton robogott tovább, egyenesen egy sövény, egy kertkapu, mögöttük pedig az állomásfőnök háza felé.

Az állomásfőnök éppen az asztalnál ült a családjával. Szalonnás tojást ettek, a kedvenc reggelijüket.

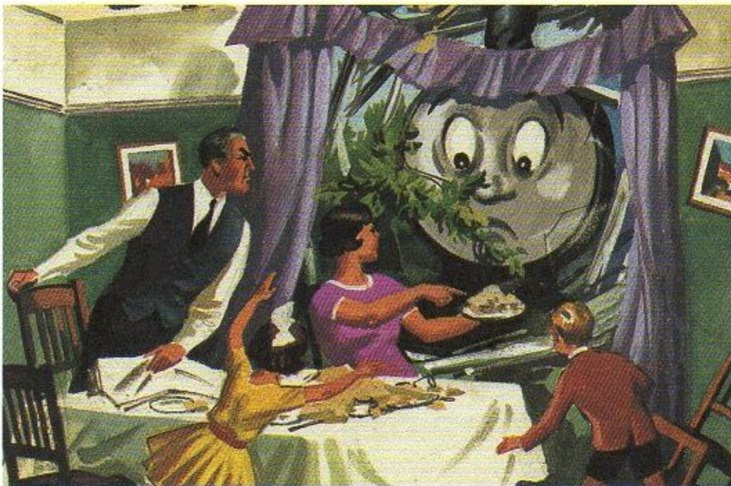
– Ó, borzalom! – kiáltotta Thomas, ahogy behunyt szemmel belerohant a sövénybe.

Hatalmas csattanás rázta meg a házat, vakolatdarabkák hullottak a tányérokra. Az ablakon pedig Thomas kukucskált be reményvesztett képpel. Megszólalni sem tudott.

Az állomásfőnök kiballagott. Elzárta a gőzt, és végigtekintett a romba döntött kerten.

A felesége Thomas orra elé tartott egy tányért. – Te haszontalan mozdony! – korholta. – Nézd meg a reggelinket, csupa por és vakolat. Most főzhetek másikat. – Azzal becsapta maga mögött az ajtót.

A család a konyhában fejezte be a reggelit, Thomast magára hagyták, hadd duzzogjon. Egyre jobban potyogott a vakolat. Thomasnak tüszszentenie kellett, de nem mert, nehogy rádőljenek a falak. Sokáig nem ment a közelébe senki, mindenki túlságosan el volt foglalva.

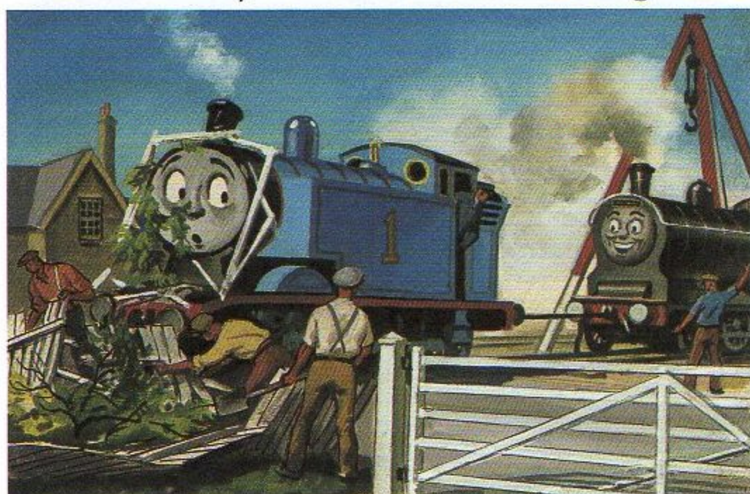

Végül jött néhány munkás, akik erős gerendákkal megtámasztották a falakat. Aztán egy rakomány talpfát hoztak, és utat építettek a kerten keresztül, hogy Donald és Douglas pöfögve és fújtatva vissza tudja vontatni Thomast a sínekre.

Thomas annyira mulatságosan nézett ki, hogy a két ikermozdony nem állhatta meg hangos nevetés nélkül.

– Viszlát, Thomas! – kuncogták. – Legközelebb ne felejtsd el magaddal hozni a mozdonyvezetődet is!

A mozdonyvezető és a fűtő tisztogatni kezdték.

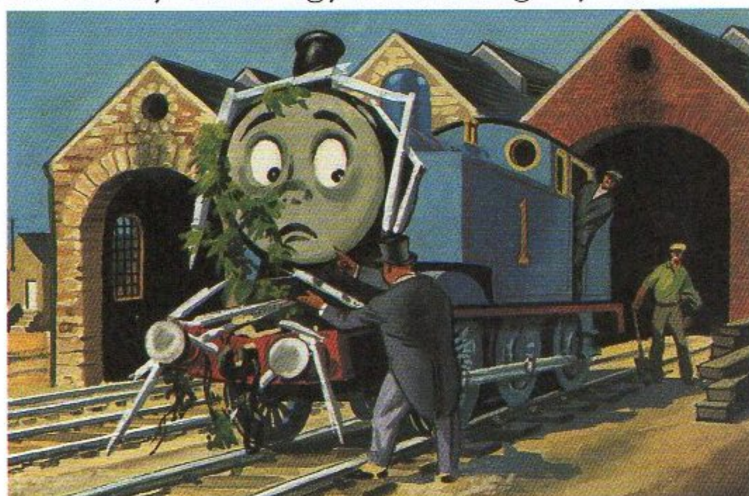

– Szégyent hoztál ránk – korholták.

– És rám is – szólalt meg egy hang mögöttük. – Nagyon haszontalan mozdony vagy – szidta Thomast a Kövér Ellenőr.

– Tudom, uram, és nagyon sajnálom – szepegte a kis kék mozdony.

– A szerelőműhelybe kell menned, hogy rendbe hozzanak, de most nem érnek rá veled foglalkozni. Percy elvisz egy mellékvágányra, ahol kivárhatod a sorodat.

Másnap egy dízelmozdony érkezett.

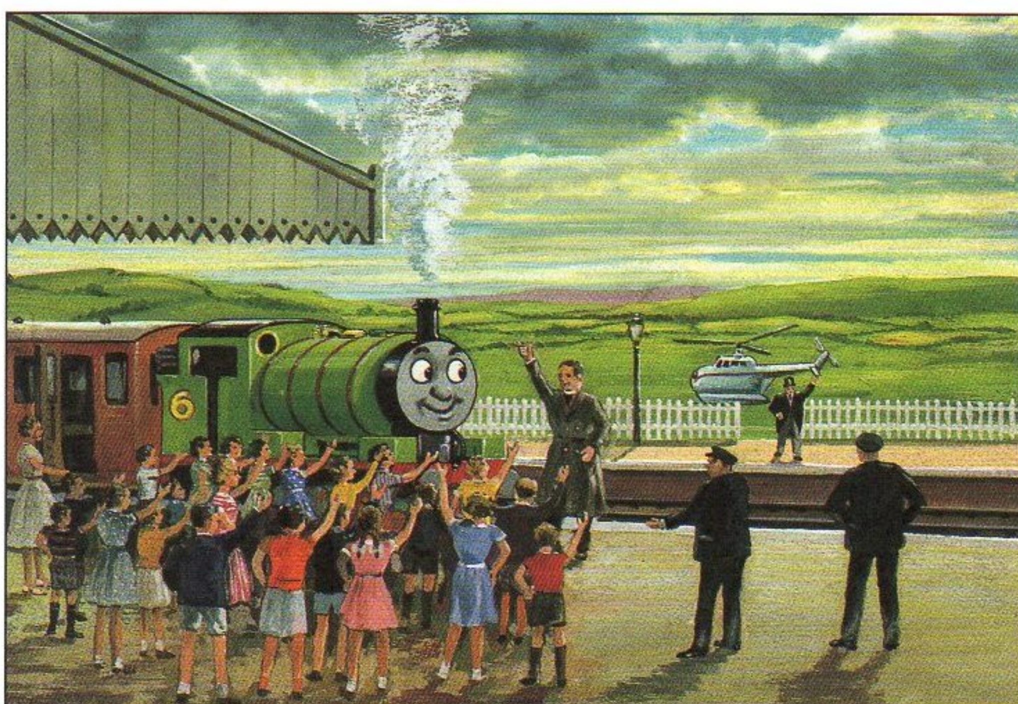
– Ő Daisy – mutatta be a Kövér Ellenőr az új jövevényt. – Ő fogja átvenni a munkádat. A dízelek sosem szöknek el, hogy megzavarják az állomásfőnök reggelijét – tette hozzá, aztán komoran elsétált.

Thomas cseppet sem élvezte a szerelőműhelyben töltött időt.

– Jó érzés, hogy megjavítottak – mondta utóbb –, de annyi régi alkatrészemet cserélték újra, hogy már nem is tudom biztosan: ez még én vagyok, vagy már egy másik mozdony?

Miután hazatért, Thomas hamarosan összebarátkozott Daisyvel. Végeredményben hálás volt a dízelmozdonynak, hogy segített neki szállítani az utasokat. A kis kék gőzös nem lesz többé olyan buta, hogy azt higgye, mozdonyvezető nélkül is boldogulhat.

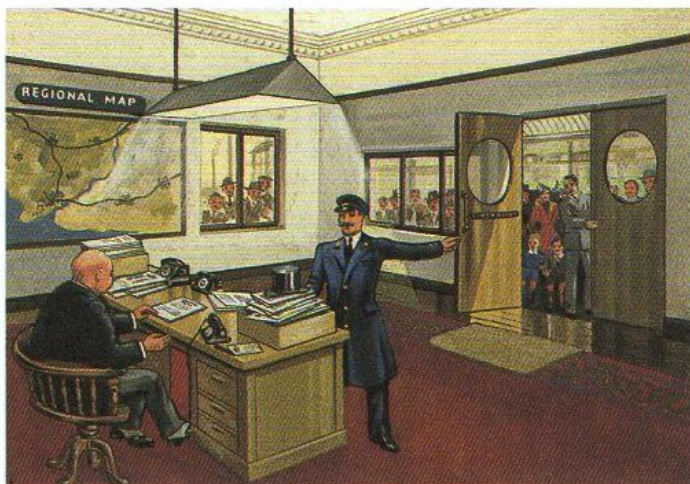
PERCY,
a kis zöld mozdony

Most Percy történetei következnek,
arról, hogy milyen sálat kapott,
és hogyan mentett meg valakit azzal,
hogy elszökött.

Felfordulás a fűtőházban

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

A Kövér Ellenőr az irodájában ült, és fülelt. Aztán a homlokát ráncolva megszólalt.

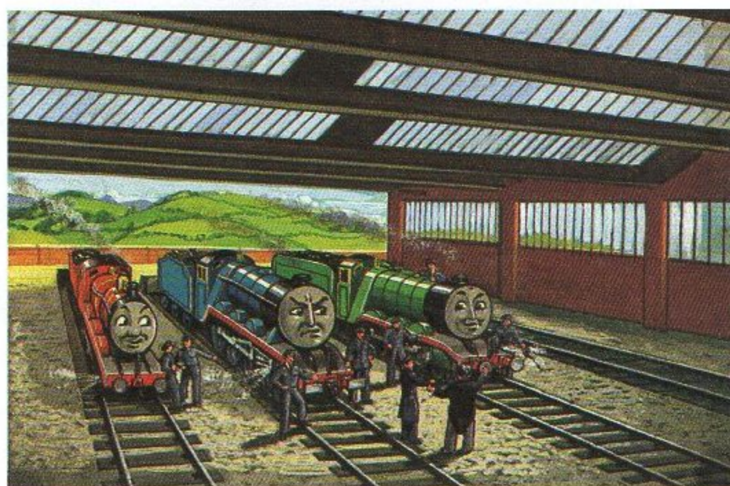
– Mennyi baj van az utasokkal! Hogy dolgozzak ilyen lármában?

Kopogtattak. Az állomásfőnök lépett be, az arcán aggodalom tükröződött.

– Gond van a fűtőházban, uram. Henry duzzog, nincs vonat, az utasok pedig azt mondogatják, hogy ez egy rossz vasút.

– Nahát! – ugrott fel a Kövér Ellenőr. – Ezt nem hagyhatjuk. Legyen szíves, nyugtassa meg az utasokat, én megyek, beszélek Henryvel.

A fűtőházban együtt találta a három duzzogó mozdonyt, Henryt, Gordont és Jamest.

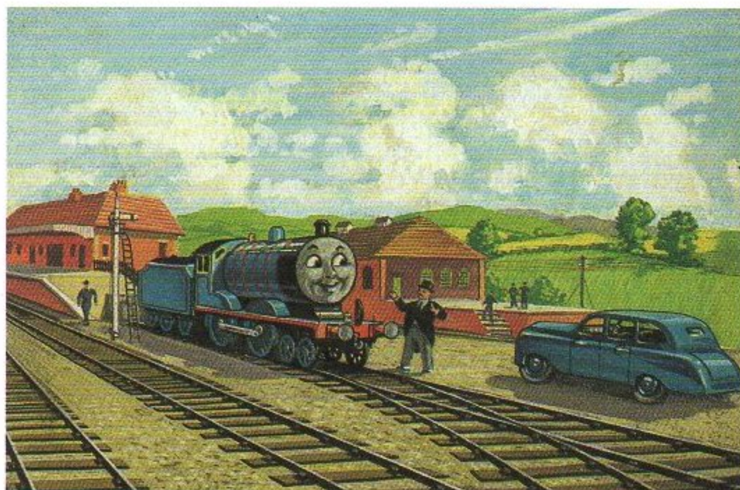

– Gyere, Henry – mondta a Kövér Ellenőr. – Ideje kiállnod a szerelvényeddel.

– Henry nem megy sehova – jelentette ki Gordon mogorván. – Mi *nem* fogunk kocsikat tologatni, mint holmi közönséges, tartályos mozdonyok. Mi Fontos Szeneskocsis Mozdonyok vagyunk. Hozzák elő a vagonjainkat, és mi elhúzzuk őket. Szeneskocsis mozdonyok nem tologatnak vagonokat! – És mindhárom mozdony szemtelenül fújt egyet.

– Igazán? – válaszolta a Kövér Ellenőr szigorúan. – Hát majd teszünk róla. Az én vasutamnál a mozdonyok azt csinálják, amit mondanak nekik. – Azzal elsietett, beszállt az autójába, és elhajtott Edwardért.

– A rendező-pályaudvar nem a régi, amióta Thomas elment – gondolta letörten.

Edward kocsikat tologatott.

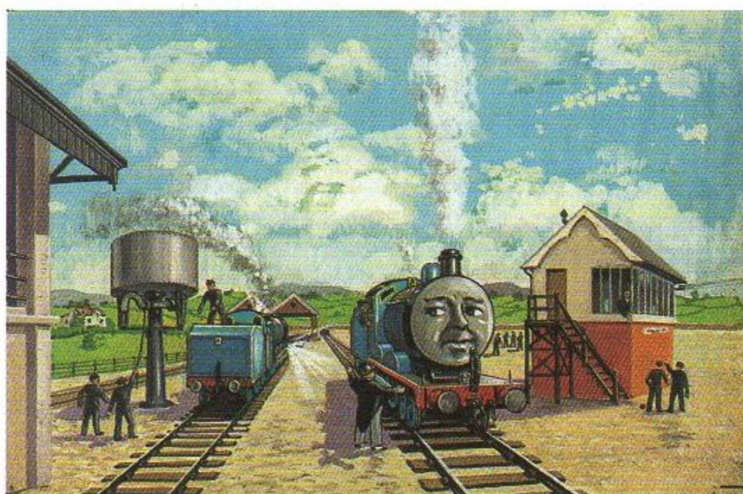
– Kérlek, Edward, hagyd most a teherkocsikat. Személyvagonokat kell beállítanod.

– Köszönöm, uram, jól fog esni a változatosság.

– Rendes mozdony vagy – mondta a Kövér Ellenőr barátságosan. – Indulj máris!

Így azután Edward állította össze a három mozdony szerelvényeit, és aznap a megszokott rendben közlekedtek a vonatok.

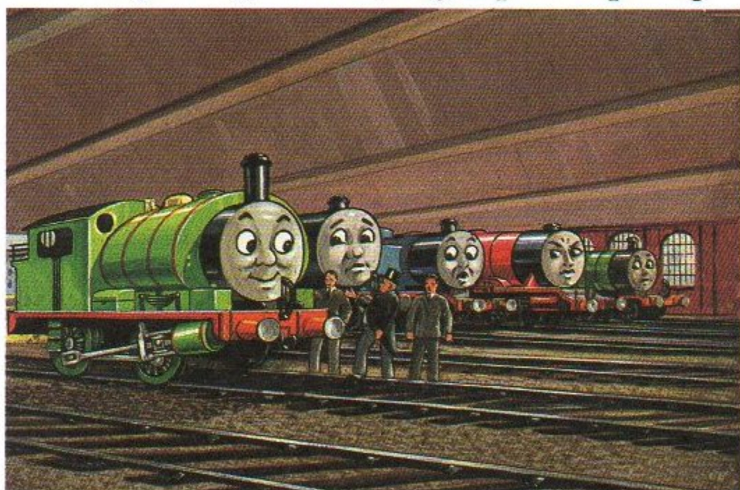
Amikor azonban a Kövér Ellenőr másnap megjelent az állomáson, Edward szomorúnak látszott.

Gordon csattogott el mellettük, gorombán fújtatva.

– Egek! – álmélkodott a Kövér Ellenőr. – Micsoda lárma!

– Mind fújnak, ha meglátnak, uram – mondta Edward bánatosan. – Azt mondják, egy szeneskocsis mozdony nem tologat vagonokat, tegnap este pedig azzal csúfoltak, hogy feketék a kerekeim. Ugye, nem feketék, uram?

– Nem, Edward, a kerekeid szép kékek, és én büszke vagyok rád. A szeneskocsis mozdonyok igenis szoktak vagonokat tologatni, mind-

ezzel együtt jobb helyen vagy a saját állomásodon. Ide egy tartályos mozdony kell.

A Kövér Ellenőr tehát elment a mozdonyüzembe, ahol mindenféle tartályos mozdonyt mutattak neki. Voltak kicsik és nagyok, volt, amelyik vidámnak látszott, volt, amelyik szomorúnak, és olyan is akadt, amelyik reménykedve figyelte, hátha őt fogja kiválasztani.

Végül megpillantott egy helyes kis négykerekű, zöld mozdonyt.

– Ez lesz az – gondolta. – Ha téged választalak, rendesen fogsz dolgozni?

– Ó, uram, igen, uram!

– Ezt már szeretem. Percy lesz a neved.

– Nagyszerű, uram! Köszönöm, uram! – hálálkodott Percy boldogan.

A Kövér Ellenőr megvásárolta Percyt, és visszament vele a pályaudvarra.

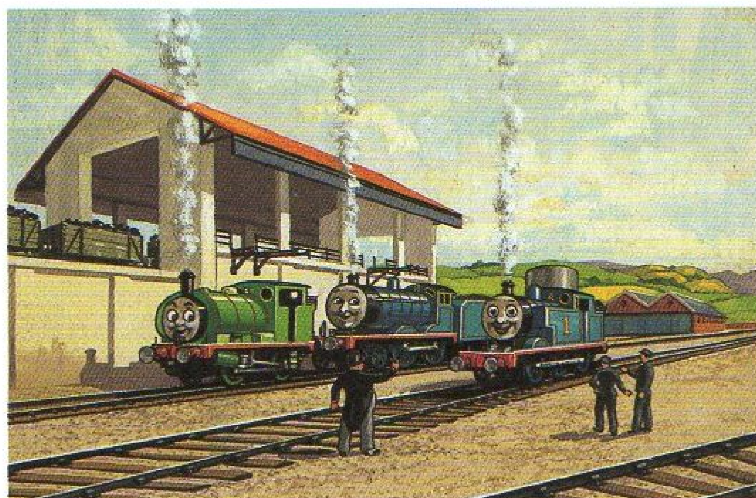
– Edward – hívta oda a nagyobb mozdonyt –, ez itt Percy, légy szíves, mutass meg neki mindent.

Percy hamarosan megtanulta, mi a dolga, vidáman telt el a délután.

Egyszer csak Henry jött arra, lenézően sziszegve, mint rendesen.

– Hííí! – füttyentett hirtelen egy éleset Percy. Henry megrémült, és visszarohant a fűtőházba.

– Milyen remekül ráfüttyentettél! – nevetett Edward. – Én nem tudok így füttyenteni.

– Ó – mondta Percy szerényen –, ez semmi. Hallanod kéne a többieket a műhelyben. Ott aztán hangosan kell fütyentened, hogy figyeljenek rád.

Másnap reggel megérkezett Thomas.

– A Kövér Ellenőr értem küldött. Gondolom, segítségre van szükség – mondta fontoskodva Edwardnak.

– Sss, sss, ott jön, ni!

– Jól van, Thomas, gyorsan ideértél. Figyelj! Henry, Gordon és James duzzognak. Azt mondják, nem hajlandók tologatni a vagonokat, mint egy közönséges tartályos mozdony.

Úgyhogy bezárom őket, és ti ketten fogjátok működtetni ezt a vonalat.

– Még hogy közönséges tartályos mozdony! – fújtatott Thomas. – Majd megmutatjuk nekik.

– Percy is segíteni fog – mondta a Kövér Ellenőr.

– Igen uram! Boldogan, uram! – felelte Percy izgatottan.

Edward és Thomas járt tehát a vonalon. A két végéről indultak a szerelvényekkel, és amikor elrobogtak egymás mellett, vidáman odafüttyentettek egymásnak.

A szárnyvonalon időnként Percy pöfögött végig. Thomas egy kicsit aggódott, de a mozdonyvezető és a fűtő egyaránt megígérte, hogy vigyáznak Annie-re és Clarabelre.

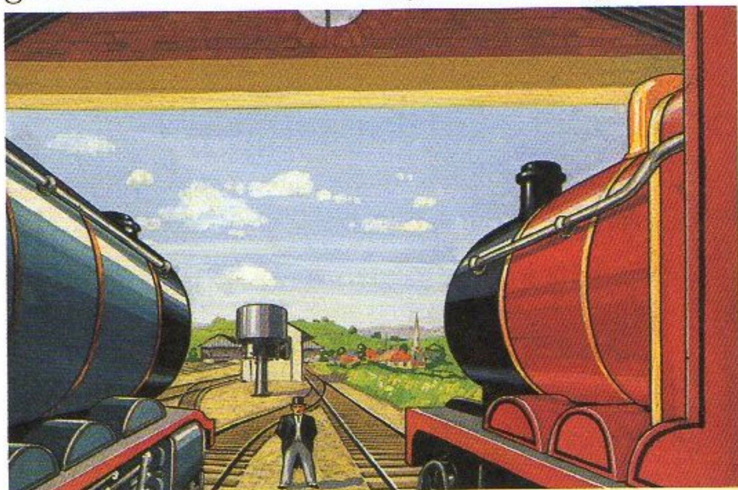
Kevesebb vonat közlekedett, de az utasok nem bánták. Tudták, hogy a Kövér Ellenőr így leckézteti meg a három nagy mozdonyt.

Henry, Gordon és James ott maradtak, bezárva a fűtőházba. Fáztak, egyedül voltak, és nagyon nyomorultul érezték magukat. Most már azt kívánták, bárcsak ne viselkedtek volna olyan ostobán.

Percy megszökik

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Henry, Gordon és James jó néhány napot töltött a fűtőházba zárva. Végül a Kövér Ellenőr kinyitotta a kapukat.

– Remélem, megbántátok a viselkedéseteket – mondta szigorúan –, és megértettétek, hogy nem is vagytok olyan nagyon fontosak. Thomas, Edward és Percy nagyon szépen üzemeltette a vonalat. Most már azonban pihenniük kell, és ha megígéritek, hogy rendesen viselkedtek, akkor kijöhettek.

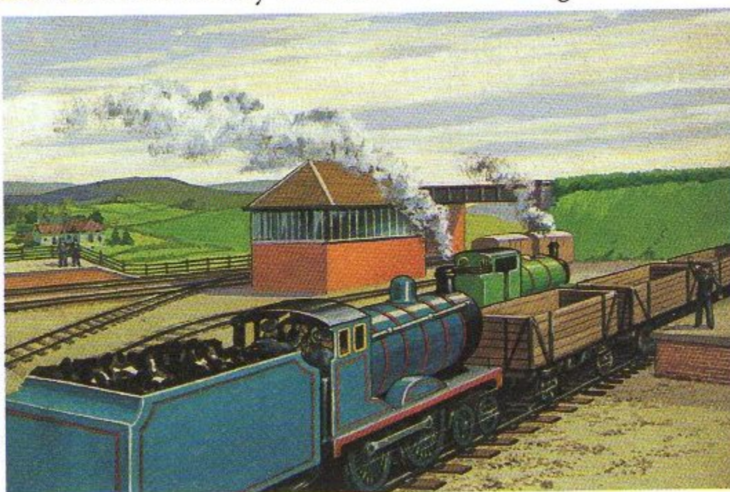
– Úgy lesz, uram –mondták a mozdonyok.

– Jól van, de ne feledjétek, hallani sem akarok többet arról, hogy ti nem tologattok vagonokat.

Edward, Thomas és Percy pedig néhány napra a szárnyvonalra került, hogy ott játszhassanak.

A három fáradt mozdony vidáman zakatolt tova. A kereszteződésnél ott találták Annie-t és Clarabelt.

A két személyvagon nagyon örült, hogy újra látja Thomast, ő pedig azonnal el is robogott velük. Edward és Percy a teherkocsikkal játszott.

– Állj! Állj! Állj! – óbégattak a kocsik, ahogy a megfelelő mellékvágányokra taszigálták őket, de a két mozdony csak nevetett, és addig tologatta őket, míg minden tehervagon ott sorakozott a helyén.

Ezután Edward néhány üres vagont vitt a kőfejtőbe, és Percy magára maradt.

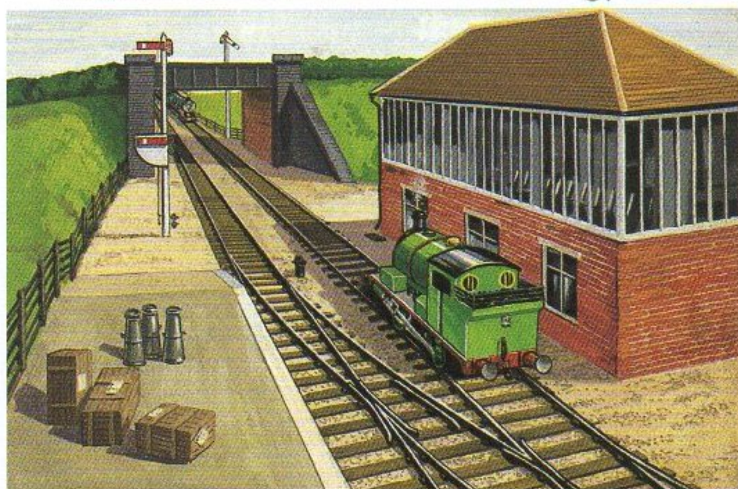
A kis zöld mozdony ezt cseppet sem bánta. Szívesen elnézegette a vonatokat, és szemtelenkedett a mozdonyokkal.

– Siess, siess, siess! – kiáltotta oda nekik. Gordon, Henry és James nagyon dühös lett!

Kis idő múlva a fővonal túloldalára vitt vagonokat. Miután szépen elrendezte őket, visszasietett a fővonalhoz, és várta, hogy a váltóőr átállítsa a váltókat, és ő visszamehessen a rendező-pályaudvarra.

Amikor betanította, Edward figyelmeztette a kis zöld mozdonyt:

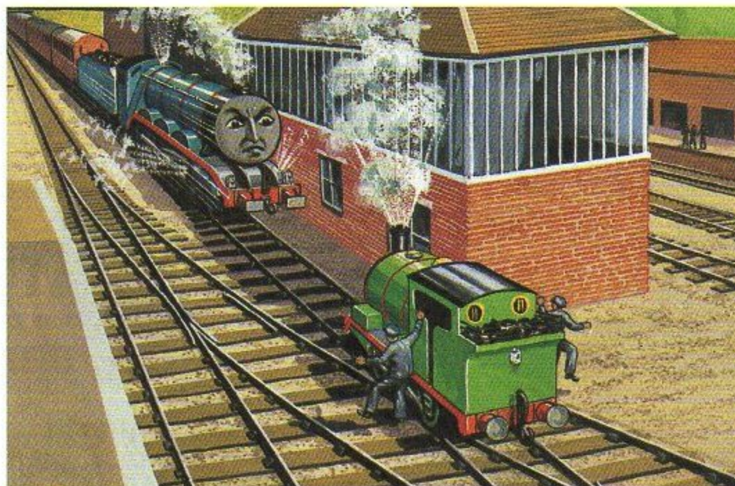

– A fővonalon légy óvatos! Füttyents, hogy a váltóőr tudja, hogy megérkeztél.

Percy azonban elfelejtett füttyentetni, a váltóőrnek pedig dolga volt, és megfeledkezett Percyről.

A váltóházban megcsörrent a telefon. A váltóőr visszajelzett, hogy a pálya szabad, és beállította a váltókat a következő vonat számára.

Percy csak várt és várt. A váltók még mindig nem engedték tovább. Végignézett a fővonalon…

– Tűt! Tű! – füttyentette rémülten. Gordon az expresszel egyenesen feléje száguldott.

–Tút, tút, tu-tu-tút! – fütyült Gordon. A vezetője elzárta a gőzt, és behúzta a fékeket.

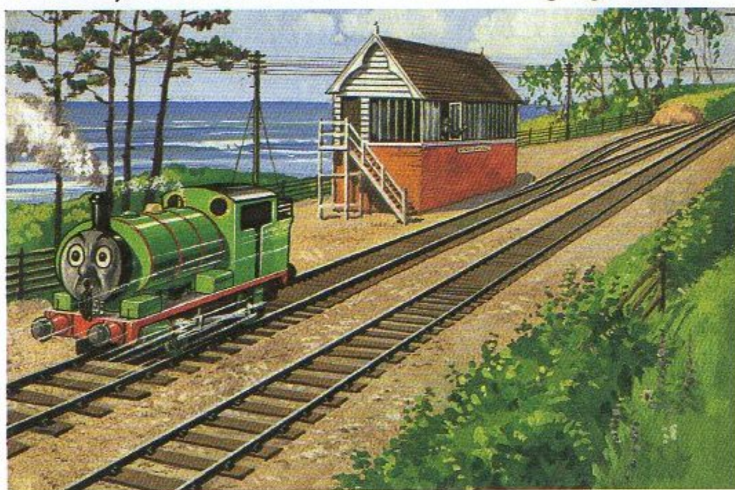
Percy mozdonyvezetője teljes gőzt adott.

– Hátra, Percy! Tolass! – sürgette, de Percy kerekei csak lassan fordultak el.

Gordon olyan gyorsan jött, hogy úgy látszott, nem tud megállni. Percy behunyta a szemét, és várta az ütközést. A vezetője és a fűtője leugrott.

– Óóó! Ááá! – nyögött Gordon. – Menj az utamból!

Percy kinyitotta a szemét. Gordon megállt, de Percy ütközői csak néhány centiméterre voltak a sajátjaitól.

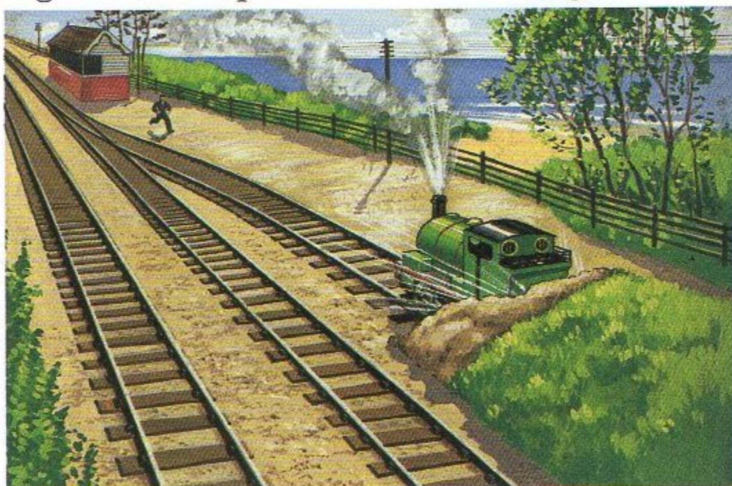

Percy azonban már megmozdult.

– Nem – ma-ra-dok, – el-ro-bo-gok – töfögte. Hamarosan maga mögött hagyta az állomást, és olyan gyorsan robogott, ahogy csak bírt. Edward állomásán hangos füttyszóval száguldott át, és úgy meg volt rémülve, hogy megállás nélkül robogott fel Gordon emelkedőjén.

Ekkor már fáradt volt, és szeretett volna megállni, de nem tudott. Nem volt vezetője, aki elzárhatta volna a gőzt, és behúzta volna a fékeket.

– Addig kell robognom, míg el nem kopnak a kerekeim – gondolta szomorúan. – Ajjaj!

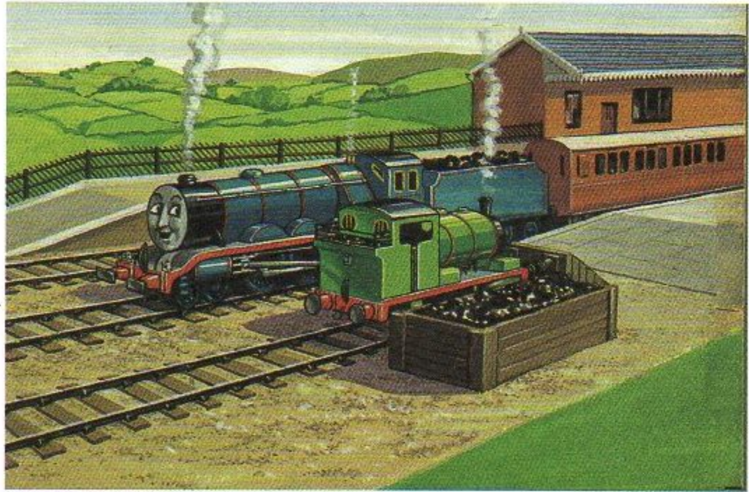
– Úgy meg-áll-nék, úgy meg-áll-nék – pöfögte elcsigázva.

Elhaladt egy másik váltóház mellett.

– Tudom én jól, mit szeretnél, kicsi Percy – kiáltott oda neki a váltóőr kedvesen. Átállította a váltókat, és Percy kimerülten rágurult egy szép, üres mellékvágányra, amely egy dombocskában végződött.

Rettenetesen elfáradt, nem is figyelte, hova megy.

– Úgy meg-áll-nék, úgy meg-áll-nék, meg-áll-tam! – töffentette hálásan, amikor a széntartója befúrta magát a dombocska oldalába.

– Oda se neki, Percy! – biztatták a pályamunkások, amikor kiásták. – Kapsz inni, meg friss szenet, és máris jobban fogod érezni magad.

Aztán befutott Gordon.

– Ügyes voltál, Percy, olyan gyorsan indultál el, hogy megelőztél egy csúnya balesetet – mondta elismerően.

– Sajnálom, hogy szemtelen voltam – felelte a kis zöld mozdony –, te is ügyes voltál, hogy megálltál.

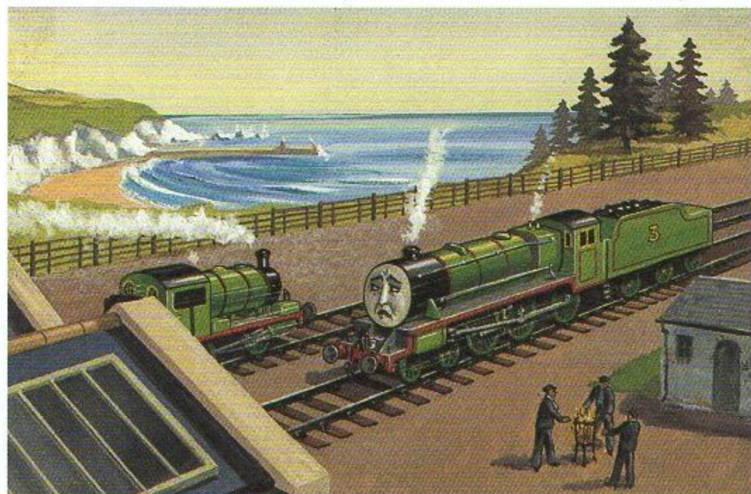
Percy most a rendező-pályaudvaron dolgozik, a vonatokhoz szedi össze a vagonokat. Még mindig szemtelen, mert ilyen a természete, de ha a fővonalon jár, mindig *nagyon* óvatos.

Percy és a nadrág

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Hideg reggeleken Percy gyakran látta, hogy a munkások sálat viselnek.

– Fázik a kéményem, fázik a kéményem! – töfögte ilyenkor. – Sálat akarok, sálat akarok!

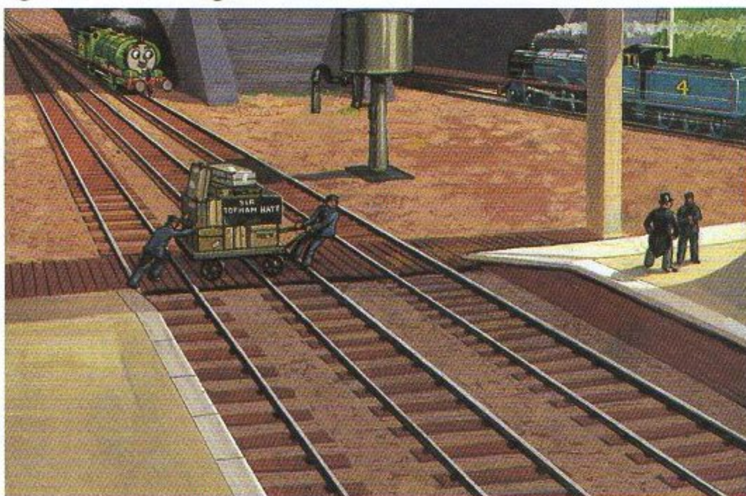
– Ugyan már, Percy – mondta egy nap Henry –, a mozdonyoknak nem kell sál!

– Amelyiknek rendes kéménye van, annak igenis kell – mondta Percy a maga szemtelen módján. – A tied kicsi!

Henry elhúzta a száját. Büszke volt a maga takaros, rövid kéményére.

Ekkor egy szerelvény érkezett, és Percy, még egyre azt töfögve, hogy sálat akar, elment, hogy a mellékvágányra vigye a vagonokat.

A mozdonyvezetője mindig elzárta a gőzt már az állomás előtt, és Percy azzal próbálta meglepni a vagonokat, hogy olyan csendben gurult be, ahogy csak tudott.

Két hordár éppen egy poggyásszal megrakott kézikocsit igyekezett átvinni a síneken.

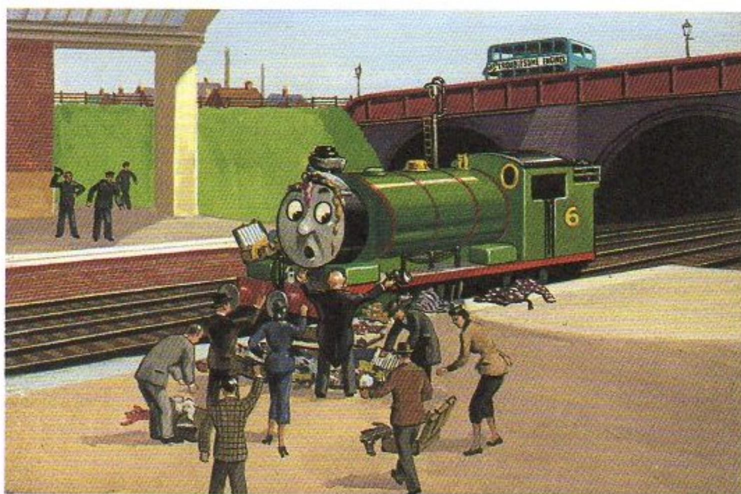
A kocsi alaposan meg volt pakolva, hátrafelé menve húzták, úgy figyelték, nehogy leessen valami.

Percy olyan csendben érkezett, hogy a hordárok nem hallották meg, csak amikor már a síneken voltak a kocsival. Félreugrottak, a kézikocsi pedig egy roppanással eltűnt. Táskák és bőröndök repültek szanaszéjjel.

– Ó-ójjé! – nyögte Percy, és megállt. Az arcán ragacsos, piros és sárga lekvárpatakok folydogáltak lefelé, a lámpatartóján egy cilinder trónolt. Ruhák, kalapok, csizmák és cipők, szoknyák és blúzok borították

az elejét, egy csíkos nadrág pedig gyengéden a kéménye köré tekeredett, de eredeti szürke színéből már nem sok látszott.

Mérges utasok szemlélték tönkrement poggyászukat. A Kövér Ellenőr megfogta a cilindert.

– Ez az enyém! – mondta dühösen. – Percy – kiáltotta aztán –, nézd meg, mit csináltál!

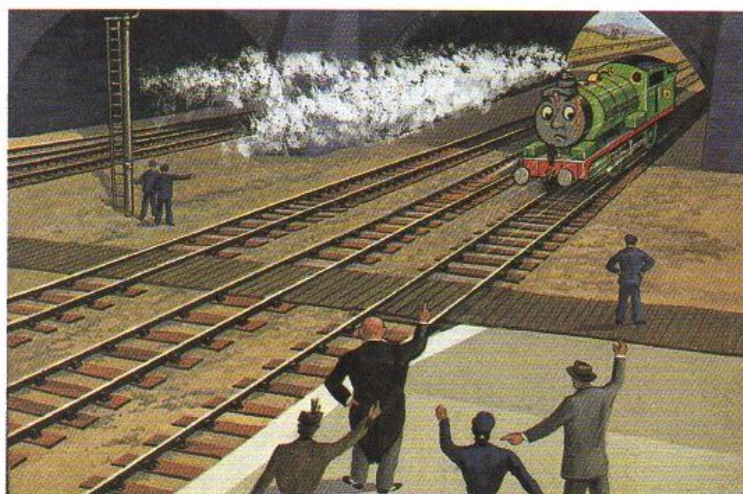
– Igen, uram, nézem, uram – válaszolta egy fojtott hang.

– És az ünneplő nadrágom!

– Igen uram, kérem, uram – mondta Percy idegesen.

– Nagyon haragszom – mondta a Kövér Ellenőr. – Ki kell fizetnünk az utasoknak a tönkrement holmikat. A kalapom összelapult, a nadrágom is oda, és mindez azért, mert te úgy gurulsz be az állomásra, mintha tolvajlépést játszanál a vagonokkal.

A mozdonyvezető letekerte a kéményről a nadrágot, de a Kövér Ellenőr csak leintette.

– Percy sálat akart, hát hordhatja a nadrágomat sál gyanánt, jó melegen fogja tartani.

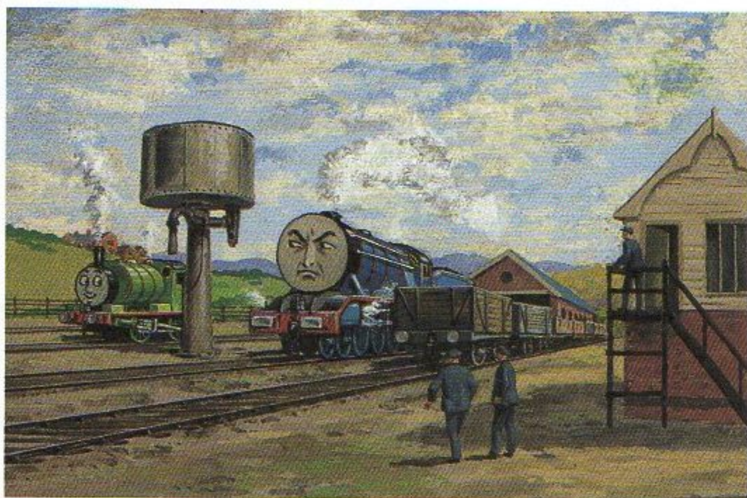
Így aztán Percy kéményén a nadrággal ment vissza a rendezőpályaudvarra.

Azóta nem szereti a sálakat!

Percy és a jelzőtábla

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

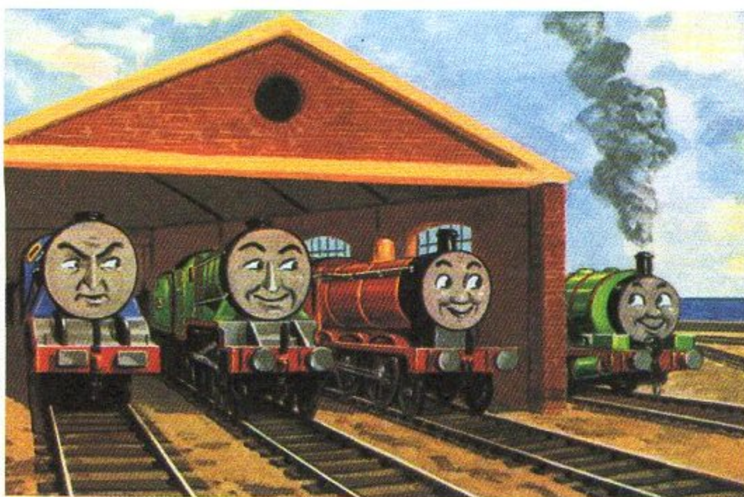
Percy, a kis zöld gőzmozdony a nagy állomás rendező-pályaudvarán dolgozik. A vidám kis mozdony gyakran viccelődik társaival. Nem ritkán bajba is kerül emiatt.

– Tűt! Tűűt! – füttyentett hangosan egy kora reggel Gordonnak. – Ébredj, álomszuszék! Vár már a vonatod.

Gordon ijedten összekapta magát, és kigurult, azt hitte, késésben van.

– Hahaha! – vihogott Percy, és egy hosszú sor koszos szenesvagonra mutatott. Gordon nem ment vissza a fűtőházba, hanem kint maradt, és azon töprengett, hogyan tanítsa móresre Percyt.

– James, maradj a fűtőházban, mert jön a Kövér Ellenőr, és beszélni akar veled - csikorogta a kis zöld mozdony.

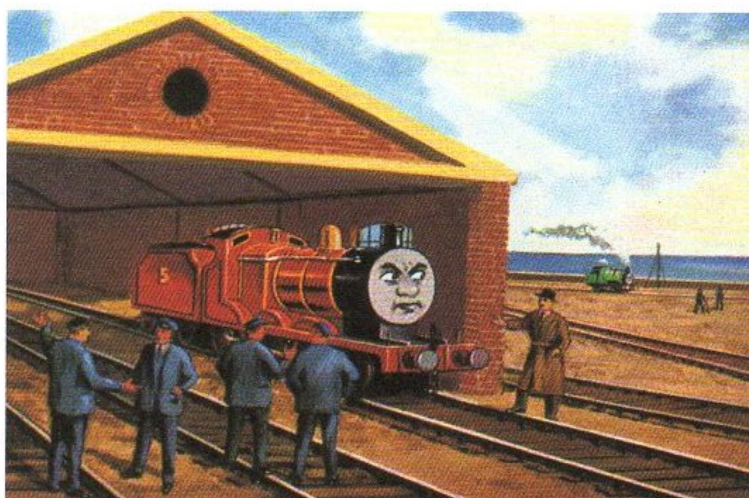
James meglehetősen nagyra volt magával, ezért nem is kételkedett abban, hogy valami fontos megbízatást fog kapni. – Biztosan egy különleges vonatot kell húznom – ábrándozott.

Így hát James maradt a helyén, nem mozdult, akármit próbált tenni vele a vezetője és a fűtője.

Csakhogy a Kövér Ellenőr nem jött, és a többi mozdony zúgolódott. Nekik kellett ugyanis elvégezni James munkáját a sajátjuk mellett.

Végül a felügyelő ment hozzá. – Mozdulj, James! – szólt rá mérgesen. – Nem lustálkodhatsz itt egész nap.

– De hiszen a Kövér Ellenőr azt üzente nekem, hogy itt várjak rá – védekezett James.

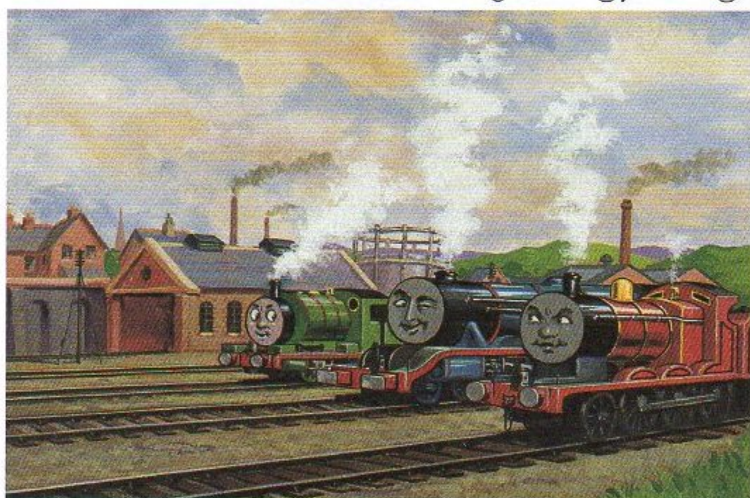
– Ő biztosan nem. Hogyan is tehette volna? Egy hete elutazott – válaszolta a felügyelő.

– Ó! – kiáltott James, és kirobogott a fűtőházból. – Hol van Percy? – A kis zöld mozdony azonban bölcsen odébbállt.

Amikor a Kövér Ellenőr visszaérkezett, Jamest is és Percyt is meglátogatta. Mindkét mozdonyt azt kívánta, bárcsak ne tette volna!

Most már James is meg akarta leckéztetni Percyt. Ám a huncut kis mozdony mindig kitért az útjukból. Egy reggel azonban izgalmában megfeledkezett az óvatosságról.

– Képzeljétek – újságolta a többieknek –, vagonokat kell vinnem Thomas elágazásához. A Kövér Ellenőr kifejezetten engem választott erre a munkára. Hiszen tudja, hogy én Igazán Hasznos Mozdony vagyok.

– Vagy inkább azért küld oda, hogy ne legyél útban – morgott James, de ekkor meglátta, hogy Gordon hunyorít rá.

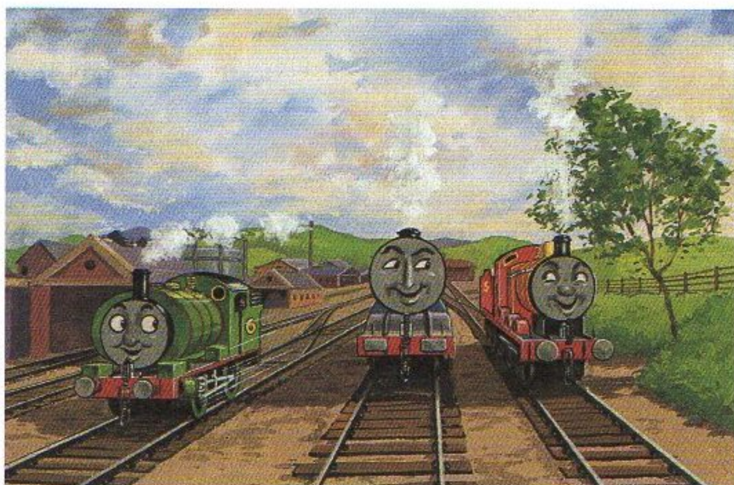
– Vagyis hát… Mit is mondtál az előbb, Gordon?

– Tudod, Percy, a jelzőtáblákról beszélgettünk Jamesszel, hogy az elágazásnál nem lehetünk elég óvatosak velük. De neked, mint Igazán Hasznos Mozdonynak, nyilván nem kell mondanom.

Percynek nagyon hízelgett ez a megjegyzés. – Természetesen nem.

– Például a „Fordulj vissza!" jelzés – fűzte még hozzá James. – Ezekre külön figyelni kell. Elmagyarázzam, milyen az?

– Nem szükséges, köszönöm – mondta gyorsan Percy. – Mindent tudok a jelzőtáblákról. – Azzal fontoskodva útnak eredt.

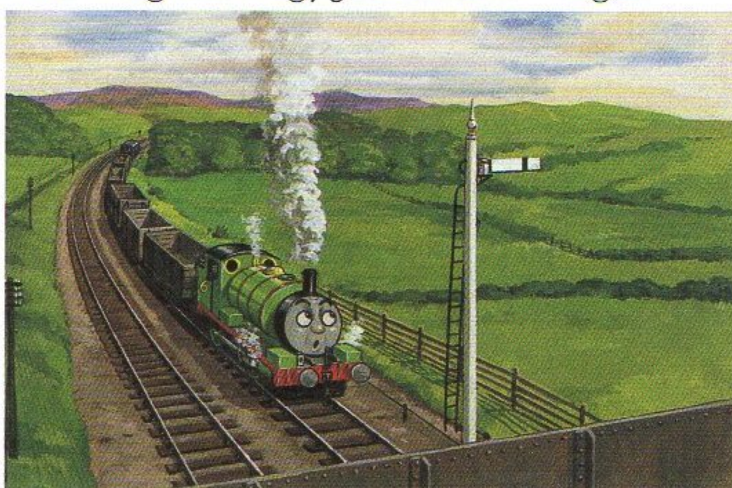

James és Gordon titkon egymásra kacsintott.

Percy egy kicsit nyugtalankodott útközben.

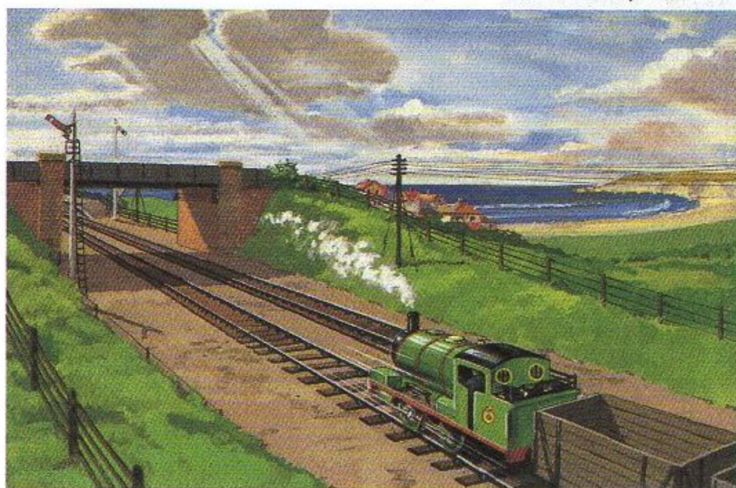
– Vajon milyen lehet az a „Fordulj vissza!" jelzés? – töprengett. – Eh, nem számít! Majd megoldom, hiszen mindent tudok a szemaforokról és jelzőtáblákról. – Morcosan rántott egyet a vagonjain, és ettől mindjárt jobban érezte magát.

Nem járt még messze, amikor meglátott egy jelzőtáblát. – Egek! – kiáltott fel. – A „Vészhelyzet" állásban van a jel.

– Ajajaj! – csikorogtak a vagonok, ahogy a hirtelen fékezéstől egymásnak ütköztek. A jelzőtábla hamarosan megmozdult, hogy jelezze, szabad a pálya. Csakhogy a jelzőkar nem lefelé mozdult, hanem felfelé. Percy még sohasem látott ilyet!

– Ha lefelé áll, azt jelenti „Menj", ha felfelé, akkor azt, hogy „állj". Ha viszont ferdén felfelé, akkor az nyilván azt jelenti, „Fordulj vissza!". Ez az! Milyen okos vagyok, hogy rájöttem!

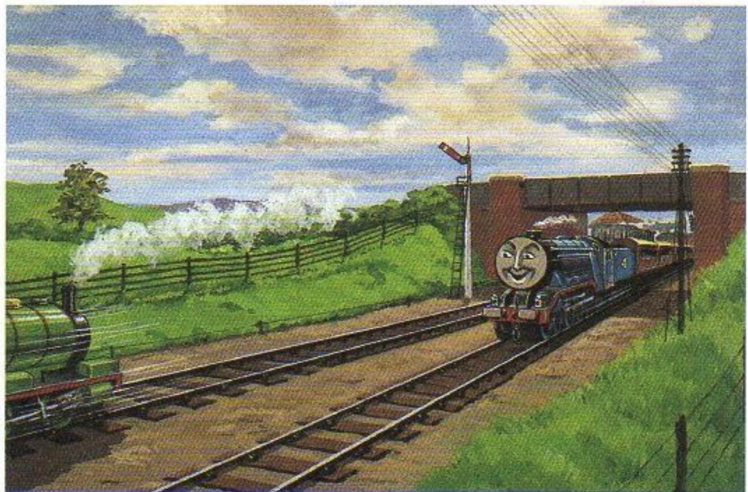
– Indulj már, Percy! – noszogatta a kis zöld mozdonyt a vezetője.

Csakhogy Percy nem indult. A vezetője kénytelen volt hátramenetbe kapcsolni, hogy ismét megindítsa a mozdonyt.

– Még a vezetőm sem ismeri a „Fordulj vissza!" jelzést. Milyen szerencse, hogy én viszont igen!

Percy egy hirtelen rándulással megmozdult, és elindult hátrafelé. A vagonok ismét óbégatni kezdtek, a vezető pedig kiabálni. – Állj meg, rossz irányba mész!

– De ez egy „Fordulj vissza!" jelzés! – tiltakozott Percy, és elmesélte a vezetőnek, mit mondott neki Gordon és James. A vezető először majd megfulladt a nevetéstől, majd felvilágosította a kis mozdonyt, mit jelent a jelzőtábla ilyen állásban.

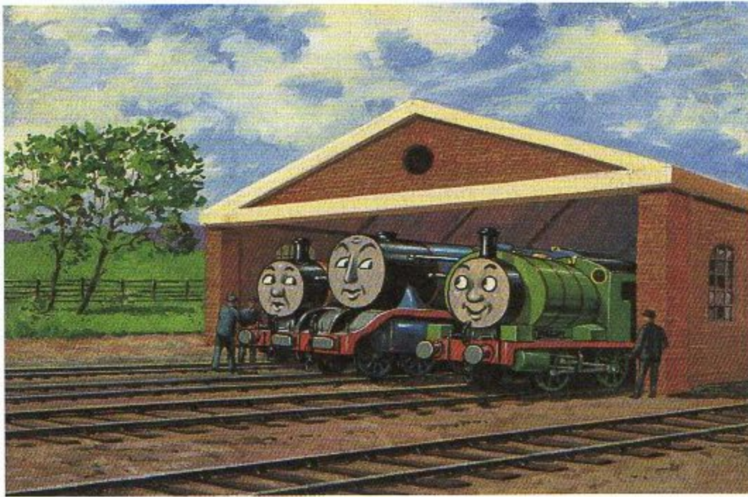
– Egek! Jobb lesz, ha gyorsan elindulok, mielőtt meglátnak Gordonék – kapott észbe Percy.

Ekkor azonban már késő volt. Gordon éppen arra száguldott az expresszel, és mindent látott.

Aznap éjjel a jelzőtáblákról folyt a szó a fűtőházban. A mozdonyok mulatságosnak találták a történetet, és sokat nevettek. Percy magában nagyon butának találta a társait!

Duck színre lép

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

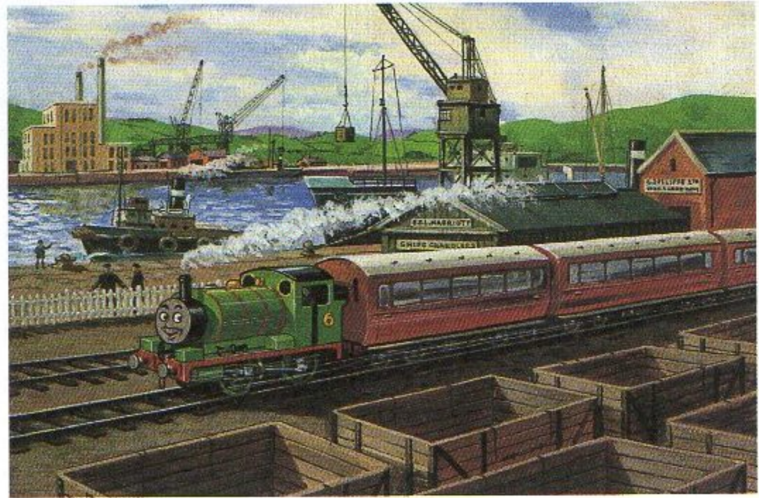

Egy reggel Percy Gordonnal és Jamesszel beszélgetett a fűtőházban.

– Mondjak valamit? – kérdezte a huncut kis mozdony a nagyobbakat. – A Kövér Ellenőr hozat egy nagyobb mozdonyt, hogy segítsen nekem – jelentette be Percy büszkén.

– Ugyan már! – mondta Gordon. – Semmi szükségünk egy nagyobb mozdonyra.

– Csak többet kéne dolgoznod, és kevesebbet jártatnod a szádat, mindjárt jobb lenne itt minden – mondta James.

Percy sóhajtva indult vagonokat rendezgetni.

– Senki sem figyel rám. Amiatt a buta jelzőtáblaeset miatt azt hiszik, csak egy ostoba kis mozdony vagyok, és parancsolgathatnak nekem. De majd megmutatom nekik!

Csakhogy nem tudta, hogyan tegye.

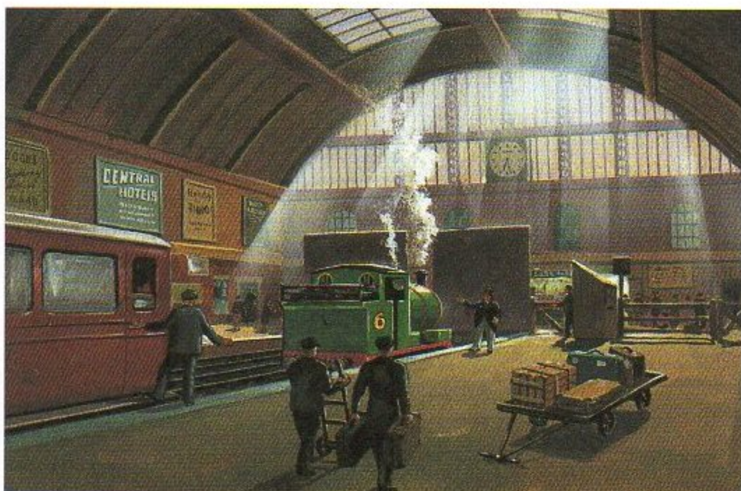
Később Percy vagonokat vitt az állomásra. Sok gond volt velük, a kis mozdony egészen kimerült és rosszkedvű lett a nap végére.

– Szervusz, Percy – üdvözölte őt a Kövér Ellenőr, amikor beért az állomásra. – Fáradtnak látszol.

– Az is vagyok, uram – válaszolta a kis zöld mozdony szomorúan. – Már azt sem tudom, a kazánomon állok-e, vagy a kerekeimen.

– Fel a fejjel, Percy! – nevetett a Kövér Ellenőr.

– Az új mozdony egyedül is elboldogul majd az itteni munkával, te pedig segíthetsz Thomasnak és Tobynak az új kikötő építésénél.

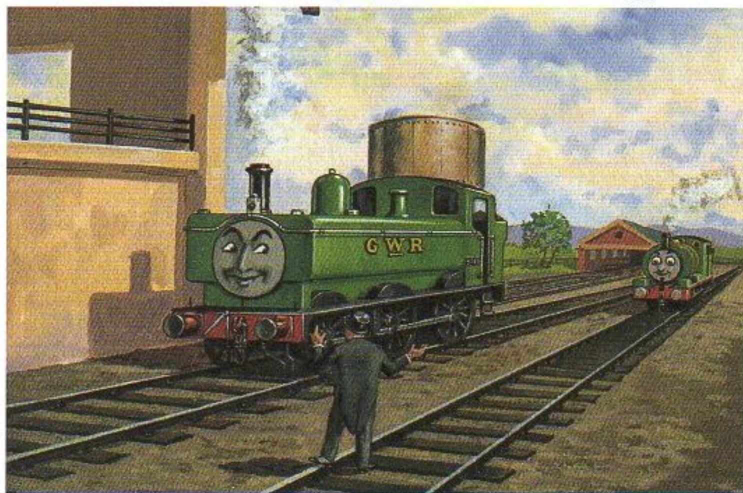

– Ó, köszönöm, uram! – mondta Percy boldogan.

Másnap reggel megérkezett az új mozdony. Nyugati vasúti mozdony volt.

– Hogy hívnak? – kérdezte tőle a Kövér Ellenőr.

– Montague-nak, uram, de mindenki csak Ducknak, azaz Kacsának hív, mert azt mondják, kacsázva megyek – válaszolta a mozdony. – Ez persze nem így van, de szeretem, ha Ducknak szólítanak.

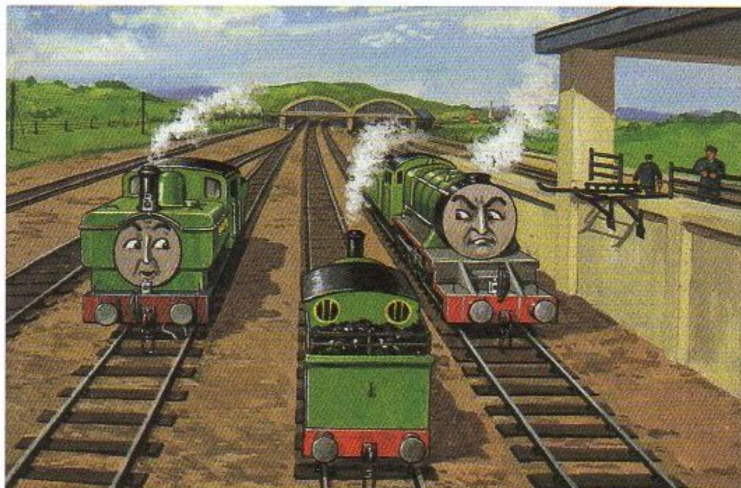

– Akkor hát legyél Duck – mondta a Kövér Ellenőr. – Percy, gyere, és vezesd körbe Duckot.

Percy és az új mozdony jól kijött egymással. Duck tudta, hogyan bánjon a tehervagonokkal, így hamarosan el is készültek.

James, Gordon és Henry csendben figyelték, Duck hogyan dolgozik.

– Szórakozzunk egy kicsit – súgtak össze, és egyszerre azt szusszantották:

– Háp, háp, háp!

Percy mérges lett, de Duck tudomást sem vett róluk. Aztán a nagy mozdonyok elkezdtek parancsolgatni neki.

– Téged is szoktak ugráltatni, Percy? – kérdezte Duck.

– Szoktak bizony – válaszolta Percy bánatosan.

– Jól van – mondta Duck –, ennek hamarosan véget vetünk –, és súgott valamit Percynek. – Ma este megcsináljuk.

A Kövér Ellenőr estefelé úgy érezte, jól telt a nap. Nem morgolódtak az utasok, nem késtek a vonatok, és Duck is jól bevált a rendező-pálya-udvaron.

Éppen hazaindult teázni, amikor valami szörnyű zajt hallott. Kisietett a sínekhez, és meglepő látványban volt része.

Henry, Gordon és James dühösen fújtatott.

– Elég ebből a lármából! – förmedt rájuk a Kövér Ellenőr.

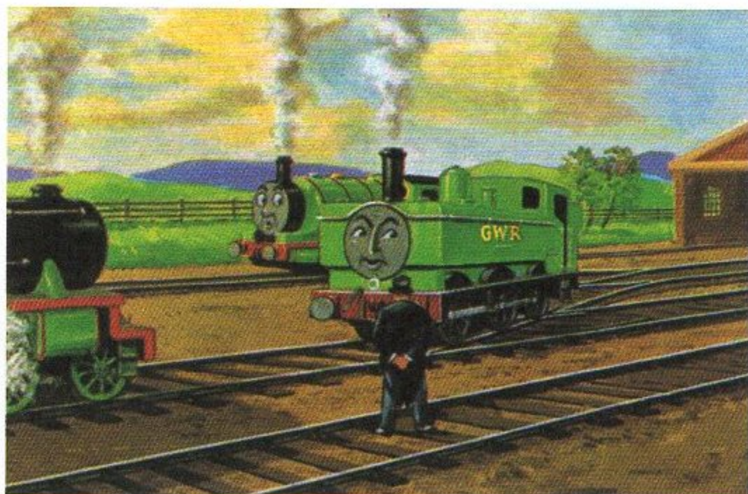
– Nem engednek be minket – sziszegte Gordon.

A Kövér Ellenőr ekkor vette észre, hogy Duck és Percy szép nyugodtan állnak a fűtőházba vezető váltóknál, és nem hajlandók mozdulni.

A Kövér Ellenőr nagyon mérges lett.

– Duck, magyarázd meg, miért viselkedsz így! – kiabálta.

– Elnézést, uram – felelte Duck udvariasan –, de ezek a mozdonyok parancsolgatnak nekünk. Lenne szíves közölni velük, hogy mi csak Öntől kaphatunk utasításokat?

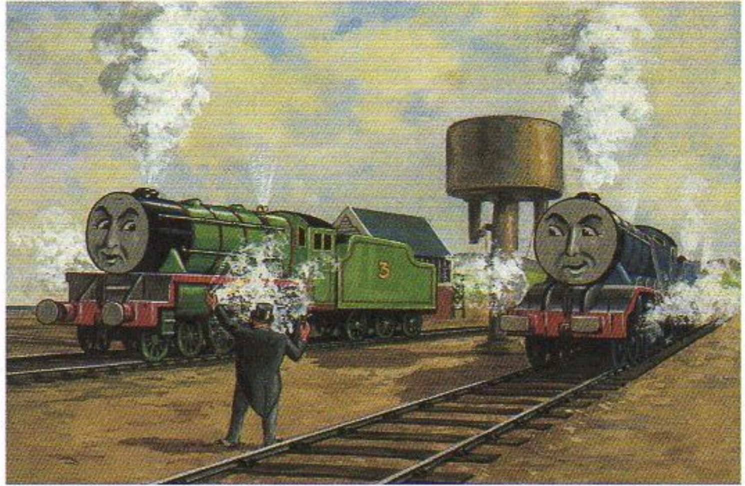

A három nagy mozdony megint dühösen fújtatott.

– Csend legyen! – mennydörögte a Kövér Ellenőr. – Duck és Percy, a munkátokkal elégedett vagyok, a viselkedésetekkel azonban nem! Zavart okoztok!

Gordon, Henry és James gonosz bugyborékolással vihogott. Azonnal elhallgattak azonban, amikor a Kövér Ellenőr feléjük fordult.

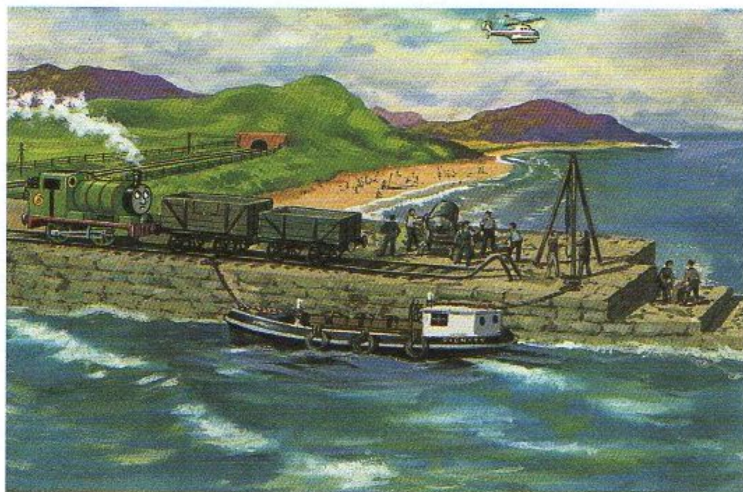
– Ami pedig titeket illet, miattatok okoznak zavart! Ducknak igaza van. Ez itt az én vasutam, és én adom a parancsokat.

Henry, Gordon és James nagyon zavarban volt. Duck megleckéztette őket.

Percy és Harold

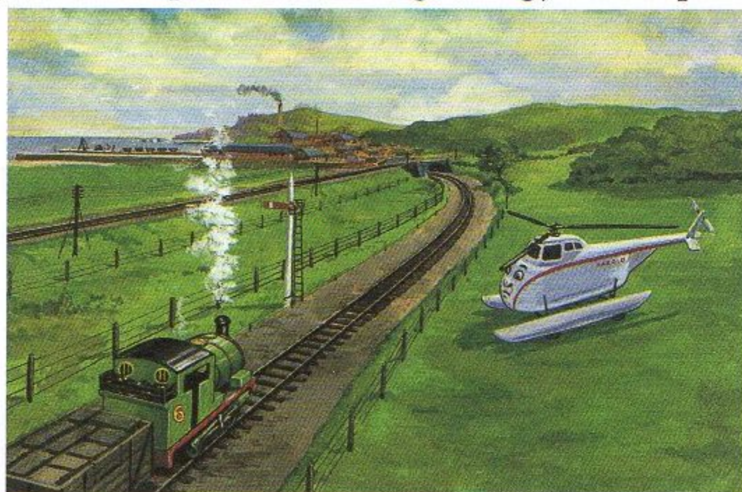
Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Percy újabban a kikötőben dolgozott, kövekkel teli vagonokat szállított. Toby besegített ugyan néha, de a kis zöld mozdony többnyire egyedül dolgozott. A kövek a móló építéséhez kellettek. A közelben egy repülőtér volt, Percy egész nap hallgathatta a gépek berregését. Olyanok voltak, mint a mérges méhek.

– Hangos berregő izék! – füstölgött Percy az ütközőjébe. – Bár elmennének valahova máshova berregni!

Másnap Percy szállítmányt vitt a repülőtérre. Megállt egy helikopter mellett.

– Szia – mondta. – Engem Percynek hívnak. Te ki vagy?

– A nevem Harold – mondta a helikopter. – A propelleremmel úgy tudok repülni, mint egy madár! Nem szeretnél te is egy propellert?

– Nem, jobban szeretem, ha a kerekeim a síneken futnak – válaszolta Percy zsémbesen.

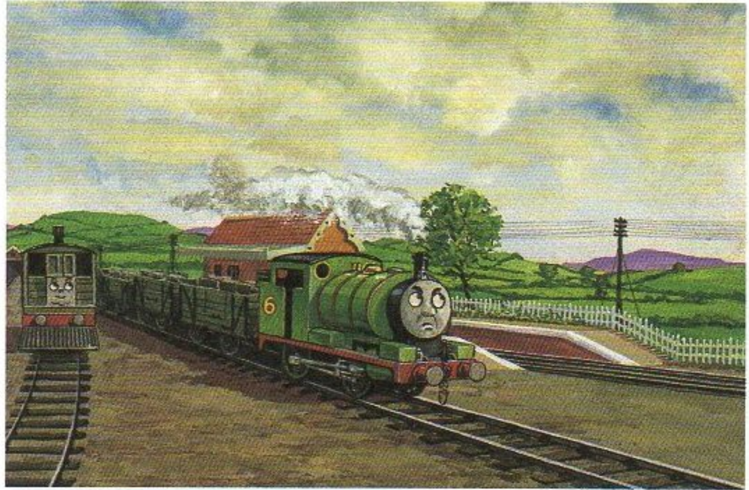
– Ti, mozdonyok túl lassúak vagytok – folytatta Harold. – Én a propelleremmel gyorsabban megyek, mint bármelyikőtök!

Percy dühös volt, de mielőtt válaszolhatott volna, Harold elrepült.

A kis zöld mozdony dühösen pöfögött vissza a kőfejtőbe, hogy felvegye a következő szállítmányt.

– Szia Percy! – mondta Toby. – Bosszúsnak tűnsz. Mi a baj?

Percy elmesélte Tobynak, mit mondott Harold arról, hogy a helikopterek gyorsabbak a vonatoknál. – De majd én megmutatom neki, hogy nincs igaza! – mondta a kis zöld mozdony elszántan.

Miközben Percy visszafele pöfögött a kikötőbe, ismerős berregésre lett figyelmes maga előtt.

– Nézd, Percy! – mondta a vezetője. – Ott van Harold. Versenyezzünk! Akkor majd meglátjuk, hogy ki a gyorsabb!

– Igen, megmutatjuk neki, hogy a kerekek jobbak azoknál a mókás, pörgő karoknál! – mondta Percy, és Harold után robogott.

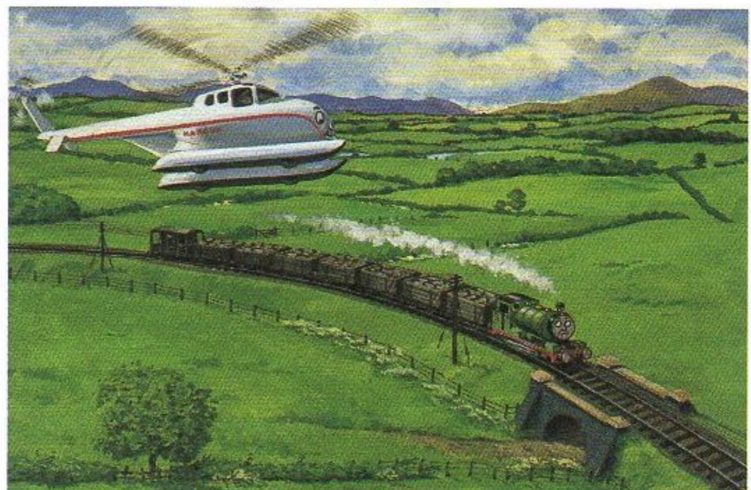
Harold hallotta Percyt, amint mögé ér. Rájött, hogy Percy versenyezni akar vele a kikötőig.

– Sosem győzöl le! – mondta büszkén. – Én már rég leszálltam a repülőtéren, mire te a kikötő rakpartjára érsz!

– Ne figyelj rá! – mondta Percy vezetője. – Meg tudjuk nyerni ezt a versenyt!

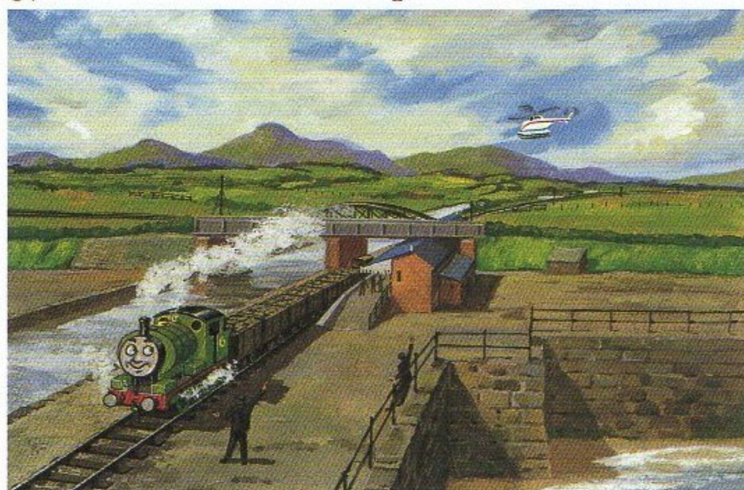
A verseny elkezdődött! Harold úgy gondolta, hogy egy kis mozdony, amely ráadásul egy csomó, kővel megrakott kocsit húz, sosem tudná legyőzni. De hirtelen látta, hogy Percy egy vonalba került vele. Pár perccel később a kis zöld gőzös vezetője így kiabált: – Vezetünk, Percy!

Percynek ez volt élete legszebb pillanata, még sohasem száguldott ilyen gyorsan.

– Tűt! Tűt! Viszlát, Harold! – kiáltotta, amint előreszáguldott.

Harold meglepetten pillantott le. Nem tudta elhinni, hogy Percy legyőzi. Harold utánarepült.

Percy fűtője olyan gyorsan lapátolta a szenet a kazánba, amilyen gyorsan csak tudta, közben ronggyal törölgette az arcát.

– Húh! – mondta. – Ez aztán kemény munka. Remélem, legyőzzük Haroldot!

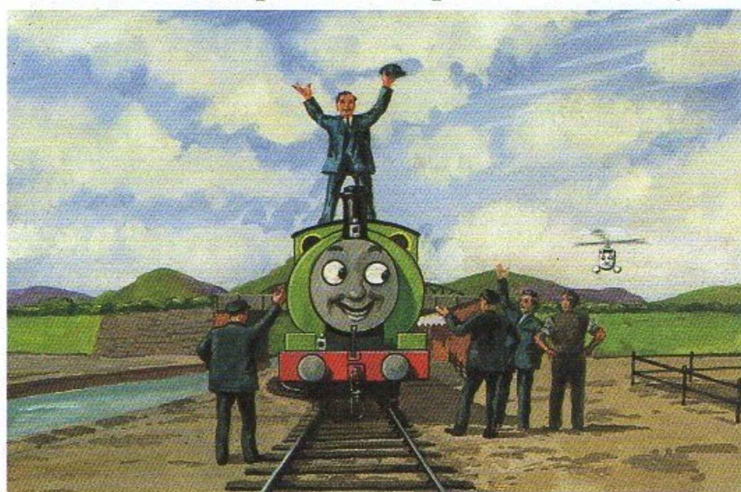
Ekkor meghallották a jelzést, ami arra figyelmeztetett, hogy a rakpart már közel van.

– Majdnem ott vagyunk! – kiáltotta Percy vezetője. – Remélem most már sikerül nyernünk.

Percy fékezett, ahogy megközelítette a kikötőt. A fővonal mellé gurult, és hangosan pöfékelve megállt az ütközőknél.

– Meg…nyer…tük? – kérdezte levegő után kapkodva.

A fűtője felmászott a kocsitetőre, és a repülőtérre pillantott. – Győztünk! – zihálta. – Harold még mindig leszállóhelyet keres!

Percy mosolygott. Megmutatta Haroldnak, hogy a mozdonyok is vannak olyan gyorsak, mint a helikopterek.

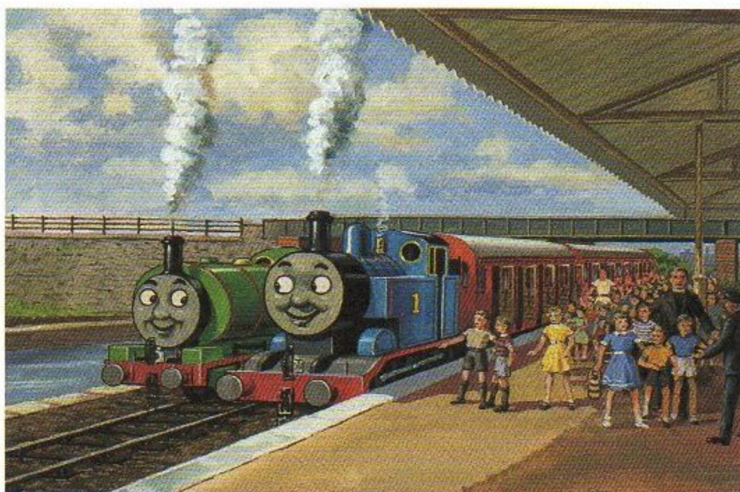
Percy vezetője és a fűtője egy dalt énekelt:

Harold, a helikopter azt mondta Percynek, a vasút elavult, nekem elhiheted.
Túl lassan döcögtök ott lenn, a síneken, nem sok hasznotok van, úgy látom idefenn.
Percy a nehéz vonattal mégis rekordidő alatt ért a kikötőbe,
legyőztük Haroldot, a helikoptert, a régi vágányon előbb értünk célba.

Percy boldogan mosolygott. Milyen jó móka volt Harolddal versenyezni! Már alig várta, hogy visszamehessen a fűtőházba, és a többieknek is elmeséljen mindent.

Percy ígérete

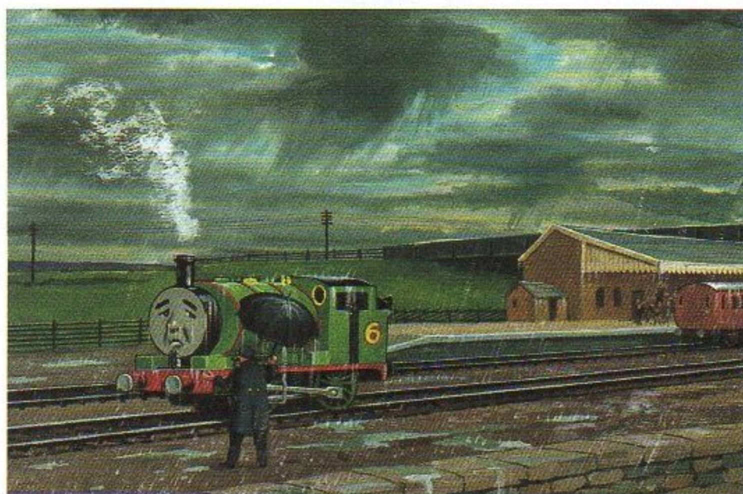
Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Egy szép nyári reggelen Thomas a táborozó gyerekeket vitte a strandra. Megkérte Percyt, hogy hazafelé ő vigye őket.

Percy ezt ugyan nehéz munkának tartotta, de azért megígérte Thomasnak, hogy segít.

A gyerekek remekül érezték magukat egész nap. Délutánra azonban sötét felhők gyülekeztek az égen. Hirtelen dörögni és villámlani kezdett, és eleredt az eső! A gyerekek az állomásra szaladtak. Annie és Clarabel már várta őket a peronnál. A gyerekek beözönlöttek a meleg kocsikba.

– Légy szíves, Percy, vidd haza gyorsan a gyerekeket! – kérte az állomásfőnök.

Az eső csak úgy csattogott Percy kazánján.

– Brrr! – borzongott meg a kis zöld gőzös. Arra gondolt, úgy tesz, mintha elromlott volna, hogy egy másik mozdonynak kelljen elvinnie helyette a két személyvagont. De aztán eszébe jutott, mit ígért Thomasnak. Biztonságban haza kellett juttatnia a gyerekeket. Összeszedte hát magát, és elindult. A mozdonyvezetője azonban aggódott. Egyre jobban esett, a folyó szintje gyorsan emelkedett.

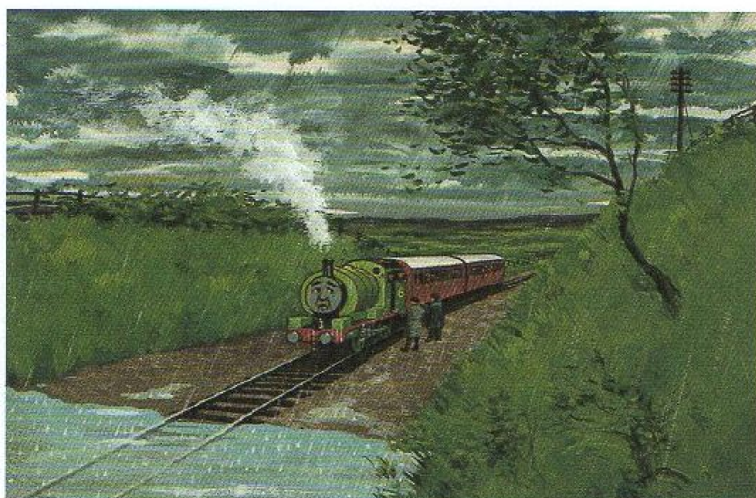
Az eső Percy szemébe csapott, nem látta, merre megy.

Egyszer csak mély vízben találta magát.

– Ó, a kerekeim! – didergett Percy, de ment tovább.

– Sss! – sziszegte. Az eső kezdte kioltani a tüzet a kazánjában!

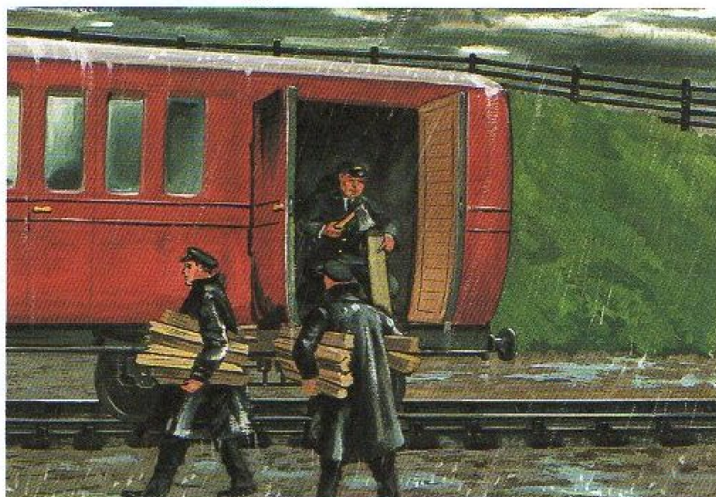
Percy mozdonyvezetője úgy döntött, hogy megállítja a vonatot. A kalauz elment, hogy keressen egy telefont. Sajnos rossz hírekkel tért vissza.

– Ha akarnánk, sem mehetnénk vissza – mondta. – A kereszteződésnél lévő híd leszakadt.

Tovább kellett menniük a következő állomásig, de Percy kazánjában már majdnem kialudt a tűz, és fára volt szükségük, hogy táplálják.

– Fel kell szednünk a padlódeszkákat, hogy a kazánt fűthessük! – mondta a fűtő.

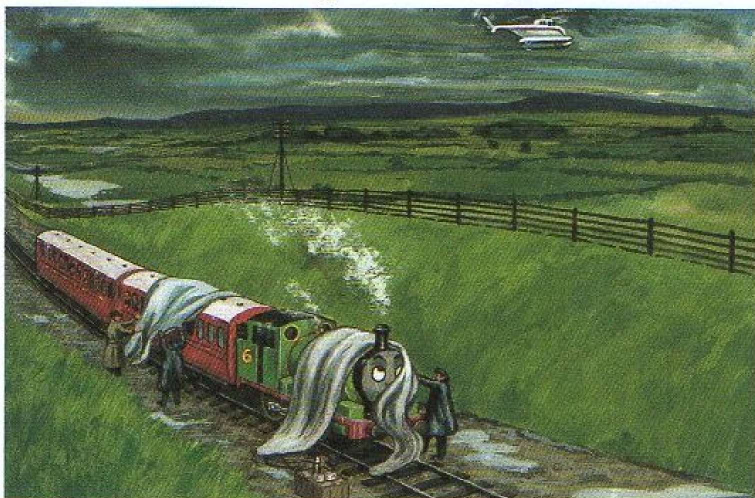
Hamarosan rengeteg fájuk lett. Percy kazánjában fellángolt a tűz, és ő kezdte jobban érezni magát.

Hirtelen zümmögést hallott. Harold repült fölötte.

– Ó, egek! – gondolta Percy szomorúan. – Harold idejött, hogy kinevessen.

Puff! Valami Percy kazánjára pottyant. Egy ejtőernyő landolt rajta!

– Már csak ez hiányzott! Megdobált! – sápítozott Percy. A mozdonyvezető kibontotta az ejtőernyő csomagját. Harold nem nevetni jött, hanem forró italt hozott. Mindenki forró csokoládét ivott, és sokkal jobban érezte magát.

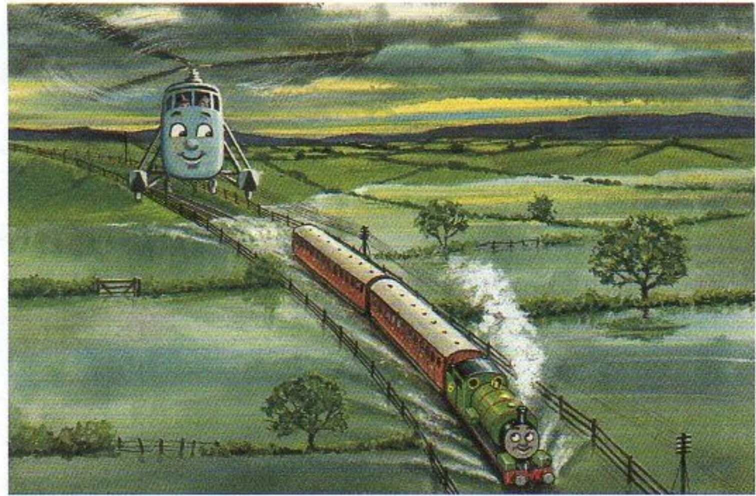

Percynek most már gőze is volt.

– Köszönöm, Harold! – füttyentette. – Rajta, indulás!

Ahogy azonban elindult, a víz egyre magasabbra emelkedett, és kezdte újra eloltani a tüzet a kazánjában.

– Ssss! – didergett a kis zöld mozdony.

Egyre fogyott a gőze, de ő csak ment előre.

– Megígértem Thomasnak! – szuszogta. – Meg kell tartanom az ígéretemet!

A fűtő jó sok fát rakott a tűzre.

– Meg kell tennem! – zihált a kis gőzös. – Muszáj, muszáj, muszáj!

Nekirugaszkodott, és utolsó erejével túljutott az elöntött pályaszakaszon. A szárazföldön megpihent egy kicsit, majd hazavitte a vonatot.

– Háromszoros hurrá Percynek! – kiáltotta a tiszteletes, a gyerekek pedig teli torokból éljeneztek.

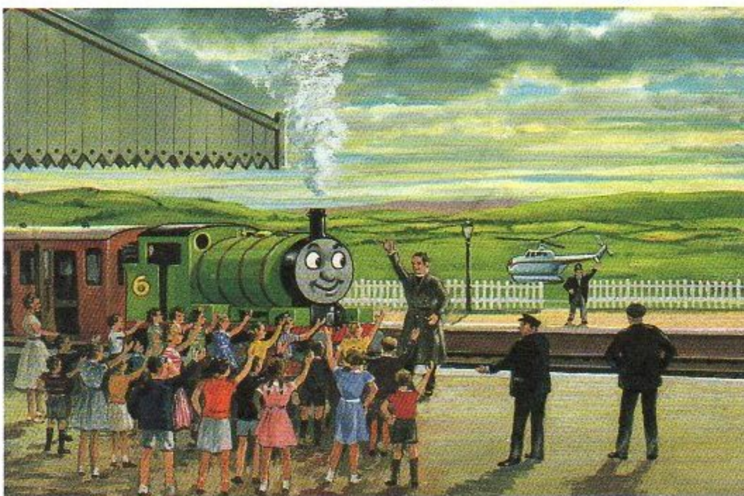
Harold érkezett a Kövér Ellenőrrel.

– Harold elmesélte, milyen nagyszerűen viselkedtél – dicsérte meg a kis gőzöst.

– Azt mondta, sok mindenben jobb nálad, de tengeralattjáróként verhetetlen vagy! Nem tudom, mit csináltatok ketten, de azt igen, hogy Igazán Hasznos Mozdony vagy.

– Ó, köszönöm, uram! – suttogta Percy boldogan.

Percy kalandjának híre hamarosan eljutott az állomásra is. Gordon és James is hallottak róla, hogyan tartotta meg az ígéretét, és zakatolt előre a sűrű esőben, hogy biztonságban hazavigye a gyerekeket. Mindketten úgy vélték, társuk nagyon bátran cselekedett, és az összes buta tréfáját megbocsátották.

Percy viszont rájött, hogy tréfát űzni másokkal szórakoztató lehet, de sokkal fontosabb, hogy Igazán Hasznos Mozdony legyen!

Elszánt Percy

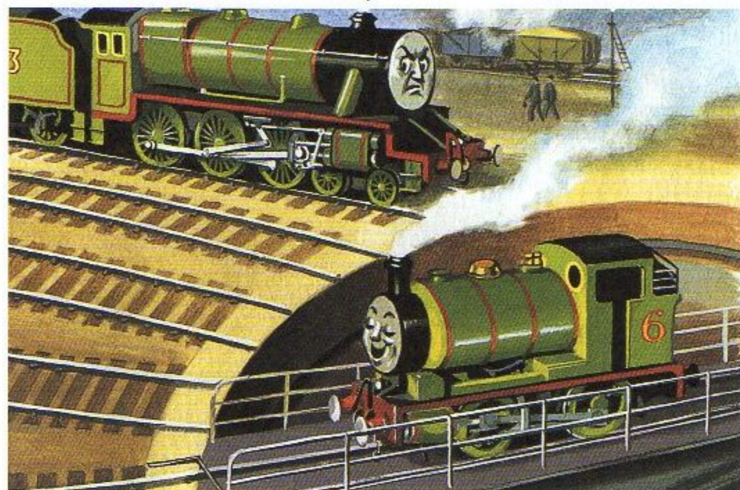
Illusztrálta: John T. Kenney

Percy néha a szárnyvonal másik végére is visz kőszállítmányt. Ilyenkor találkozik a másik vasút mozdonyaival.

Egy nap Henry fáradtan zötyögött a fűtőház felé, szeretett volna mihamarabb nyugovóra térni. Útját azonban elállta Percy, aki néhány gőzmozdonnyal beszélgetett. – …Úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna. Nem láttam tovább az ütközőmnél, de csak mentem tovább.

– Hú, de bátor vagy, Percy! – ámuldoztak a többiek.

– Nem volt nagy dolog – mondta a kis zöld mozdony szerényen. – Az elszánt mozdony rá se hederít a vízre.

– Mesélj még, Percy! – kérték a gőzösök.

– Hát ti meg mit kerestek itt? – sziszegett mérgesen Henry. – Ez a fűtőház a Kövér Ellenőr mozdonyaié. Menjetek innen! Buta mitugrászok – horkantott.

– Nem buták – ellenkezett Percy, aki csak úgy fürdött a dicsőségben. Nem tetszett neki, hogy Henry elzavarta a csodálóit.

– Igenis buták, és buta vagy te is. „Az elszánt mozdony rá se hederít a vízre." Még mit nem!

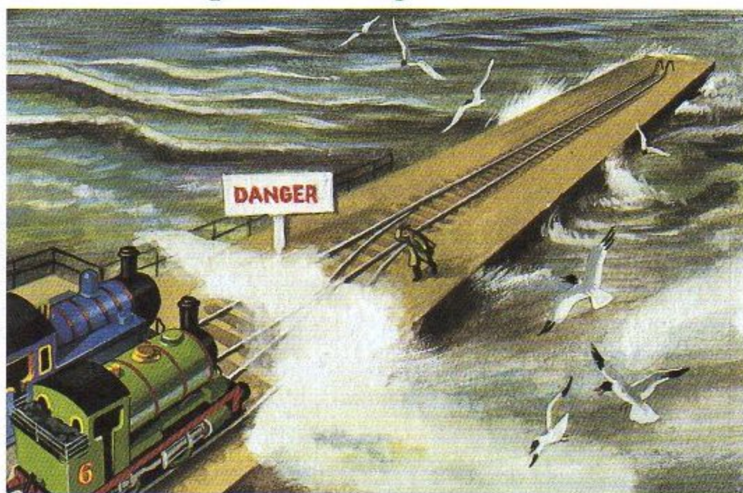
– Akárhogy is, én nem félek a víztől. Sőt, kifejezetten szeretem – akadékoskodott a szemtelen kis mozdony, és fütyörészve elzakatolt.

„Egyszer egy mozdony esőtől borzongott…"

Percy önelégülten tért vissza a helyére. – Buta öreg Henry – kuncogott magában.

Thomas és Percy a rakparton állt, és a „Veszély" feliratú táblát nézte.

– Nem szabad továbbmennünk – állapította meg a kis kék mozdony. – Ez parancs.

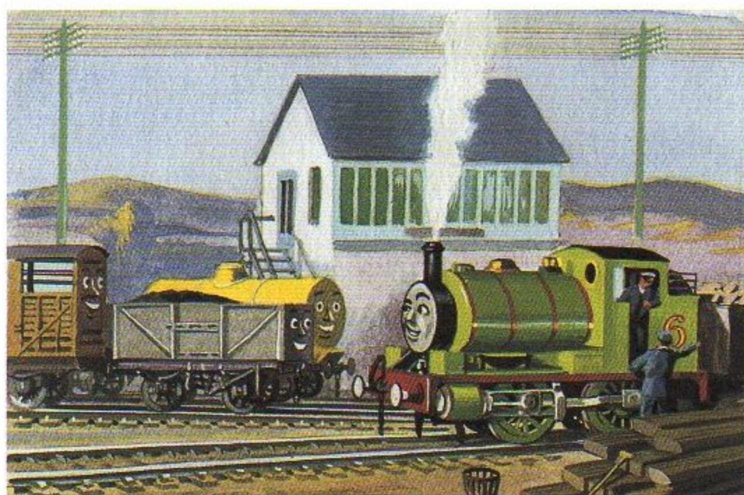
– Miért? – kérdezte Percy.

– A „Veszély" általában azt jelenti, hogy valami leeshet. Egyszer túlmentem egy ilyen táblán, és beleestem a bányába.

Percy a táblán túlra pislogott. – Nem látok itt bányát – állapította meg.

Azt nem láthatta, hogy a rakpart alapja megsüllyedt, és a sínek a tenger felé lejtettek.

– Butaság – dörmögte Percy. Nap nap után megkísérelt túlmenni a tiltó táblán, de a mozdonyvezetője mindig megállította. – Nem mehetsz tovább.

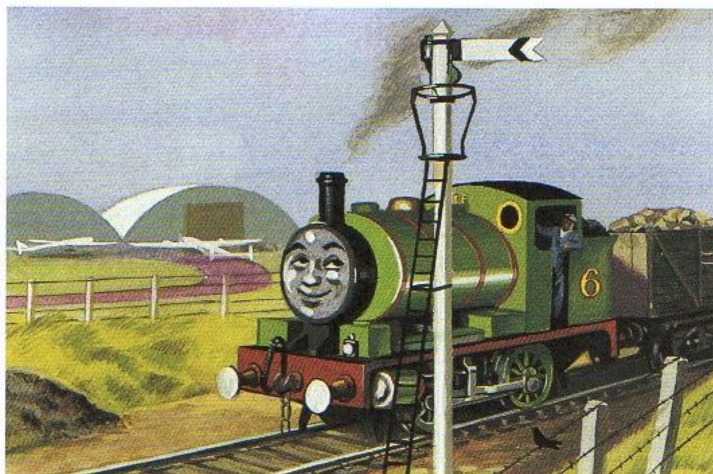
Percy tervet kovácsolt. Egyik nap összesúgott a vagonokkal a nagy állomáson. – Meglöknétek, amikor a rakpartra érünk?

A vagonok elámultak. Még soha nem kérte mozdony tőlük, hogy lökjék meg. Vihogtak, és egész nap erről fecsegtek.

– Állj, Percy, állj! – kiáltotta a vezető a rakparton, és Percy engedelmesen lassított is a jelzőtáblánál.

– A vezetőm nem tud a tervemről – kuncogott magában a kis zöld mozdony.

– Rajta, rajta, rajta! – nevettek a vagonok. Percy terve az volt, hogy úgy tesz, mintha megállna az állomáson, de a vagonok majd taszíta-

nak rajta egyet, hogy túlgördüljön a táblán. Aztán megállítja őket, hiszen ő az erősebb.

Percy elbizakodottságában nagy butaságot tett.

Minden bölcs mozdony tudja ugyanis, hogy a vásott vagonok megbízhatatlanok.

Ahogy elérték az állomást, Percy fékjei megcsikordultak. Ez volt a jel.

– Tovább, tovább! – kiabáltak a vagonok, és taszigálni kezdték egymást.

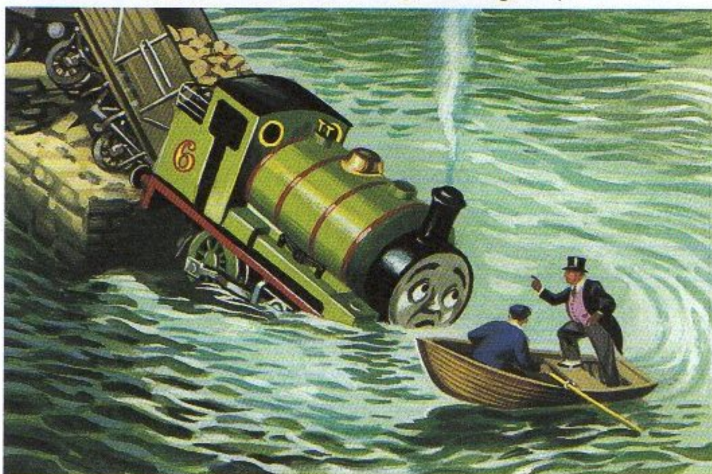
Végül egy nagyot löktek Percyn, amitől a vezető és a fűtő kiestek a kabinjukból.

– Hűha! – kiáltott Percy a tiltó tábla mellett elszáguldva.

Aznap nagy köd volt, a vágányokat csúszós nyálka borította. A mozdony kerekei nem tapadtak.

Percy pánikba esett. – Elég! – süvítette.

Késő volt! Megállíthatatlanul robogott a lefelé hajló vágányon. Áttörte az ütközőket, és belebucskázott a vízbe.

– Nagyon engedetlen mozdony vagy – szólt egy ismerős hang. Percy sóhajtott.

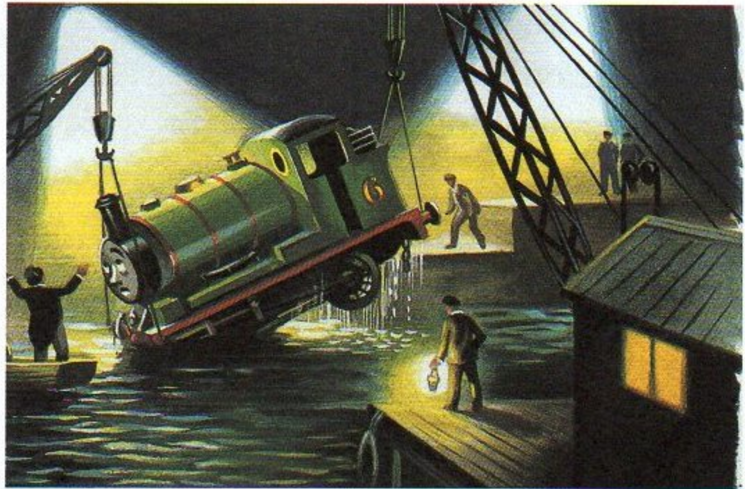
A műszakvezető csónakot kölcsönzött, és odaevezett a Kövér Ellenőrrel.

– Kérem, uram, emeltessen ki innen. Nagyon sajnálom, ami történt – szepegte Percy.

– A dagály előtt erre nincs lehetőség. Remélem, most majd megtanulod, hogy engedelmeskedj a parancsoknak.

– Igenis, uram! – sóhajtott Percy szomorúan. Fázott. Halak fickándoztak a kerekei között. A víz szintje lassan, lassan emelkedett.

Percy egyre rosszabbul érezte magát. Már majdnem besötétedett, amikor megérkeztek a munkások az úszó darukkal. Elszállították a vagonokat, és kiemelték Percyt. Annyira ki volt hűlve, hogy mozdulni sem bírt. Másnap Henry szállította el a műhelybe az egyik pőrekocsiján.

– Hát, hát! – kuncogott a nagy mozdony. – Ennyire szereted a vizet?

– Nem.

– Nagyon meg vagyok lepve. Talán több elszántságra lenne szükséged, Percy. Tudod, „az elszánt mozdony rá se hederít a vízre." Legközelebb biztosan jobban megy.

Percy azonban keményen elhatározta, hogy nem lesz legközelebb.

Percy és a kalamajka

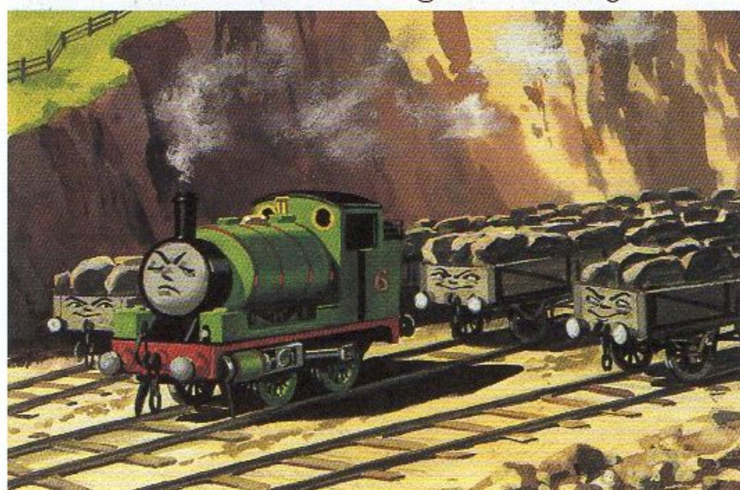
Illusztrálta: John T. Kenney

Toby befutott Henriettával a nagy állomásra. Ott találta Percyt, aki borongva tologatta a vagonokat. – Szervusz, Percy, úgy látom, Daisy megint itt felejtette a tejesvagont.

– Nyilván nekem kell majd külön elfurikáznom vele. Mindenki azt hiszi, nekem semmi dolgom – füstölgött a kis zöld mozdony.

Toby eltűnődött. – Mondok én neked valamit – szólalt meg végül. – Én elviszem a tejszállítmányt, te meg szedd össze a vagonjaimat.

A vezetőik és az állomásmester beleegyeztek, és a mozdonyok elindultak. Mindketten azt gondolták, jó lesz ez a kis változatosság.

Percy a kőfejtő irányába zakatolt. Még sohasem járt arra. – Igen meredek, de megbirkózom vele – gondolta. – Most már nem hagyom, hogy rászedjenek a vagonok.

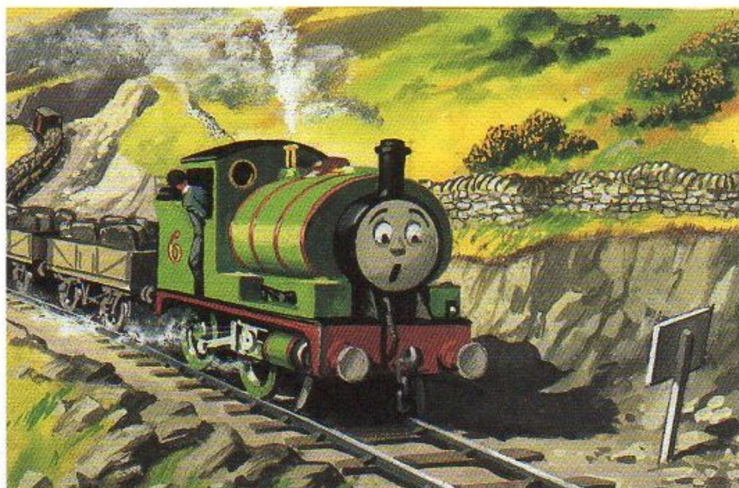
Fensőbbséges modorban utasítgatta maga után a vagonokat. – Gyerünk, mozgás, erre, erre! – és megtaszajtotta őket, ha nem voltak elég gyorsak. A vagonoknak ez nagyon nem tetszett.

– Ez Toby felségterülete – zúgolódtak. – Percynek nincs joga ennyire fennhordania a kéményét, és taszigálni minket.

Összesutyorogtak. – Helyre rakjuk Percyt.

Végül mindegyik a helyére került. – Indulás! – vezényelt Percy. – És csak semmi huncutság!

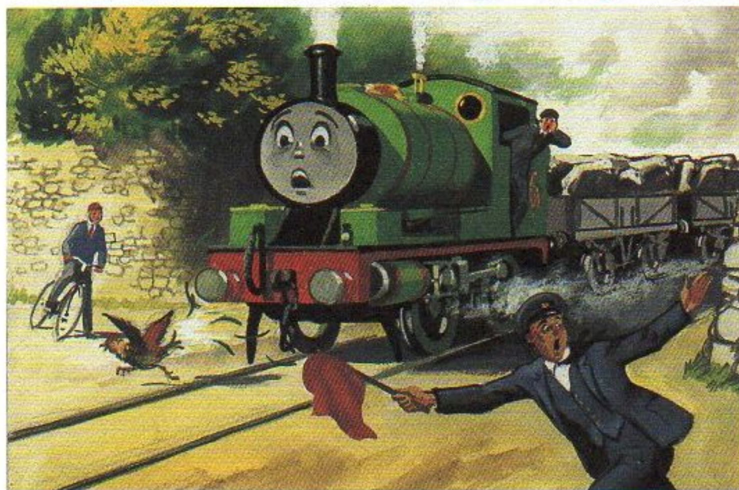
– Majd adunk neki egy kis huncutságot! – vigyorogtak a vagonok, de egyelőre engedelmesen követték a kis zöld mozdonyt. Percy azt hitte, minden a legnagyobb rendben.

Végigzörögtek a kanyargós vonalon, és hamarosan egy tábla elé értek. Ez állt rajta: MINDEN MOZDONYNAK MEG KELL ÁLLNI, ÉS RÖGZÍTENI A FÉKJÉT.

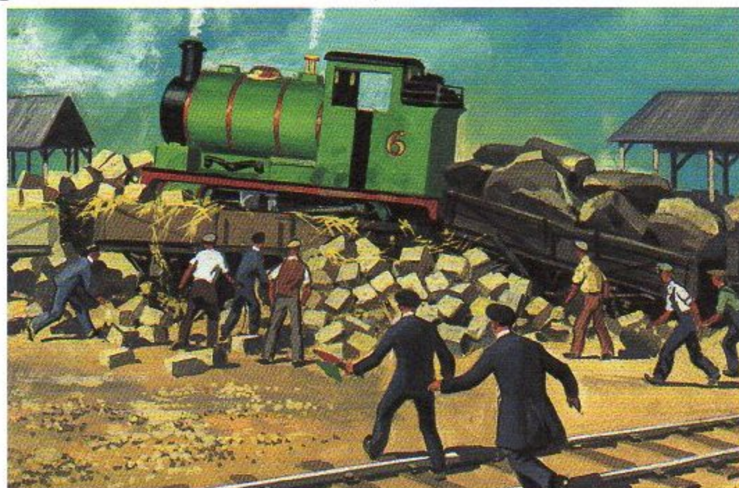
– Tűűt! Tűt! – sípolt Percy. – Húzza be a féket, kalauz úr, kérem! – Ám mielőtt a kalauz bármit is tehetett volna, a vásott vagonok nekilendültek. – Tovább, tovább! – kiabálták.

Percy annyira meglepődött, hogy nem tudta megállítani őket, és már száguldottak is le a hegyen, egyre jobban felgyorsulva, egyre sebesebben.

– Segítség! Segítség! – fütyült ijedten Percy. A kereszteződésben az ügyeletes ellenőr kirohant eléjük, a piros zászlót lengetve, de már nem tehetett semmit. Késő volt átállítani a váltót.

A pálya mellett bóklászó kakas is későn kapott észbe, nem egy cifra farktolla bánta, hogy túl közel volt a száguldó vonathoz. Percyt azonban más aggasztotta.

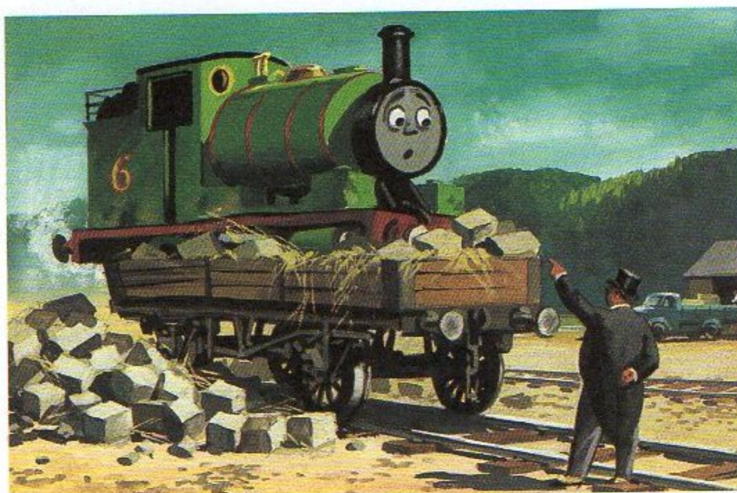

Kétségbeesetten igyekezett megtapadni a síneken, hogy le tudjon lassulni. Elviharzott a fűtőház mellett, úgy érkezett be a rendezőpályaudvarra. – Tűt! Tűűt! Vigyázat! – sípolta rémülten.

A vezető és a fűtő kiugrott a kabinból, Percy pedig becsukott szemmel várta a véget.

A rendező-pályaudvar végében nagy halomban álltak a kőfejtőből hozott kövek.

Innen szokták elszállítani, ahova kellett. Egy hosszú, vagonokból álló vonat állt itt, arra várva, hogy megrakodják. Percy egyenesen beléjük rohant.

Szerencsére senki sem tartózkodott a közelben, a szállító vonat vezetője és kalauza éppen az állomásfőnökkel beszélgetett. Amikor az eszeveszett sípolást meghallották, kiszaladtak az irodából.

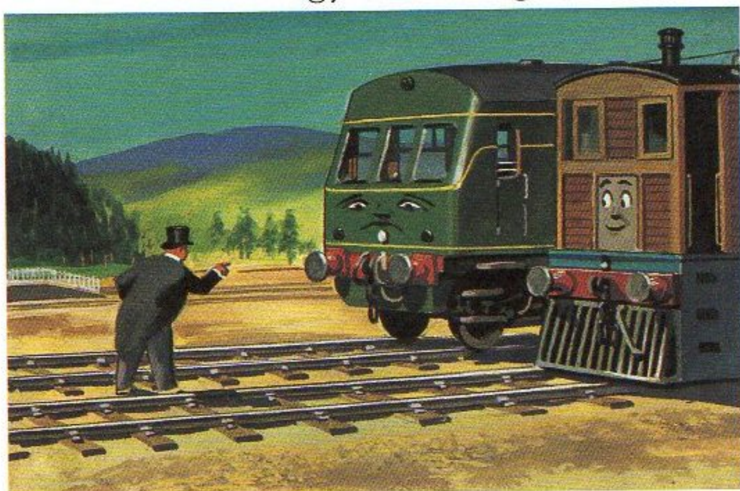
A fékezőkocsi ripityára tört, Percy kifulladva pihegett egy halom vagon tetején, míg saját vagonjai mögötte torlódtak egymás hegyén-hátán.

Másnap megjött a Kövér Ellenőr. Toby és Daisy segített eltakarítani a romokat, Percy pedig még mindig egy vagonon állt.

– A szárnyvonalon Toby és Daisy fog dolgozni – mondta a Kövér Ellenőr mérgesen. – Rendkívül kínos helyzetbe hoztál minket.

– Igen, uram – sóhajtott Percy.

– Amíg készen nem leszünk mindennel, te itt maradsz – folytatta a Kövér Ellenőr. – Így talán megtanulod, hogyan kell bánni a vagonokkal.

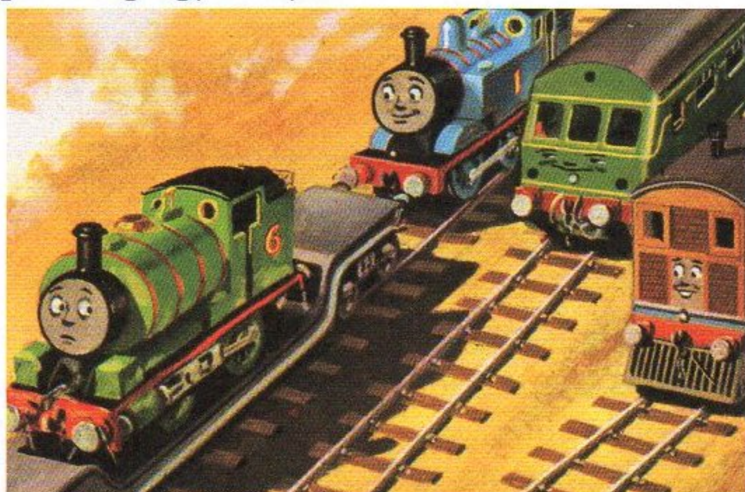

Percy ismét nagyot sóhajtott. A vagon ugyancsak roskadozott a súlya alatt. Nagyon is megértette, milyen kínos a helyzet.

A Kövér Ellenőr Daisyvel is komolyan elbeszélgetett. – Nálunk

nem divat a hazudozás. Itt keményen kell dolgozni, kényeskedés nélkül. Aki lusta, az távozik.

Daisy elszégyellte magát. – Mindazonáltal – folytatta a Kövér Ellenőr – Toby elmesélte, milyen szorgalmasan dolgoztál tegnap a romeltakarításban. Ezért kapsz még egy esélyt.

– Hálásan köszönöm, uram – válaszolt Daisy. – Nagyon keményen fogok dolgozni. Toby megígérte, hogy segít nekem.

– Helyes. Amit Toby nem tud a szárnyvonalon előforduló problémákról, azt nem is érdemes tudni. Ő egy igazán tapasztalt mozdony.

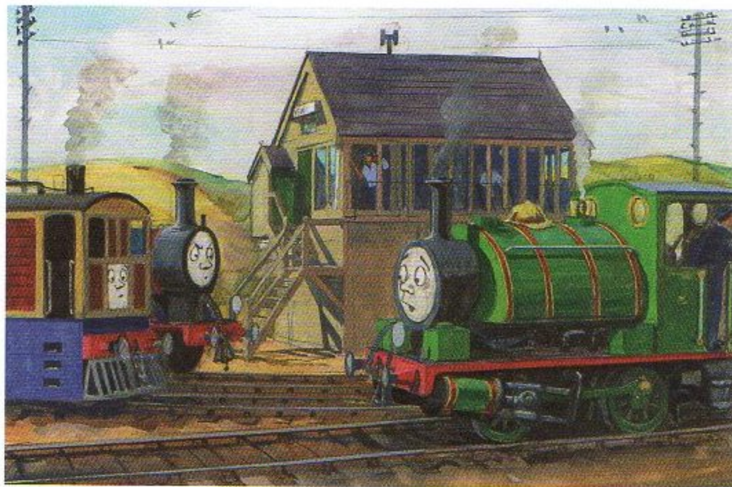
Másnap megérkezett Thomas, és Percyt elszállították a műhelybe. Annie és Clarabel annyira megörültek Thomasnak, hogy a kis kék mozdony fordult velük egy-két kört. Rég nem látták már egymást.

Thomas, Toby és Daisy jó barátok. Daisy már nem fintorog, ha Thomas helyett el kell vinnie a tejesvagont, és ha Tobynak sok a dolga, elviszi Henriettát is.

Toby látta, hogy Daisy sokat változott. Még a tehenekkel is megtanult bánni, ez pedig csak jelent valamit, nem igaz?

A SZELLEMVONAT

ILLUSZTRÁLTA: GUNVOR ÉS PETER EDWARDS

– ...ÉS minden évben a baleset napján végigszáguld a vonalon, beleborul a szakadékba, sikoltva, mint egy elveszett lélek.

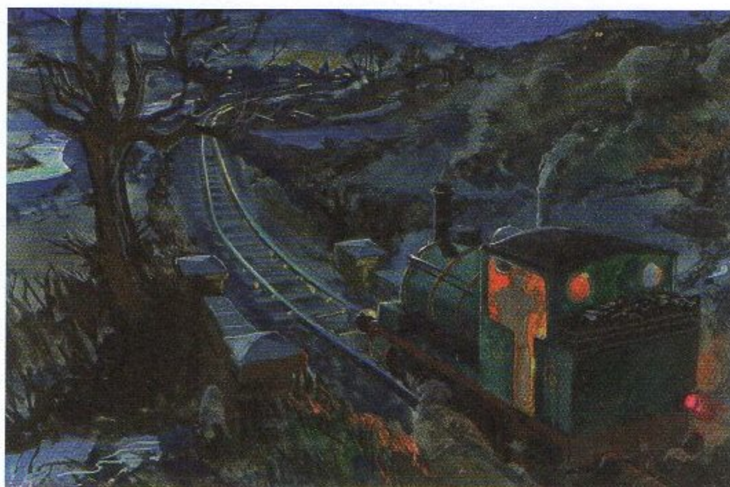
– Percy, miről beszélsz te?

– A szellemvonatról. A vezetőm látta múlt éjjel.

– Hol? – kérdezte Thomas és Toby egyszerre.

– Azt nem mondta, de biztosan a mi vonalunkon. Azt állítja, a szellemvonat akkor jelenik meg a többieknek, ha veszélyt jelez. Huhh, még a gondolatba is beleremegnek a kerekeim!

– Pfüh! – töffentett Thomas. – Te buta kis mozdony vagy, Percy. Én aztán nem félek.

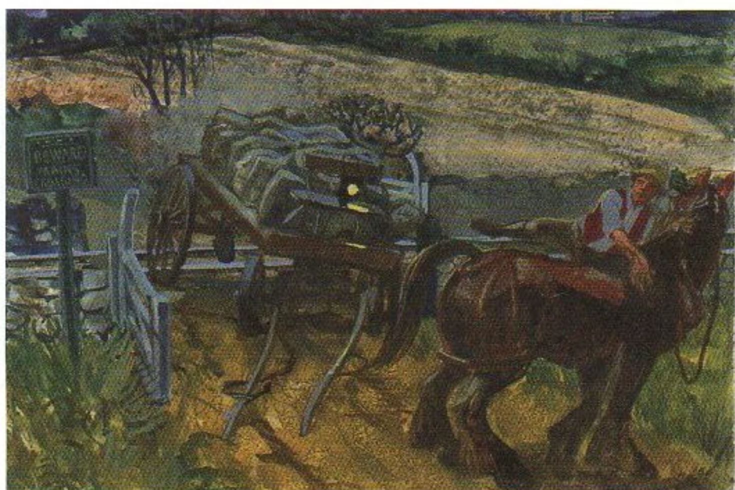

– Thomas nem hisz a kísértetvonatban, amiről ön mesélt, uram – mondta Percy másnap a vezetőnek. A vezető nevetett. – Én sem hiszek. Az csak egy mese volt a tévében.

Percy nagyon csalódott volt, de egész nap annyi tennivalója akadt, hogy nem ért rá szellemeken gondolkodni. Aznap este a kikötőből tartott hazafelé, rakomány nélkül. Nagyon szeretett késő este utazni. Könnyedén zötyögött végig a síneken, a lámpák zöldre váltottak a közeledtére.

Mindig tudta, merre jár, még ha sötét volt is. – Nemsokára a Crowe-tanya melletti kereszteződéshez érünk – zakatolt vidáman.

Crowe gazda megbízta egyik emberét, Samet, hogy egy nagy gyümölcsszállítmányt vigyen át a szomszéd tanyára. Csakhogy Sam erről teljesen megfeledkezett. Mire észbe kapott, már igen sötét volt. Sietve

felpattant a szekérre, és behajtott a lóval a kereszteződésbe. A szekér első kereke azonban elakadt a sárban.

A ló teljes erejéből húzta-vonta, ám a szekér nem mozdult egy tapodtat sem. Megakadt a sínek között.

Sam feladta. Kikötötte a lovat a szekér elől, felpattant rá és visszavágtatott a tanyára segítségért. – Még van időm – gondolta magában. – A következő vonat csak egy óra múlva jön.

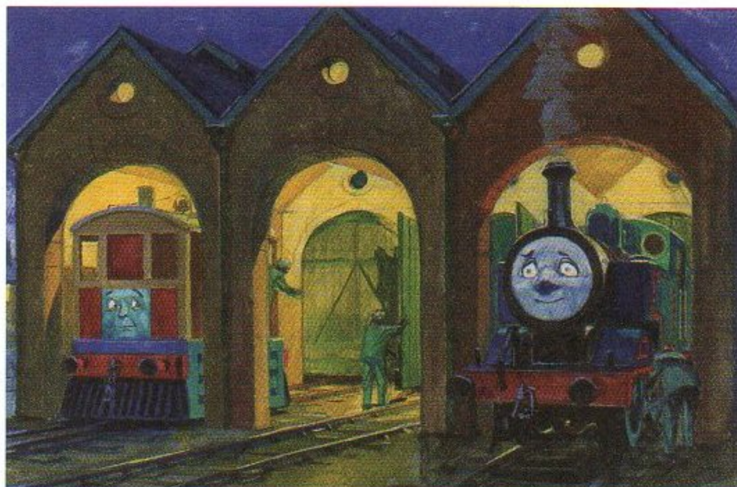

De nem számolt Percyvel.

Percy nekiment a kivilágítatlan szekérnek, és ripityára törte. A gyümölcs rákenődött a mozdonyra. Mivel senkit sem találtak a szekér közelében, továbbmentek a következő jelzőbódéig.

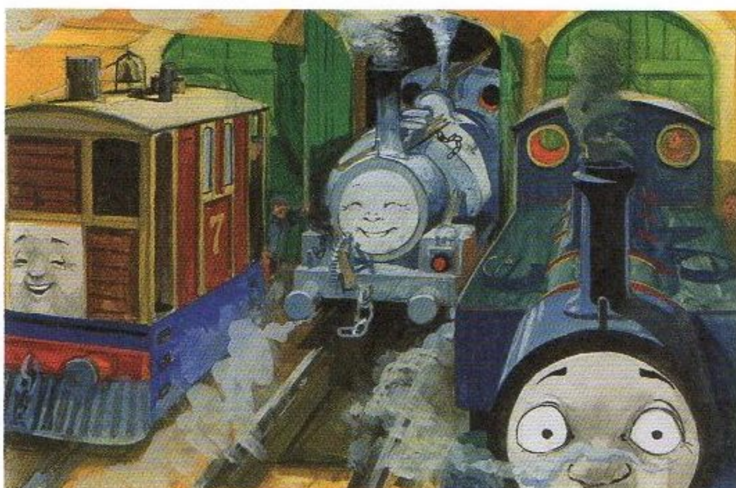
– Jó estét! – köszöntötte őket a jelzőőr. – Mit csináltak Percyvel? Teljesen fehér!

Percy vezetője elmagyarázta, mi történt. – Utánanézek – mondta a jelzőőr. – De jobb lesz, ha letisztítják a mozdonyt, különben szellemvonatnak nézik.

Percy kuncogott.

– Játsszuk azt, hogy szellem vagyok! Ijesszük meg Thomast! Ne hívjon engem többet buta kis mozdonynak.

Hazafelé összefutottak Tobyval, aki megígérte, hogy segít.

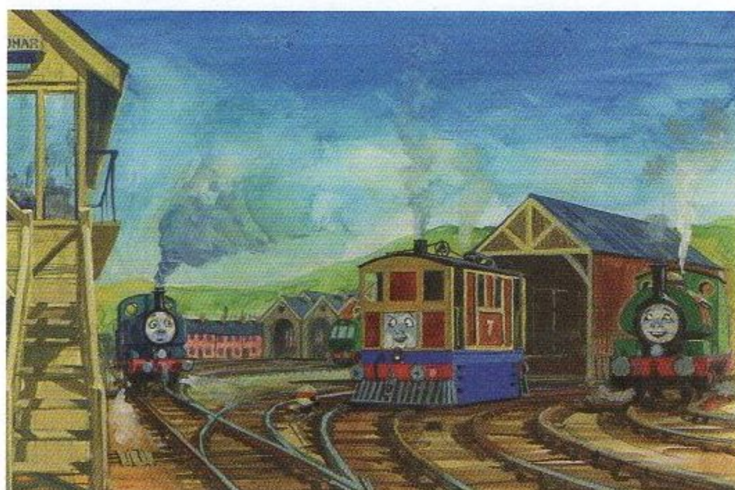
Thomast éppen az esti járatára készítették fel, amikor becsühögött Toby. – Percyt baleset érte!

– Szegény! – kiáltott Thomas sajnálkozva. – Nekem azonban sajnos mennem kell, elkések.

– Már megtisztították a síneket a vonaladon. De van ott valami még rosszabb… – folytatta Toby titokzatosan.

– Ki vele, mi az, Toby? – vágott a szavába Thomas. – Nincs időm egész este.

– Épp csak láttam valamit – folytatta remegő hangon Toby. – Mintha Percy szelleme lett volna. Aaazt mooondta, azért jööött, hogy… hogy figyelmeztessen minket.

– Beh, kit érdekel?! Ne aggódj, Toby, majd én vigyázok rátok.

Percy szinte hangtalanul közelített a fűtőházhoz, és puhán előresiklott. – Tűűűűűűűűűűűűűűűt! Tűűűűt! – sikoltotta.

Ahogy megbeszélték, Toby mozdonyvezetője és fűtője gyorsan becsukta az ajtót.

– Engedjetek be! Engedjetek be! – mondta Percy kísérteties hangon.

– Nem, nem, soha! – válaszolt Toby. – A kéményfüstömre mondom, ide nem jössz be!

– Akkor pöffentek egyet, és töffentek egyet, és betöröm az ajtót!

– Jaj nekünk! – kiáltott fel Thomas. – Késő van… mit tegyek?... Hol lehet Annie és Clarabel? – azzal kiviharzott a másik kijáraton.

Percy nagyon jól szórakozott. Hamarosan letisztogatták. Thomas azonban nem tért vissza. Másnap reggel Toby megkérdezte, hogy járt.

– Ó, hát tudtam, hogy nagyon szomorkodtok Percy miatt – hangzott a válasz. – Nem akartalak megzavarni. Az áruraktárban aludtam. De… hát… elnézést, nekem most sietnem kell. Sürgősen oda kell rendeznem egy kocsit a vonathoz – habogott zavartan, és elzakatolt.

Percy gurult oda. – Lám, lám! Mi a véleményed erről?

– Azt gondolná a mozdony, hogy a mi kis Thomasunk szellemet látott – kuncogott Toby.

A gyapjas mozdony

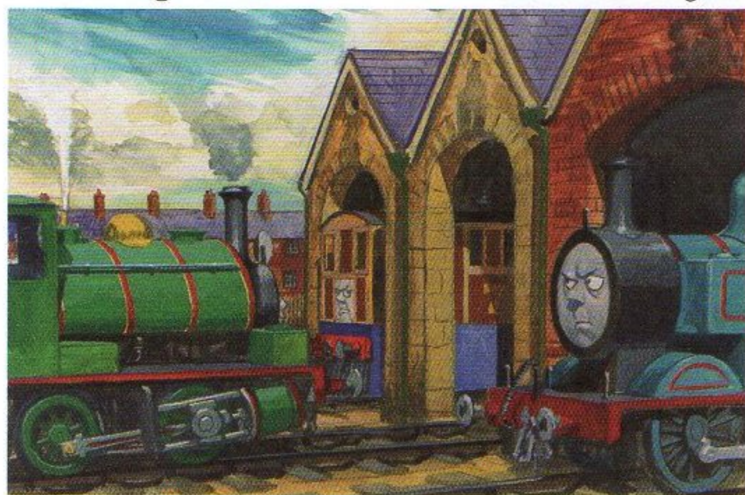
Illusztrálta: Gunvor és Peter Edwards

Idénymunkások kaszálták a füvet a vágányok mellett, és kazlakba rakták.

A Kövér Ellenőr mindig eladja a szénát a hegyi gazdálkodóknak, akik télen ezzel etetik az állataikat.

Az évnek ebben a szakában Percy rendszerint megáll a munkások mellett, amikor a kikötőből jön vissza. A munkások megrakják az üres vagonokat a szénával, és ő elviszi Ffarquharba. Onnan Toby szállítja tovább a hegyekbe. A gazdák aztán odamennek Toby végállomására, és ott veszik meg a szénát.

Amíg a réten áll, a széna nincs letakarva, hogy jól kiszáradjon a szabad levegőn. Amikor azonban felrakodják a vagonokba, gondosan lefedik ponyvával, nehogy a szállítás alatt szétfújja a szél.

– Húúúúússssss! – Percy egy ideje előszeretettel sípolt kísérteties hangon. – Ne ijedj meg, Thomas, csak én vagyok! – nevetett.

– A csúf hangod elég ijesztő önmagában is – töffentett mérgesen Thomas. – Olyan, mint egy...

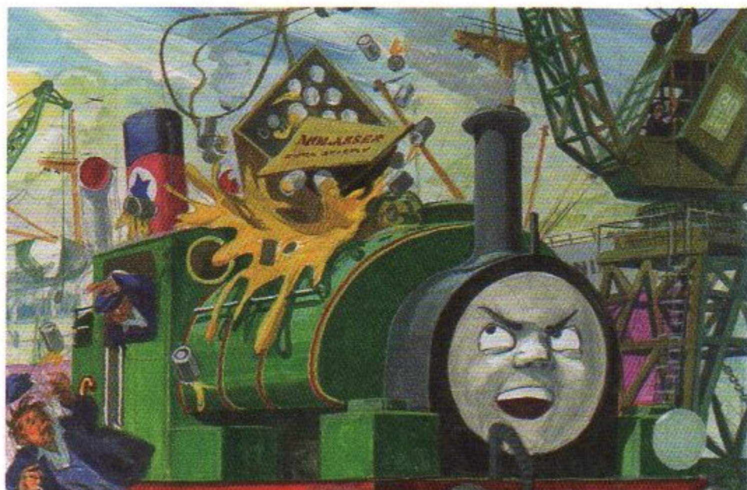
– Tényleg ijesztő! Én...

– ... egy piros csíkos zöld hernyó vagy! – vágott a szavába erélyesen Thomas. – Úgy is mozogsz.

– Nem igaz!

– Igazán? Akkor mondd meg, ki késett el minden délután az elmúlt héten?

– A széna miatt volt.

– Nem érdekel! Az idő az idő, és a Kövér Ellenőr nagyon számít arra, hogy pontos legyek. De ha te órákig szénázol az utamban, akkor nem tudom tartani a menetrendet!

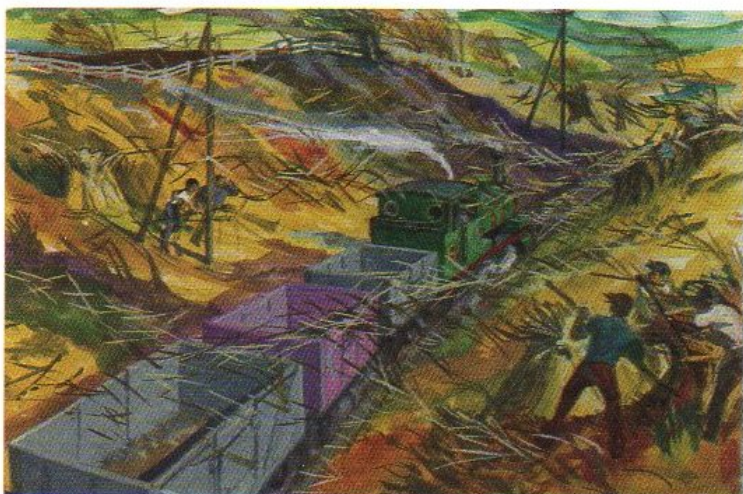
– Még hogy zöld hernyó! Mindenki azt mondja, csinos vagyok – vagy legalábbis majdnem mindenki. A kerek idomaim mindenesetre százszor jobban néznek ki, mint Thomas szögletes alakja.

Eldöcögött a vagonjaival a kikötőbe, és egész délelőtt rendezgette őket. – Thomas szerint én folyton kések – morgott magában. – Pedig ez nem is igaz. Legfeljebb néhány perccel érek később célba. Mi az Thomasnak? Hiszen könnyedén behozhatja az elveszett időt később.

Biztos, ami biztos, a vezetőjével eldöntötték, hogy korábban térnek haza. Sajnálatos módon azonban épp, amikor útnak indultak, egy rekesz melasz zuhant Percyre. Bár letakarították a nagyját, még mindig erősen ragadt induláskor.

Feltámadt a szél. Hamarosan viharossá fokozódott.

– Oda nézz! – kiáltott a vezető.

A szél felkapott egy szénabálát, és a sínek felé görgette. A munkások megpróbálták összeszedni, de egyre több és több szénát fújt oda a szél.

Errefelé emelkedett a pálya. – Fuss neki, Percy! – javasolta a vezető. A kis mozdony neki is veselkedett, de a sínekre hullott széna csúszóssá tette az utat, és Percy kerekei nem tapadtak. Újra meg újra megrekedt csikorgó kerekekkel, és várnia kellett, amíg megtisztítják a síneket.

Eközben az állomáson már türelmetlenül várták Percyt. A jelzőőr

felmászott a távírópóznára, hogy messzebbre lásson, az állomásmester a peronon toporgott, az utasok zúgolódtak, Thomas türelmetlenül fújtatott.

– Már tíz percet késett! Pedig figyelmeztettem. Az utasok panaszkodnak, a Kövér Ellenőr…

A jelzőőr meglepetten felkiáltott, az állomásfőnöknek földbe gyökerezett a lába, az utasok kiabáltak és nevettek, ahogy Percy végül begördült az állomásra.

– Sajnálom, hogy késtem – lihegett a kis zöld mozdony.

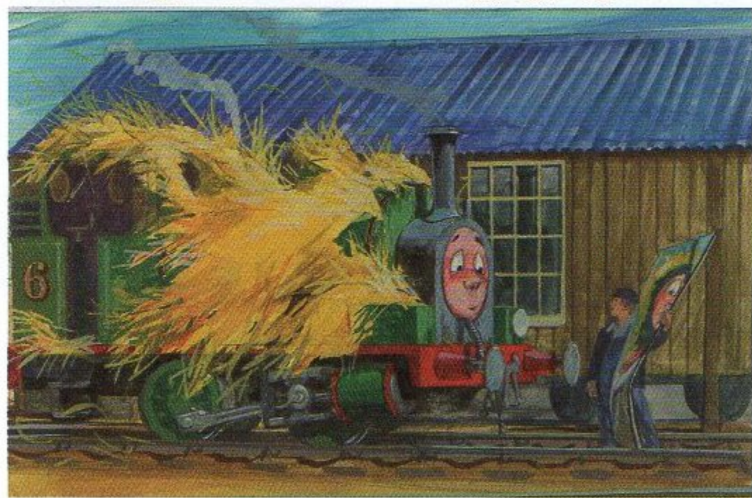
– Gondolhattam volna – kezdte Thomas, de aztán, ahogy Percy közelebb ért hozzá, nagy nevetésben tört ki. – Nocsak, mi kúszik elő a szalmából? Egy nagy szőrös hernyó! – vihogott.

– Mit mondasz? – ütközött meg Percy.

– Azt, hogy egy nagy szőrös hernyó vagy! – pöffentett Thomas távozóban. – Ez a látvány megért egy késést!

Amikor Percy beért a helyére, a vezető egy nagy tükröt tartott elé.

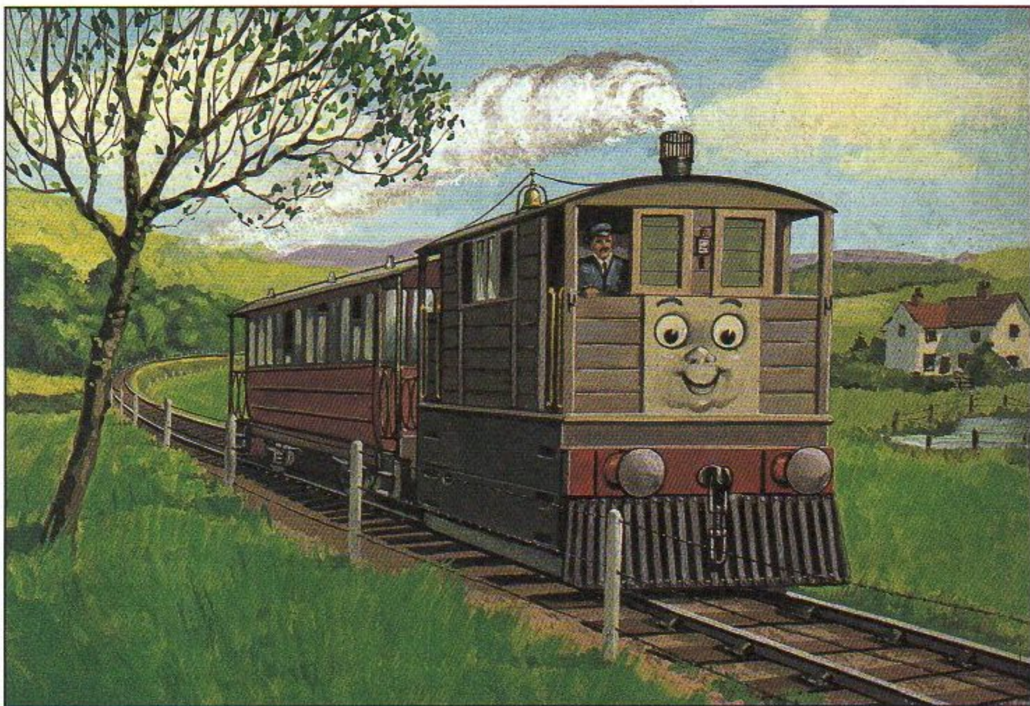
– Szent szeneslapát! – kiáltott Percy. – Nem csoda, hogy mindenki nevetett. Úgy nézek ki, mint egy gyapjas bárány. Kérem, tisztítsanak meg, mielőtt Toby megérkezik.

Minden hiába volt azonban. Thomas ugyanis részletesen beszámolt a történtekről Tobynak. Ahelyett, hogy ijesztő szellemekről folyt volna a szó, a fűtőházban se vége se hossza nem volt a szénából előkúszó szőrös hernyókról és gyapjas báránymozdonyokról szóló vicceknek.

Sokat nevettek, és Percy nagyon, nagyon butának találta őket.

TOBY,
a gőzkocsi

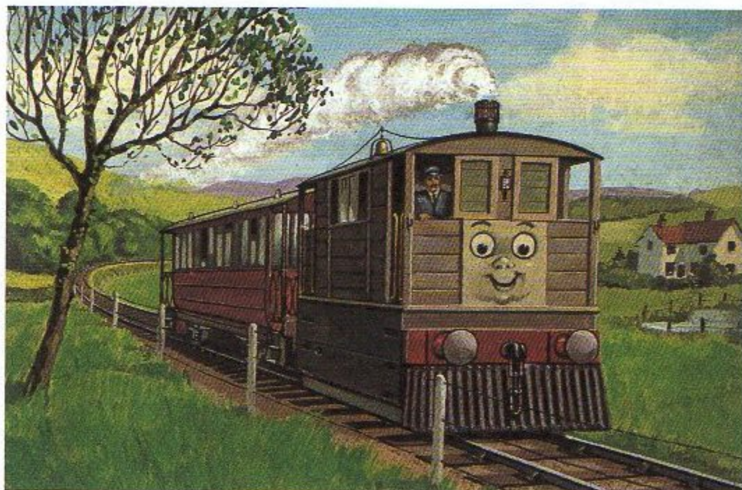
A következő történetek arról szólnak,

milyen új élet várt Tobyra

és Henriettára a Kövér Ellenőr vasútjánál...

TOBY ÉS A TESTES ÚR

ILLUSZTRÁLTA: C. REGINALD DALBY

TOBY egy gőzkocsi volt, terelőlapokkal, és egy Henrietta nevű személyvagonnal. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy gőzmozdony. A tanyákról és a gyárakból tehervagonokat szállított a nagyobb mozdonyoknak, akik aztán továbbvitték Londonba, és más nagy városokba. Útja földek és falvak mellett vezetett el. Toby mindig barátságosan csilingelt a csengőjével, ha ismerőssel találkozott.

Utasuk azonban nagyon kevés akadt.

Henrietta valaha jobb napokat látott személyszállító kocsi volt, és gyakran panaszkodott.

– Ez nem igazság! A buszok mindig tele vannak utasokkal, pedig gyakran történik velük baleset. Velünk sosem történik baleset, nekem mégis alig van utasom.

– Igazán nem értem – mondta Toby szomorúan.

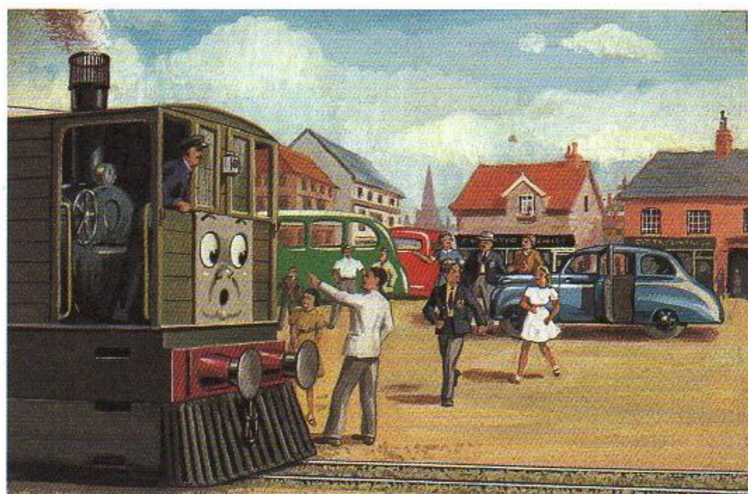
Régebben kilenc kocsit is csatoltak utánuk, mostanság jó, ha háromnégy csattogott a nyomukban.

A gazdák, gyárosok újabban teherautóval fuvaroztattak.

A buszok utasai néha kinevették Tobyt, és ódivatúnak nevezték, ami nagyon rosszul esett a kis gőzkocsinak.

Egy nap a sínek mellett megállt egy autó, és két gyerek ugrott ki belőle. Tobyhoz szaladtak.

– Nézzétek ezt a mozdonyt! – lelkendezett a kisfiú.

Egy rokonszenves, testes úr, aki nagyon fontos személyiségnek tűnt, és két hölgy követte őket.

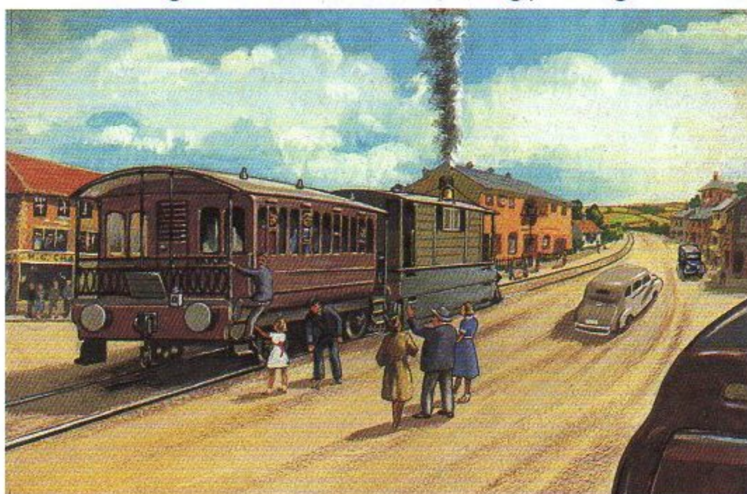
– Nézd csak, nagypapa! – szaladt vissza az izgatott kisfiú. – Nézd meg ezt a mozdonyt!

– Ez egy gőzkocsi – magyarázta a testes úr. – Egy különleges fajta gőzmozdony.

– Nem villannyal megy? – ámuldozott a kislány.

– Sssssss! – fújt egyet Toby sértetten.

– Hallgass, nem látod, hogy megbántottad? – intette a kislányt a bátyja.

– De hát manapság minden mozdony villannyal megy, nem?

– Nem mindegyik – magyarázta a testes úr. – Ez például gőzös.

– Utazhatunk vele? – kérdezte a kislány.

Valamennyien beszálltak Henriettába, a kalauz pedig a sípjába fújt. Toby elindult, büszkén, hogy utasokat szállít.

– Hip, hip hurrá! – dalolta Henrietta, ahogy tovazakatoltak a síneken. Toby egy ideig még sértetten csattogott, de aztán megbékélt.

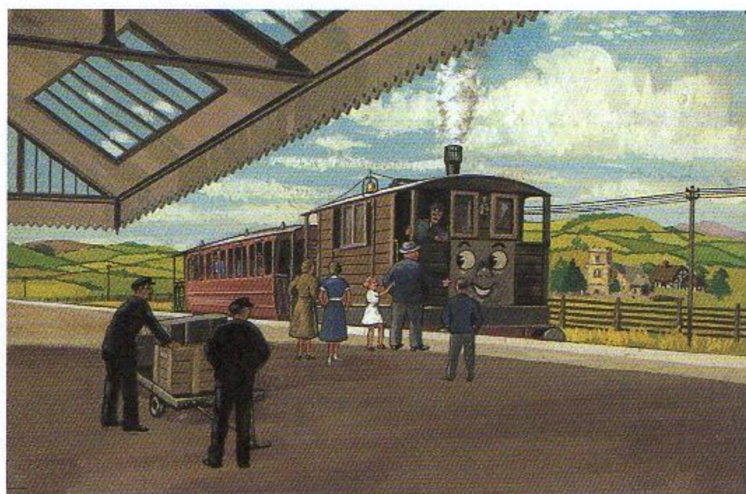
A testes úr és családja élvezte az utazást. Az elágazásnál kiszálltak ugyan, de aztán megvárták, hogy Toby vissza tudja vinni őket az autójukhoz.

– Hogy hívnak? – kérdezte a testes úr a mozdonyt.

– Tobynak, uram.

– Köszönöm ezt a szép utat, Toby.

– Én köszönöm, uram – válaszolt udvariasan Toby, és már teljesen jól érezte magát. – Ez az úriember tudja, hogyan kell beszélni a moz-

donyokkal – gondolta magában.

A következő két héten minden nap eljöttek Tobyhoz a gyerekek, és hol a kalauzzal utaztak, hol csak úgy egyedül a kocsiban. Végül, az utolsó napon beszállhattak a vezetőfülkébe is. Mind nagyon szomorúak voltak, amikor eljött a búcsúzás ideje. A kislány és a kisfiú elköszönt Tobytól, kezet fogott a mozdonyvezetővel és a fűtővel, a testes úr pedig mindenkinek adott egy kis ajándékot.

Toby vidáman füttyentett. – Gyertek el máskor is!

– Eljövünk! – kiáltotta a család, aztán búcsút intettek.

Ahogy múltak a hetek, Tobynak és Henriettának egyre kevesebb teherkocsit kellett a fővonalhoz szállítania, utasuk pedig egyáltalán nem akadt.

Egy reggel a mozdonyvezető nagyon szomorúnak látszott.

– Ez az utolsó napunk, Toby – mondta. – Az igazgató azt mondta, holnap le kell zárnunk a vonalat.

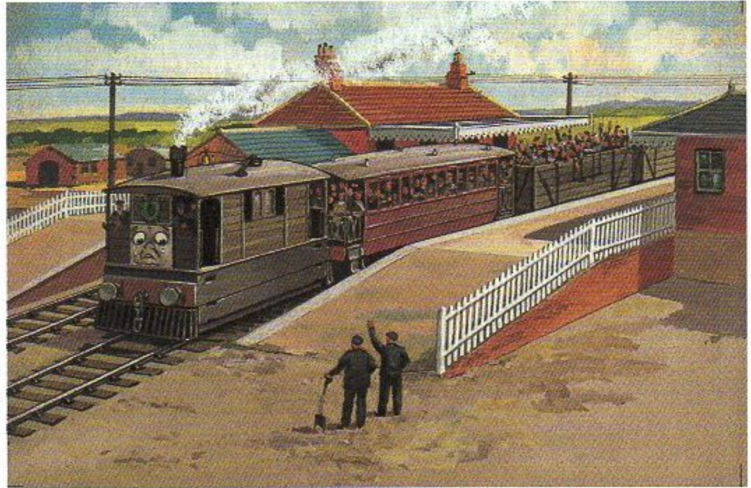
Pedig aznap annyi utasuk volt, mint még soha. Henrietta alig győzte őket. Még a vagonokba is bezsúfolódtak, meg a fékezőkocsiba is. A kalauznak nem volt annyi jegye, ahányan venni akartak.

Az utasok énekeltek és tréfálkoztak, de Tobynak és a vezetőjének nem lett jobb kedve tőle.

– Isten veled, Toby! – integettek búcsúzóul az utasok. – Kár, hogy nem mehetünk többet veled.

– Én is sajnálom – pöfögött Toby szomorúan.

A nap végén Toby lassan bepöfögött a kocsiszínjébe.

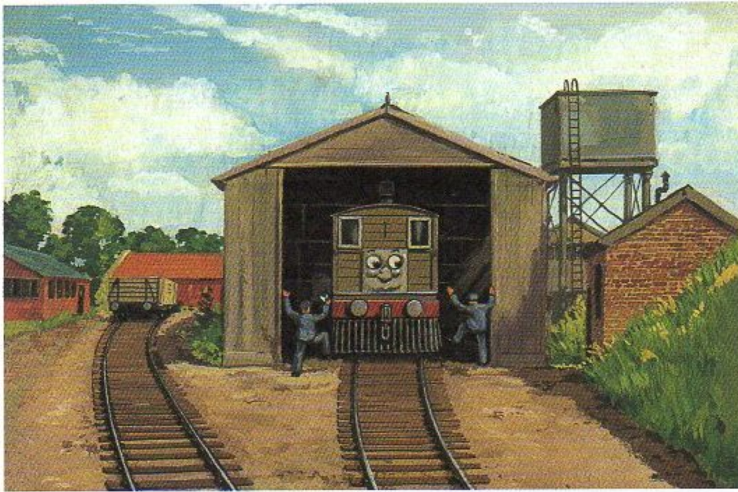

– Nem kellek senkinek – gondolta letörten.

Másnap reggel azonban hatalmas meglepetés érte! A vezetője egy levelet kapott.

– A testes úr írta – örvendezett a mozdonyvezető. – Emlékszel még rá, Toby?

– De mennyire, hogy emlékszem – mondta Toby. – Ő aztán tudta, hogyan kell beszélni egy mozdonnyal.

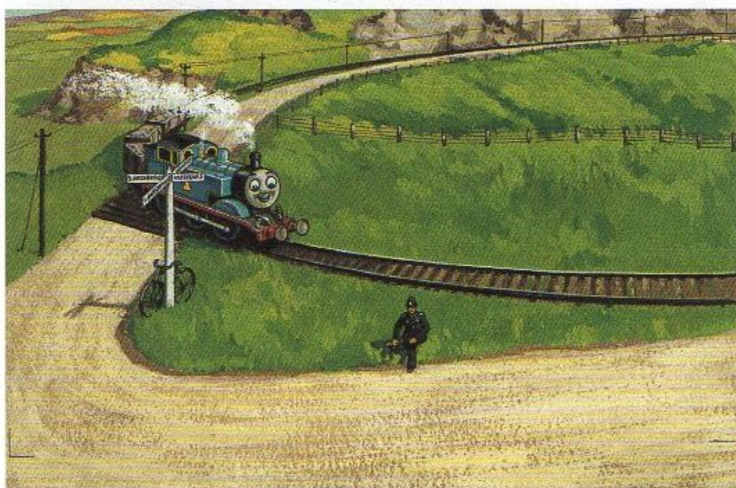
– Nem csoda – mondta a mozdonyvezető. – Az az úr a Kövér Ellenőr volt!

A Kövér Ellenőrnek segítségre volt szüksége a vasútjánál, és eszébe jutott a helyes kis mozdony, akivel a nyaralás alatt találkozott. Toby alig tudta elhinni!

Thomas bajban van

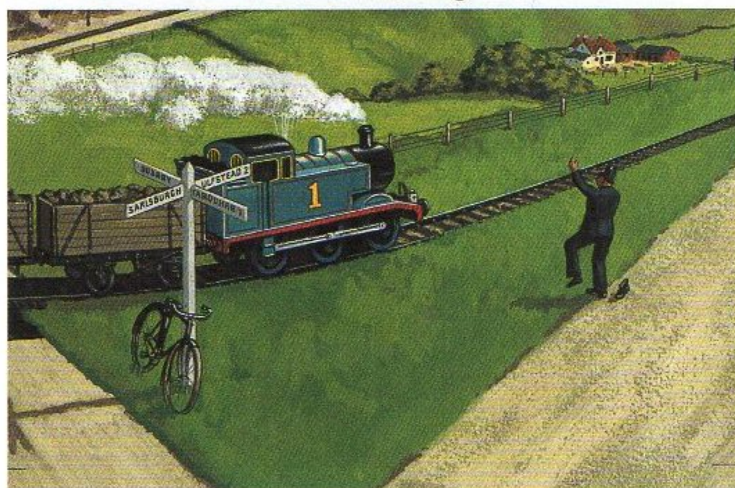
Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Thomas szárnyvonala végétől egy vágány vezet a kőfejtőbe, nem messze a kocsiúttól.

Errefelé Thomas mindig igen figyelmesen halad. Nagyot fúj a sípjába, hogy biztosan észrevegyék, és időben arrébb menjenek. Szép lassan megy mindig a vágányon, mögötte zötykölődnek a vagonjai.

Egy kora reggelen senki emberfia nem járt arra, csak egy nagy testű rendőr üldögélt a fűben, a sínhez közel. Egy követ akart kirázni a csizmájából.

Thomas szerette a rendőröket. Jó barátja volt a falubeli felügyelő, aki nemrég ment nyugdíjba.

A kis kék mozdony erősen remélte, hogy az új felügyelő is ugyanolyan barátságos lesz.

– Tűűt! Tűűt! Jó reggelt! – köszönt udvariasan.

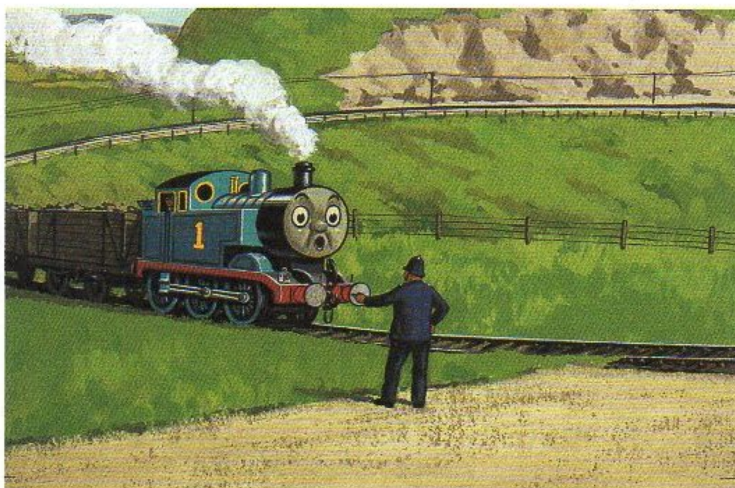
A rendőr felugrott, és felkapta a csizmáját. Egy lábon ugrándozva közelítette meg Thomast. A mozdony elszontyolodva látta, hogy nem éppen barátságos rendőrrel van dolga. Az ember arca vörös volt, és igen mérgesnek látszott.

A rendőr egy lábán egyensúlyozott, billegett.

– Micsoda szemtelenség! – háborgott. – Egész éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludtam, olyan nagy volt a csönd, most meg mozdonyok repesztik a dobhártyámat. Szép kis bemutatkozása ez a falunak!

Odaugrált Thomashoz, kezében a lábbelijével.

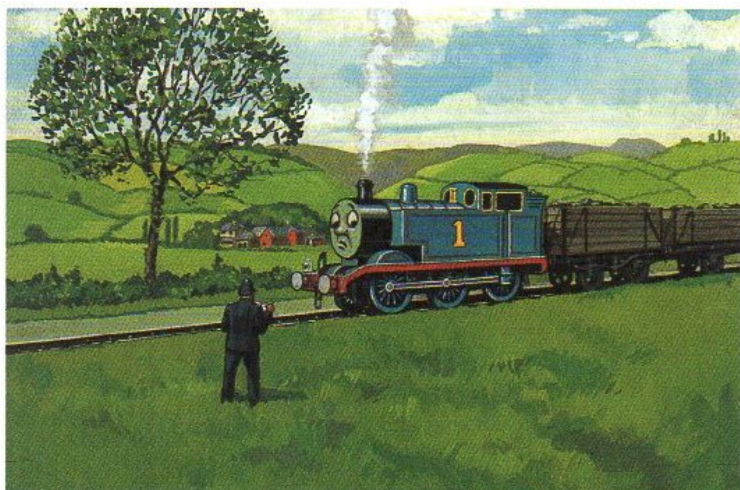
– Nagyon sajnálom, uram, hogy megijesztettem. Csak jó reggelt kívántam – mondta félénken Thomas.

A rendőr morgott valamit, aztán Thomas ütközőjének támaszkodva feltornászta a lábára a csizmát. Felegyenesedett, és vádlón a mozdonyra mutatott. – Hol a terelőd?

– Nekem nincs szükségem rá, uram.

– Ne butáskodj! – horkantott a rendőr. Majd ránézett a kerekeire. – Nincsenek oldallapjaid sem. – És mindent felírt a noteszébe.

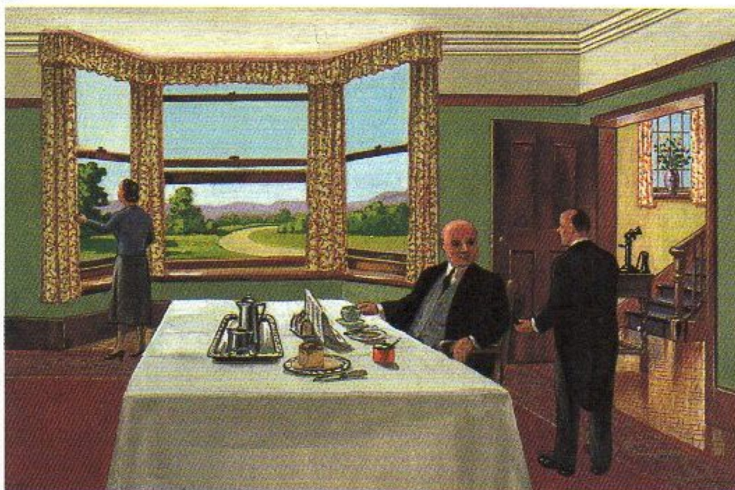

– Azon mozdonyoknak, amelyek a nyilvános utakon közlekednek, terelővel és keréktakaró lapokkal kell rendelkezniük. Mivel neked egyik sincs, veszélyt jelentesz a társadalomra.

– Badarság! – szólt a mozdonyvezető. – Már több százszor jártunk erre, és soha nem volt balesetünk.

– Akkor még rosszabb – felelte a rendőr, és beírta a noteszébe, hogy „rendszeres szabálysértő".

Thomas szomorúan pöfögött tovább.

A Kövér Ellenőr reggelizett.

Pirítóst evett lekvárral. A napilap ott feküdt előtte az asztalon, és a felesége éppen töltött neki még egy csésze kávét.

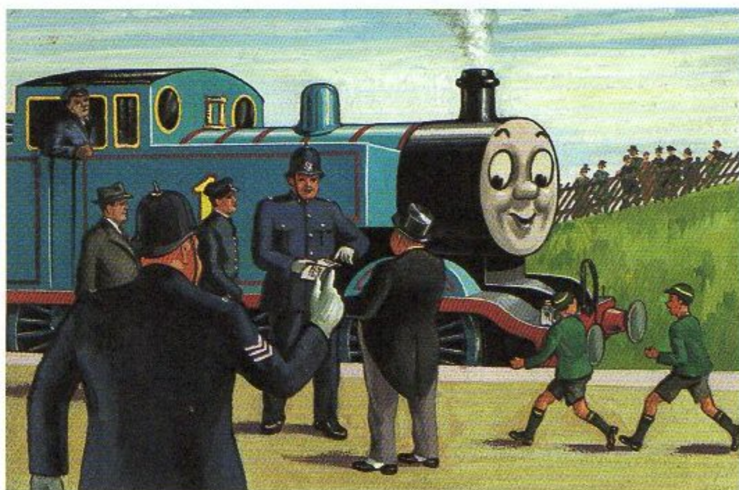
Az inas kopogtatott és belépett.

– Bocsánat, uram, a zavarásért, de telefonon keresik.

– A pokolba azzal a telefonnal! – vágta rá a Kövér Ellenőr. Néhány perc múlva azt mondta a feleségének: – Sajnálom, kedvesem, Thomasnak valami gondja akadt a rendőrséggel, mennem kell.

Megitta az utolsó korty kávéját, és elsietett.

Az elágazásnál Thomas mozdonyvezetője elmesélte a Kövér Ellenőrnek, mi történt. – Azt mondta, veszélyes a társadalomra – morogta, és beszállt Annie-be. A peron másik végén állt a rendőr, odament a Kövér Ellenőr is, hogy beszéljen vele. Egy kisebb tömeg gyűlt köréjük kíváncsian.

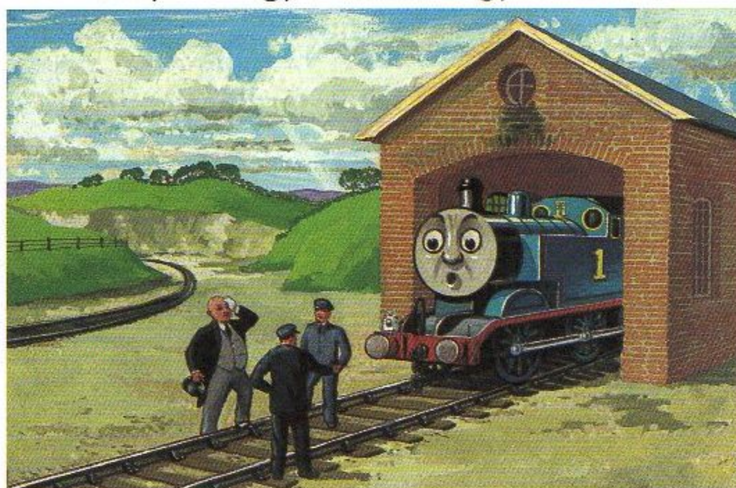
Kisvártatva jött még több rendőr, és a Kövér Ellenőr most már mindenkivel vitatkozott – eredménytelenül.

– A törvény az törvény – mondták a rendőrök. – Mi nem tehetünk róla.

A Kövér Ellenőr kifáradt. Megtörölte a kendőjével az arcát.

– Sajnálom, mozdonyvezető úr – fordult az alkalmazottjához. – Hiába magyarázok a rendőröknek, muszáj lesz valami terelőt fabrikálnunk Thomasnak.

– Ki fognak nevetni engem, uram – tiltakozott a kis kék mozdony szomorúan. – Az fogják mondani, olyan vagyok, mint egy villamos.

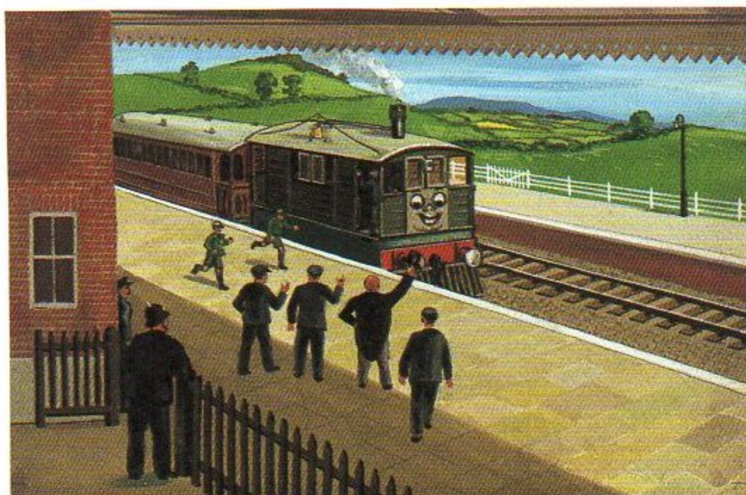

A Kövér Ellenőr rábámult, aztán elnevette magát.

– Jól van, Thomas! Megtaláltad a megoldást! Miért is nem jutott előbb eszembe? Villamos mozdonyra van szükségünk. Legutóbb a szabadságomon találkoztam egy he-

lyes gőzkocsival, Tobynak hívják. Nincs elég munkája. Írok is azonnal az igazgatójának.

Néhány nappal később megérkezett Toby.

– Jó mozdony vagy – dicsérte a Kövér Ellenőr. – Látom, magaddal hoztad Henriettát is.

– Ha nincs ellenére, uram – válaszolta kicsit idegesen Toby. – Az állomásfőnök tyúkólnak akarta használni, és ez neki nagyon kellemetlen lenne.

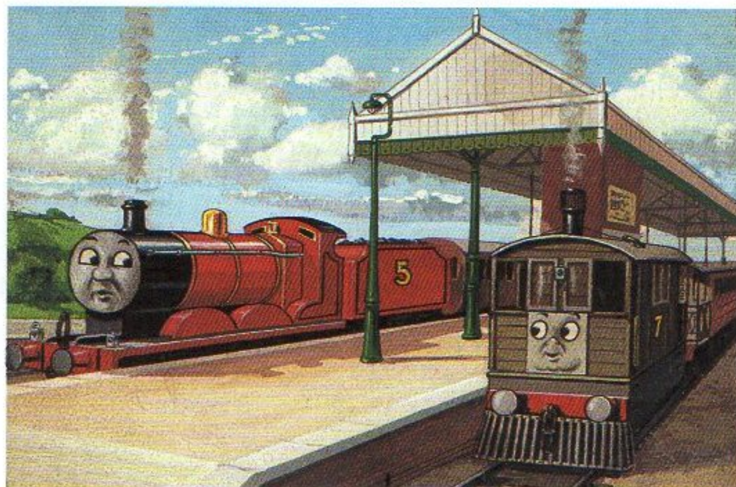
– Természetesen szó sem lehet róla – nyugtatta meg a Kövér Ellenőr.

Toby még Thomasnál is jobban értett a vagonokhoz.

Eleinte a kis kék mozdony féltékeny volt Tobyra, de amikor a gőzkocsi megijesztette csengettyűjével a rendőrt, nagyon megkedvelte, és örök barátságot kötöttek.

Piszkos mozdony

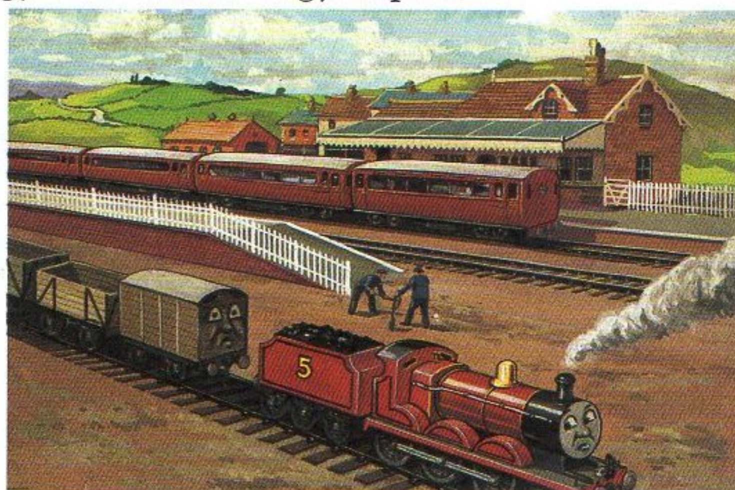
Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Toby és Henrietta minden reggel munkásokat szállítottak a kőfejtőbe. Az elágazásnál gyakran összefutottak Jamesszel.

Amikor a vasúthoz érkeztek, Toby és Henrietta fényezése meglehetősen kopott volt, hasznukra vált volna egy új festés. James nagyon megbántotta őket, mindig azt mondta, szégyent hoznak rájuk, mert piszkosak. Végül Toby megelégelte az ócsárlást.

– James – kérdezte tőle egyszer. – Miért vagy te piros?

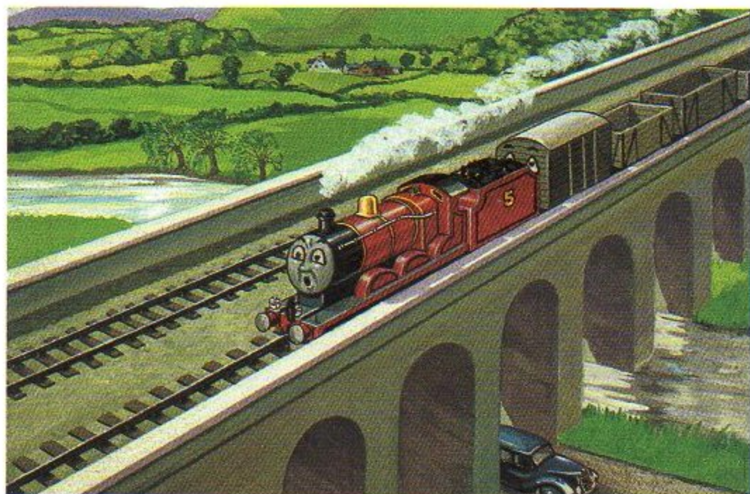
– Azért, mert én különleges mozdony vagyok – hangzott a büszke válasz. – Bármit meg tudok tenni. És soha sem látsz engem piszkosnak.

– Á, értem – felelte Toby ártatlanul. – Ezért volt szükséged egyszer cipőfűzőre, hogy meg tudd tenni a *bármit.*

James még pirosabb lett a dühtől, aztán csak horkantott egyet. Vagonjait a szárnyvonal végén hagyta, és elindult a következő szállítmányért. Először csak néhány vagont csatoltak rá, majd a vonalon minden állomásnál tettek hozzá párat, így a végén egy egészen hosszú vontatmánya lett. – Piszkos vagonok piszkos mellékvágányokról! – pöfögött magában mérgesen.

A vagonok eleinte jól viselkedtek, de James olyan durván rángatta őket, hogy úgy döntöttek, móresre tanítják.

Nemsokára a völgyhídhoz értek, és Gordon hegye felé tartottak. A nehéz tehervagonokat húzó mozdonyok ennél a pontnál meg szoktak állni, hogy rögzítsék a fékjeiket.

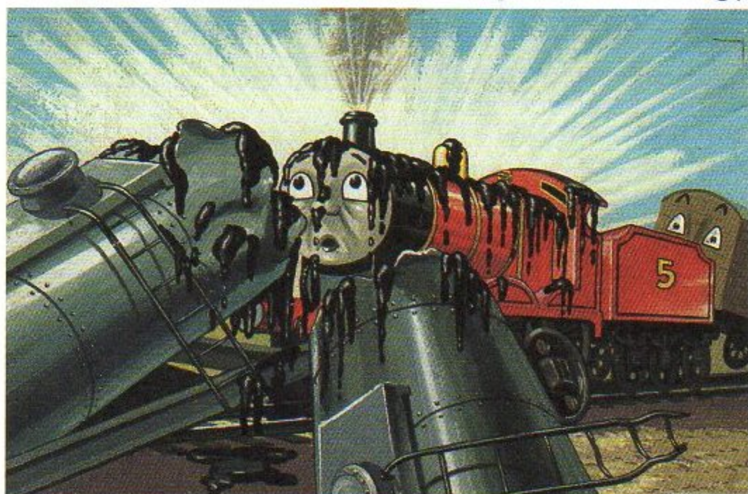

James egyszer pont itt szenvedett balesetet, emlékeznie kellett volna rá.

– Lassíts, James, lassíts! – mondta a mozdonyvezető, de a piros mozdony nagyon el volt foglalva saját gondolataival, hogy mit mondjon Tobynak, ha legközelebb találkoznak.

Későn vette észre, merre járnak. Megpróbált megállni.

– Juhéé! – kiáltottak a vagonok, és nagy lendülettel egymásnak taszítva ütközőiket nyomták le a mozdonyt a völgybe.

A kalauz úgy meghúzta a fékeket, hogy csikorogtak a kerekek.

– Tovább, tovább! – rikoltoztak a vagonok.

– Meg kell állnom, meg kell állnom – hörögte James. Nagy erőfeszítéssel sikerült lelassítania a vagonokat, de teljesen megállni már nem tudtak.

Bedübörögtek a rendező-pályaudvarra, és végigviharzottak a vágányon.

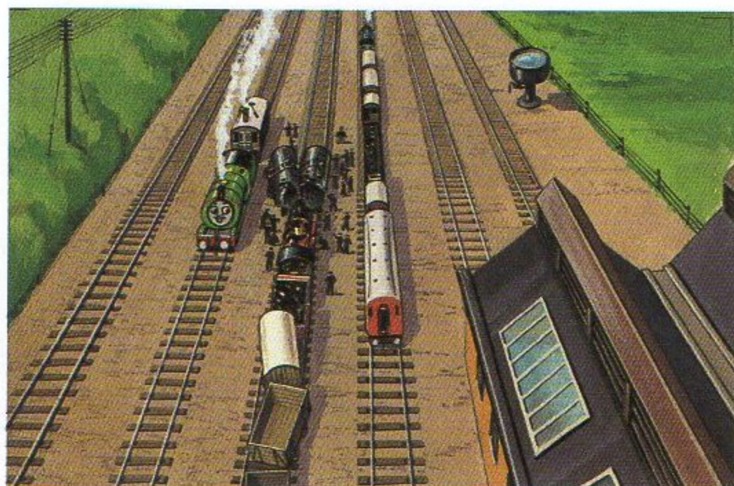
James behunyta a szemét.

Egy nagy csattanással álltak meg, és valami sűrű ragacs borította be a mozdonyt. Két kátrányszállító vagonba szaladtak bele.

James a füstszekrényétől a kabinjáig fekete volt, de nem sérült meg komolyabban. A kátrányos vagonok azonban ripityára törtek. Szerencsére itt állt a mentőszerelvény, így hamar el tudták takarítani a romokat.

Toby és Percy is jöttek segíteni, amilyen gyorsan csak tudtak.

– Nézd csak, Percy! – kiáltott fel Toby. – Ki lehet ez a piszkos mozdony?

– James. Nem ismered fel?

– Az alakja tényleg olyan – mondta Toby elgondolkozva. – Csakhogy James egy ragyogó piros mozdony, és soha nem látni őt piszkosan.

James behunyta a szemét, és úgy tett, mint aki nem is hall.

Elvontatták az ép vagonokat, és hazajuttatták Jamest.

Megjött a Kövér Ellenőr.

– Percy, Toby, szép munkát végeztetek – dicsérte a kis mozdonyokat. Aztán Jameshez fordult. – Nagyon meg vagyok lepve rajtad. Jobban kellett volna vigyáznod a vagonokra. Így nem mutatkozhatsz, mihamarabb le kell tisztítani téged.

Aztán a kis gőzkocsira nézett. – Toby, új festést kapsz, csokibarnát és kéket.

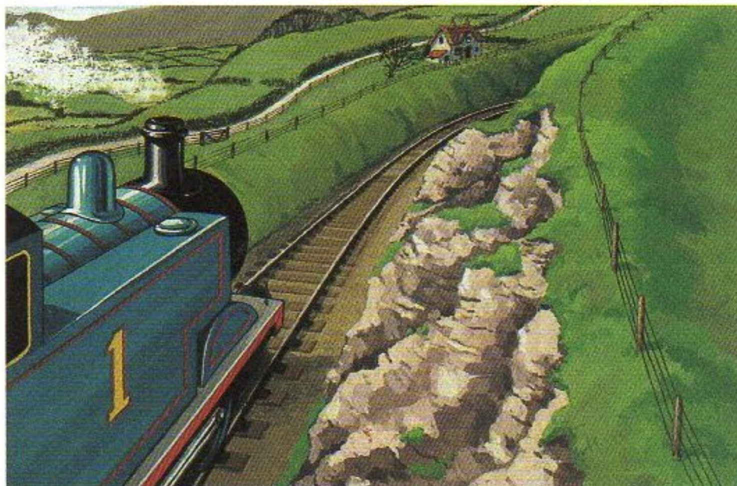
– Ó, uram, Henrietta is kaphat újat?

– Természetesen – mosolygott a Kövér Ellenőr. – Ő is olyan barna lesz, mint Annie és Clarabel.

– Nagyon köszönöm, uram! Henrietta igazán boldog lesz, ha meghallja a hírt. – Azzal Toby elsietett a vagonjához.

Kedvesy asszony karácsonya

Illusztrálta: C. Reginald Dalby

Közeledett a karácsony. Annie és Clarabel dugig voltak ajándékcsomagokkal, és rengeteg embert szállítottak.

Thomas nagyon sokat dolgozott.

– Gyerünk, gyerünk! – pöfögte.

– Annyira tele vagyunk – panaszkodtak kocsijai.

Thomas felpillantott a közelben magasodó hegyre. – Vajon sikerül? – töfögött izgatottan.

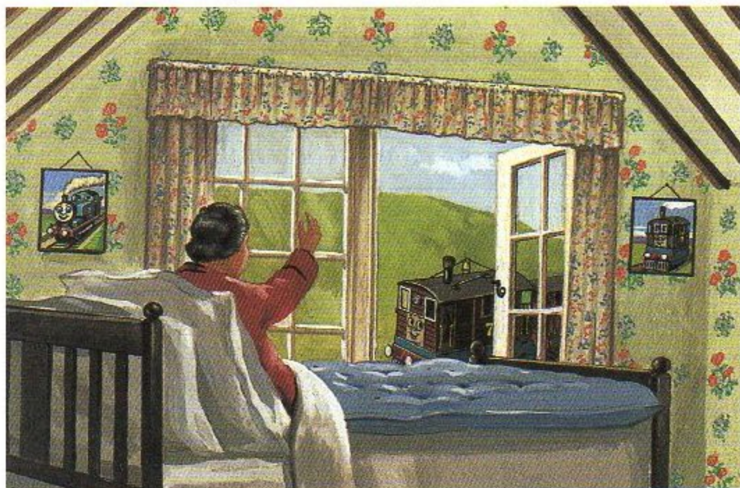
Egyszer csak meglátta, hogy egy kis ház ablakában valaki kendőt lenget. Ettől jobban érezte magát.

– Megcsinálom, megcsinálom – zakatolta vidáman. Összeszedte minden erejét, és hamarosan átjutott az alagúton. Az állomáson megpihent kissé.

– Kedvesy asszony integetett neked az ablakból, Thomas – mondta neki a vezetője. – Ágyban kell maradnia egész nap.

– Ó, szegény asszony! De sajnálom! – válaszolt Thomas.

A mozdonyoknak karácsony táján sok nehéz szállítmányt kell vinniük, de Tobyt és Thomast ez nem zavarja. Kedvesy asszony mindig integet nekik az ablakból, és ez erőt ad a kis mozdonyoknak.

Aztán napokig csak esett, esett az eső. Az ilyen időt sem Thomas, sem a vezetője nem szereti.

– Szedd össze magad, Thomas – szólt egy nap a vezetője. – Nehéz munka vár ma rád, és jó lenne hamar hazaérni. Kedvesy asszony ma nem fog integetni.

De ha a hölgy nem is tudott integetni, a kis mozdony mindig sípolt a házikó mellett elhaladtában. A fehér falak szinte kiviláglottak a barna hegyvidéki háttérből.

– Halló, nézd csak! – kiáltott fel Thomas fűtője egyik nap.

A mozdonyvezető odament a fülke ablakához.

– Valami gond lehet.

A házikó egyik ablakában egy nagy takarófele lengedezett, mint valami zászló.

– Úgy vélem, Kedvesy asszonynak segítségre van szüksége – mondta a vezető, és behúzta a fékeket. Thomas szépen megállt.

A kalauz előrejött a zuhogó esőben, a vezető pedig a lobogó fürdőköpenyre mutatott.

– Kérdezze meg, van-e orvos az utasok között, és kérje meg, hogy menjen a házba. Aztán menjen vissza az állomásra, és jelentse be, hogy megálltunk.

A fűtő előrement a vágányon, hogy megnézze, tiszta-e előttük az út.

Két utas kiszállt a vonatból, és a kis házhoz mentek. A fűtő visszatért.

– Visszatolatunk az állomásra – döntött a vezető –, hogy meglegyen Thomas lendülete.

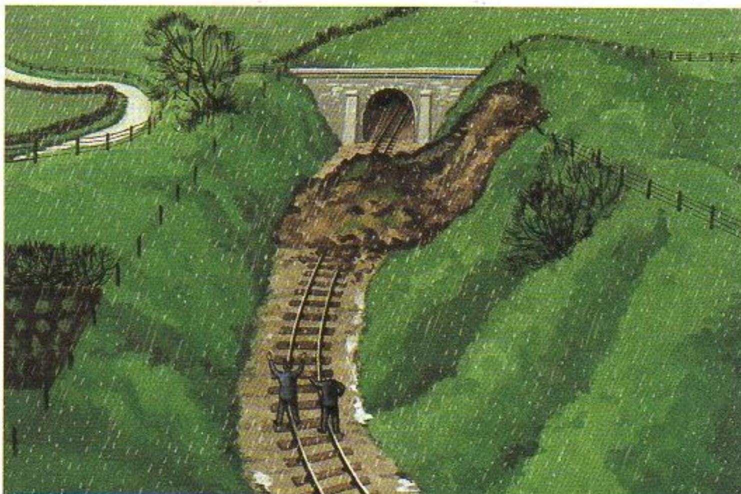
– Akkor sem fogunk átjutni a hegyen – mondta a fűtő. – Jöjjön és nézze meg, mi történt.

Mindketten elmentek a kanyaron túlra.

– Magasságos ég! – kiáltott fel a vezető. – Menjen vissza a vonathoz, én megyek a házhoz.

Ott találták az orvost Kedvesy asszonynál.

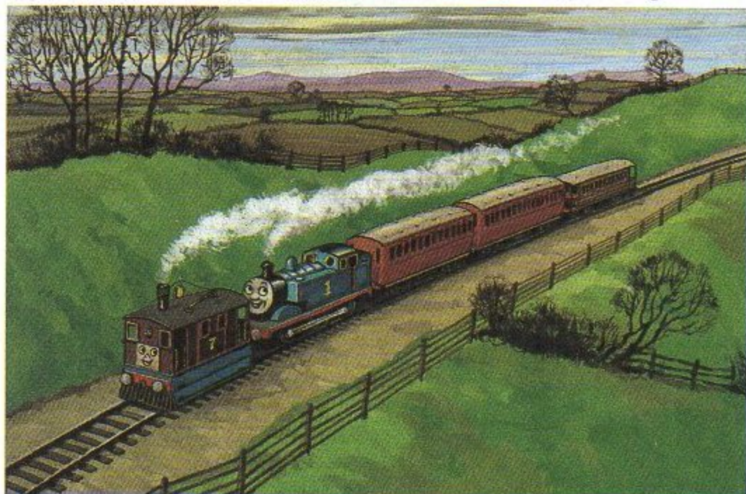
– Nincs nagyobb bajom, csak elájultam – magyarázta a hölgy. – Látták a piros köpenyemet az ablakban?

– Igen, asszonyom – mosolygott a vezető. – Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak. Földcsuszamlás van a fordulóban, doktor úr. Kedvesy asszony az ablakból jól látta ezt, és jelzett nekünk. Megmentette az életünket!

– Isten áldja, asszonyom! – köszöntek el a hölgytől, és csendben távoztak.

Karácsony napjára kitisztították a járatot, és egy különvonat pöfögött át rajta a szikrázó napsütésben.

Elöl ment Toby, aztán Thomas következett Annie-vel és Clarabellel, a sort pedig Henrietta zárta.

Jött velük a Kövér Ellenőr, és még sok más ember, akik mind köszönetet akartak mondani Kedvesy asszonynak.

– Tűűűt! Tűűt! Boldog karácsonyt! – sípoltak a mozdonyok, amikor odaértek.

Az emberek kiszálltak, és bementek a házikóba. Thomas és Toby azt kívánta, bárcsak ők is velük tarthatnának.

Kedvesy asszony férje nyitott ajtót.

A Kövér Ellenőr, Thomas mozdonyvezetője, fűtője és kalauza felmentek, a többiek pedig lent várakoztak az ablak alatt.

A mozdonyvezető átadott a hölgynek egy új fürdőköpenyt, mert a régit tönkretette az eső. A kalauz szőlőt hozott neki, a fűtő meg egy

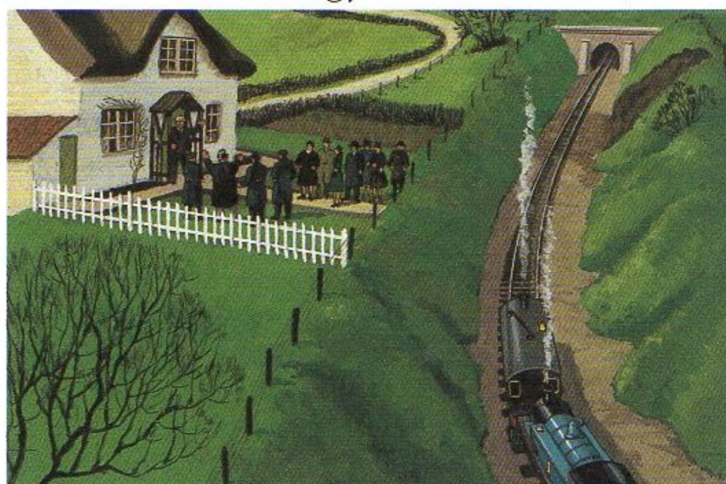

pár gyapjúbélésű papucsot. Megígérték, hogy Thomas nevében szenet fognak hozni legközelebb.

Kedvesy asszony nagyon örült az ajándékoknak.

– Önök olyan jók hozzám – mondta.

– Az utasok és én azt kérjük – szólt a Kövér Ellenőr –, hogy fogadja el ezeket a jegyeket a déli parti üdülőhelyre. Ott biztosan helyrejön az egészsége. Nem tudunk elég hálásak lenni önnek, hogy megmentette az életünket. Remélem, nem fárasztottuk ki nagyon. Búcsúzunk, és kellemes karácsonyt kívánunk.

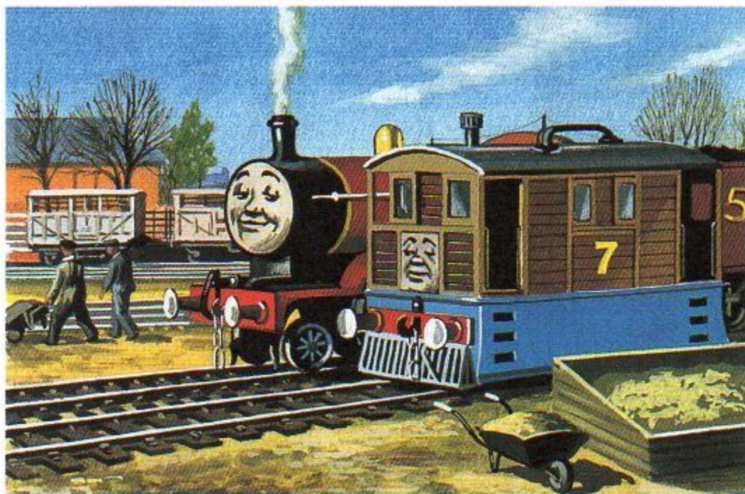
Ezzel távoztak. A kapun kilépve a többiekkel együtt elénekeltek néhány szép karácsonyi dalt, aztán visszamentek a vonathoz.

Kedvesy asszony elutazott az üdülőhelyre, és napról napra jobban gyógyult. Thomas és Toby alig várták, hogy ismét hazatérjen.

A kétmozdonyos vonat

Illusztrálta: John T. Kenney

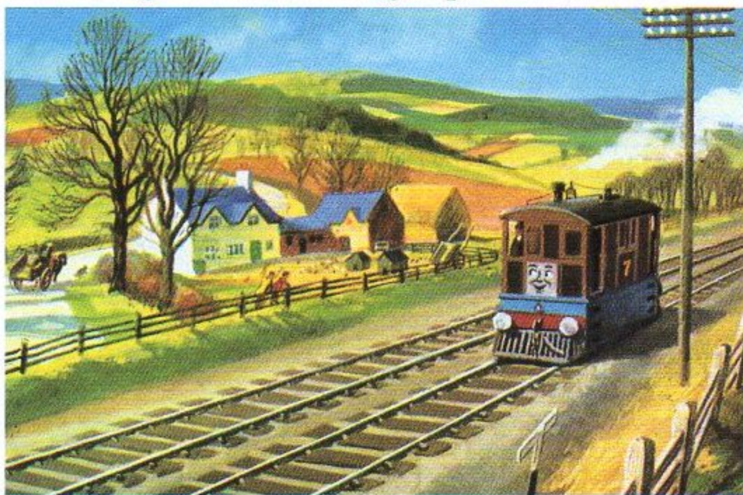
Amikor Gordon visszatért Londonból, kapott egy kis pihenőt a Kövér Ellenőrtől. James vette át a munkáját.

A nagy piros mozdony rendkívül büszke volt erre. – Tudod, kicsi Toby – hencegett James egy nap –, nagyon fontos mozdony vagyok, ezt mindenki elismeri. Tömegesen jönnek megcsodálni, ahogy száguldozom ide-oda. Bármilyen nehéz szállítmányt elhúzok. Olyan pontos vagyok, hogy az órát utánam lehet állítani. Sohasem későn, mindig időben, ez vagyok én.

– Jó neked – válaszolt mosolyogva Toby.

Toby kijött a fővonalra. A Kövér Ellenőr ugyanis elküldte a műhelybe megjavíttatni, mert az alkatrészei meglehetősen megkoptak. Szinte csörgött-zörgött jártában.

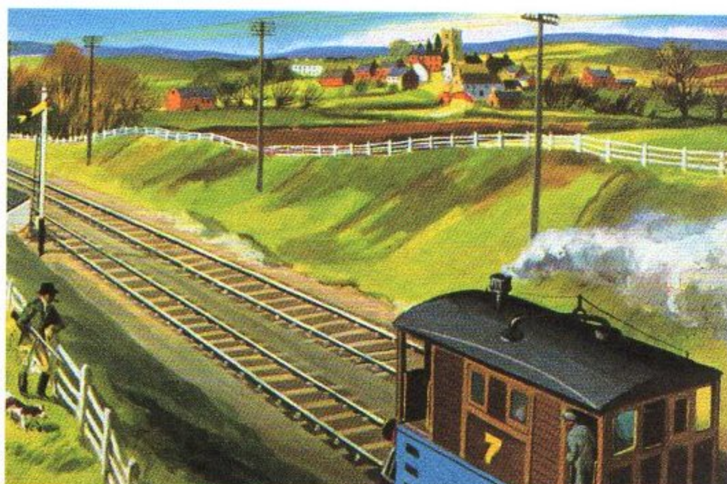
Toby nagyon élvezte az utat. Kis mozdony volt, a tartályába nem sok víz fért, ezért gyakran meg kellett állnia, hogy vizet vegyen fel. Mivel a kerekei is kicsik voltak, nem tudott gyorsan sem menni.

– De hát nem baj ez, a jelzőőrök ismernek mind, mindig hagynak nekem elég időt – gondolta magában.

Csakhogy nemrég egy új jelzőőr került a vasúthoz.

Toby szerette volna magával vinni Henriettát, de a Kövér Ellenőr nem engedte. – Mihez kezdenének az utasok nélküle?

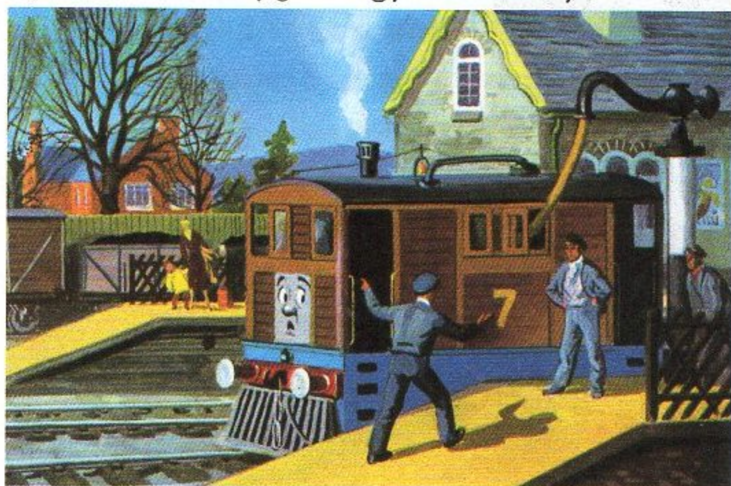
A kis gőzkocsi azon merengett, vajon hiányzik-e Henriettának. Percy ugyan megígérte neki, hogy vigyáz a személykocsira, de Toby akkor is aggódott kissé. – Percy nem érti meg őt úgy, mint én.

Hosszú utat tett meg már, elfáradt és megszomjazott.

Meglátott messzebb egy jelzőtáblát. – Jó, ezek szerint van időm inni egyet, és félrehúzódva pihenni, amíg James elmegy itt.

Toby vezetője is ekképp gondolkodott. Megálltak a kútnál. A fűtője kiugrott, és beillesztette a vízpumpát a tartály nyílásába. Toby jó nagyokat kortyolt.

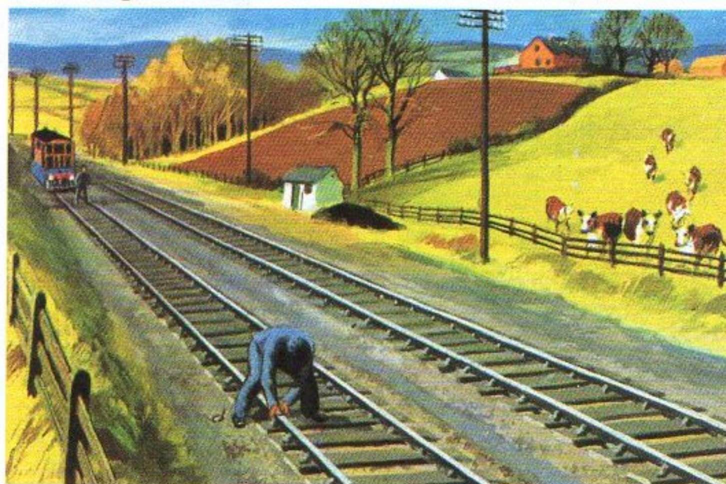
Ekkor megjelent a jelzőőr.

– Erre nincs idő. Mindjárt itt az expressz, szabaddá kell tennünk az útját.

– Rendben, akkor félreállunk egy mellékvágányra, és megvárjuk, míg elmegy – válaszolta a mozdonyvezető.

– Nem lehet, a mellékvágányon vagonok állnak – rázta a fejét a jelzőőr. – Gyorsan tovább kell mennetek a következő állomásra. Ott majd lesz sok helyetek.

Szegény Toby szomorúan csattogott tovább. – Sietnem kell, sietnem kell! – zötyögte.

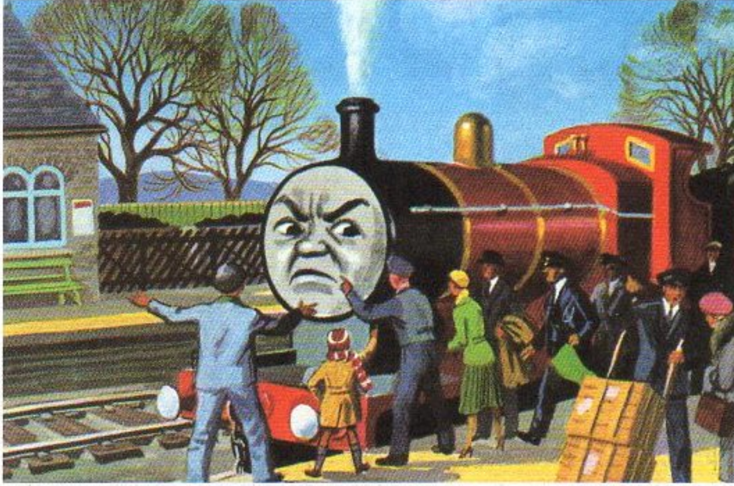

De a gyorsabb haladással hamarabb elhasználták a vízkészletüket, a tartálya ismét kiürült.

Levették a gőzét, így éppenhogy csak döcögtek, de még így sem értek el a következő állomásig. Meg kellett állnia a fővonalon.

A fűtő visszament. Jelzőpetárdákat helyezett el a vágányon, hogy figyelmeztesse Jamest és a mozdonyvezetőjét. Aztán folytatta útját a talpfák mellett. – Lesz egy-két szavam a jelzőőrhöz – morogta.

James csak úgy füstölgött magában, amikor Toby fűtője odaért az állomásra, és elmagyarázta, mi történt. – Az én hibám – mondta bűntudatosan a jelzőőr. – Nem ismerem elég jól Tobyt.

– James, nem tudunk mást tenni, neked kell őt megtolnod – mondta a piros mozdony vezetője.

– Még hogy én?! – horkant fel James. – Én toljam Tobyt, és még húzzam a vonatomat?

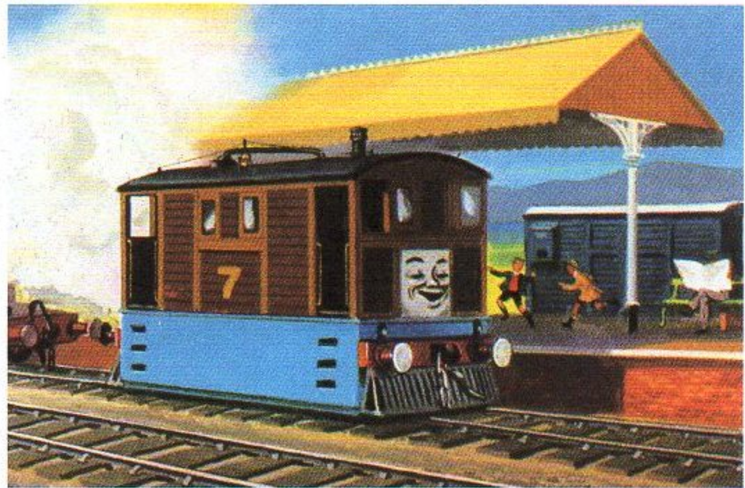
– Igen, igen.

– Szó sem lehet róla!

A mozdonyvezetőnek, a fűtőnek, az utasoknak és a kalauznak egyöntetűen az volt a véleménye, hogy James haszontalan mozdony.

– Jól van, jól van – dörmögött James. Beállt Toby mögé, és megtolta.

– Gyerünk! – mondta a kis gőzkocsinak morcosan.

A mozdonyvezető úgy döntött, egészen a műhelyig tolják Tobyt. – Megérdemled a külön munkát – mondták Jamesnek. – Nagyon udvariatlan voltál.

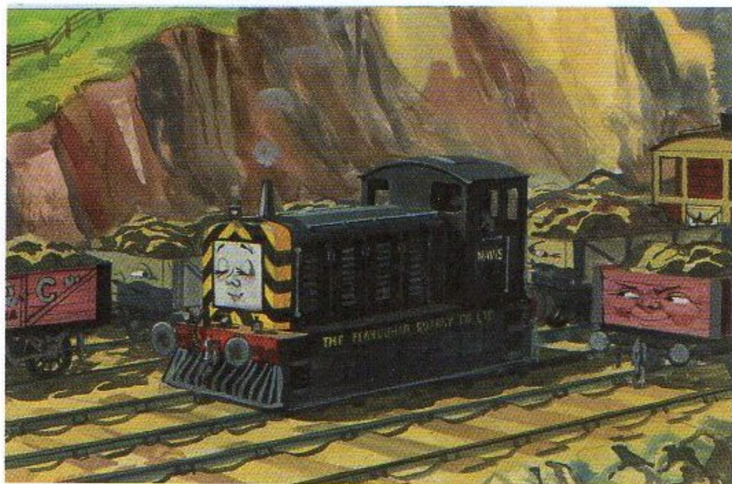
Jamesnek nagyon nagy erőt kellett kifejtenie, úgyhogy mire beértek a műhely állomására, teljesen kifáradt.

Gyerekek futkostak mellettük a peronon. – Hű! – kiáltotta az egyik. – Az expressz késésben van. Ráadásul két mozdonynak kell húznia a vagonokat. Tudjátok, mit gondolok? Szerintem James nem bírta egyedül húzni, és Toby segített neki.

– Szent kazán! – sóhajtott nagyot James, és eltűnt egy gőzfelhőben.

Mavis

Illusztrálta: Gunvor és Peter Edwards

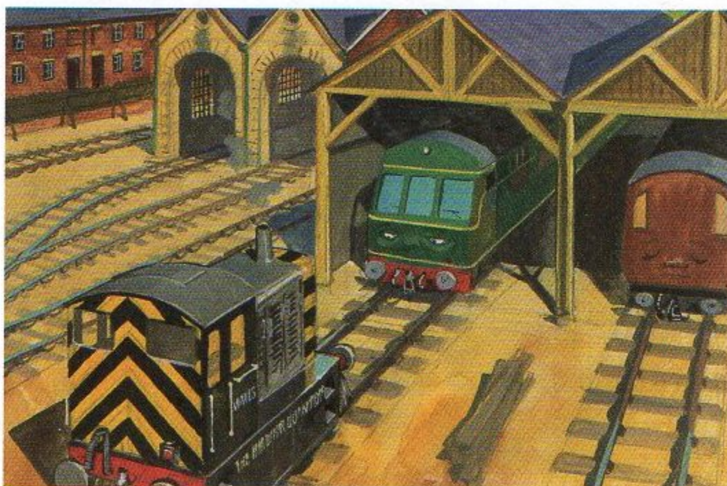

Mavis egy dízelmozdony volt, aki a kőfejtőben dolgozott. Vagonokat tologatott a mozdonyoknak, hogy azok elvigyék őket.

A fekete Mavis hat kerekét Tobyéhoz hasonlóan oldallapok takarták.

Mavis fiatal mozdony volt, és szerette, ha minden úgy ment, ahogy ő akarta. Úgy gondolta, hogy ő mindenkinél mindent jobban tud.

Mavis minden nap máshova rakta Toby vagonjait, így a gőzkocsinak mindig keresnie kellett őket.

– A vagonoknak ott kéne lenniük, ahol megtalálhatom őket – mondta Toby bosszúsan.

– Butaság! – felelte Mavis

– Nincs időm vitatkozni! – válaszolta Toby. – Ha tényleg mindent jobban tudsz, vidd el a vagonokat magad.

Mavis nagyon elégedett volt. Roppant fontosnak érezte magát attól, hogy Toby szárnyvonalán húzhat vagonokat.

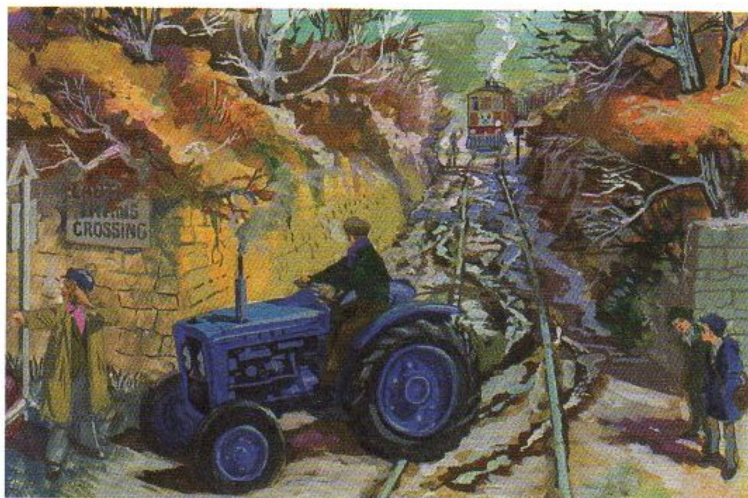
Ffarquharban Daisyvel találkozott. – Toby olyan zsörtölődős – panaszkodott Mavis.

Daisy ugyan kedvelte Tobyt, de dízel lévén mégis inkább egy dízelnek adott igazat. – Hasznosak ugyan a gőzmozdonyok – kezdte –, de nem értik, hogy…

– Toby szerint csak egy gőzmozdony tud megfelelően bánni a vagonokkal – vágott a szavába Mavis.

– Micsoda képtelenség! – kiáltott Daisy, holott ő semmit sem tudott

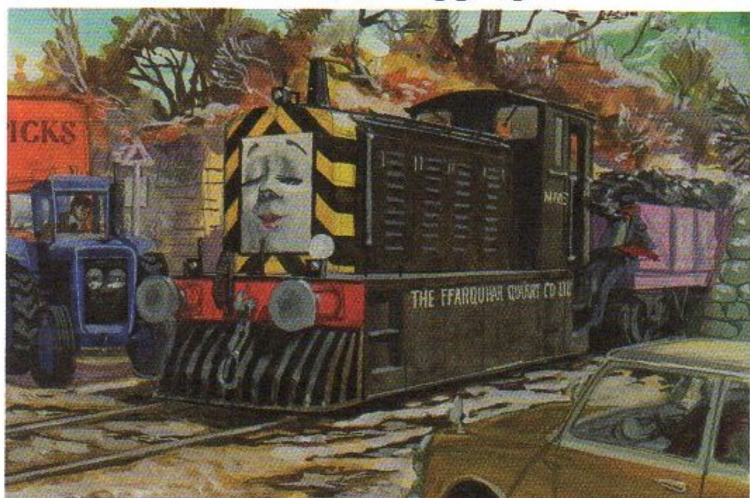
a vagonokról. – Nekem elhiheted, amire egy gőzmozdony képes, arra mi, dízelek is. Még jobban is.

Toby szárnyvonala keresztezi a főútvonalat a Ffarquhar állomás mögött, majd egy rövid ideig a tanyák között halad. A vágányok errefelé belesüppednek a földbe. Nedves időben állatok, szekerek, traktorok csapása miatt az út sáros és csúszós. Ha ezek után fagy jön, a sár kőkemény lesz. Meg is dagad, és emiatt nem tapad a sínen a mozdonyok kereke.

Toby mindig veszélyesnek találta ezt az útszakaszt. Ezért, amikor beállt a fagyos idő, figyelmeztette is Mavist. Jó tanácsokat is adott neki, mit tegyen.

– Megoldom én, ne aggódj – válaszolt Mavis hetykén. – Nem vagyok olyan vén konzervdoboz, mint te.

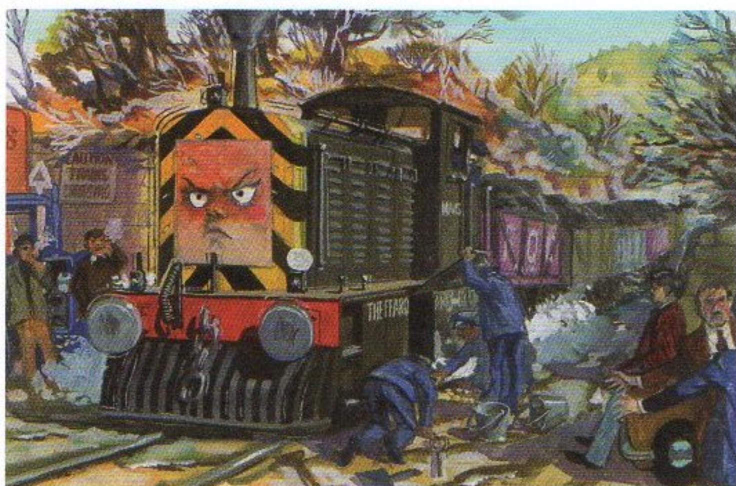

A vagonoknak már nagyon elegük volt Mavis basáskodásából. – Csúszós az út – sugdosták egymásnak. – Taszítsuk meg itt!

– Tovább, tovább! – kiabáltak, amint Mavis elérte a stoptáblát. Mavis azonban ismerte Percy hasonló esetét, ezért ügyesen kivédte a vagonok mesterkedését. Szép lassan ereszkedtek le a vonalon, és megálltak a kereszteződésnél. Itt a jelzőőr megállította a forgalmat, amíg a kalauz kioldotta a fékrögzítést.

– Egy null a javamra a konzervdoboz Tobyval szemben – nyugtázta Mavis, és már előre örült, milyen jól fognak mulatni ezen Daisyvel.

Csakhogy a mulatásra nem került sor. Annyira biztos volt magában, hogy nem a megfelelő helyen állt meg.

Jeges időben Toby mindig előbb áll meg, minthogy elérné a keskeny utat.

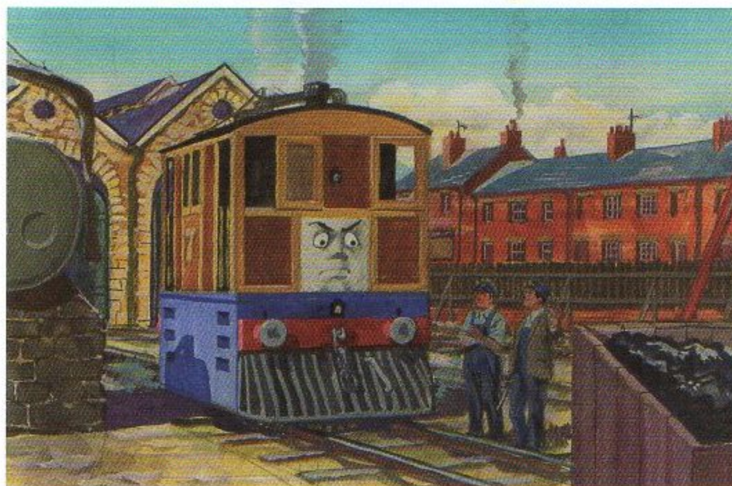
Így a vagonjai még a kereszteződés előtt maradnak. A súlyuk megtartja őket, mégis ad addig lendületet, amíg megkapaszkodik a síneken.

Mavis azonban megadta a vagonoknak a lehetőséget a rosszalkodásra. – Fogd vissza, fogd vissza! – kuncogtak.

– Grrrr! Tovább! – nyögött mérgesen Mavis. A vagonok csak nevettek, a dízel kerekei pedig csak pörögtek tehetetlenül. Megpróbált tolatni, eredménytelenül. Bent rekedt a kereszteződésben.

Az embereknek homokot kellett szórniuk a sínekre, és megkísérelték levakarni a rákeményedett sár nagyját, de csak az ásót törték el.

Autók, teherkocsik dudáltak türelmetlenül. Mavis sóhajtozott dühös tehetetlenségében.

– Én figyelmeztettem – pöffentett Toby. – Mondtam neki, hol álljon meg. Megoldom én, válaszolta, és vén konzervdoboznak nevezett.

– Fiatal és tapasztalatlan még – csitítgatta Tobyt a mozdonyvezetője. – És…

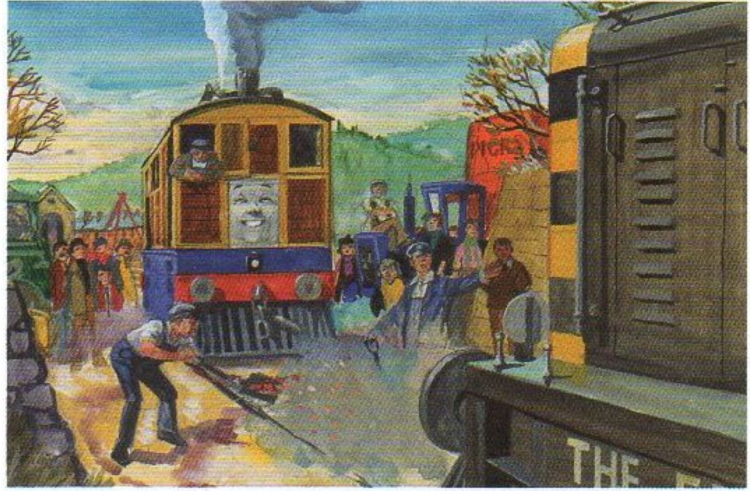
– Rendezze csak ő a vagonjait.

– Ha már itt tartunk, azok a te vagonjaid – mutatott rá a vezetője. – Nem Mavisnek kellett volna erre jönnie. Ha a Kövér Ellenőr megtudja…

– Jaj, uram! Ne mondja el neki! Ugye, nem teszi?

– Persze, hogy nem.

– Akkor…

– Ám ha nem segítünk kitisztítani és szabaddá tenni az utat, akkor bizony tudomást szerez az esetről, és megkapjuk a magunkét!

– Hm. Igen! – látta be Toby.

Egy mérges farmer ugyancsak megmondta Mavisnek a véleményét, és az nem volt éppen hízelgő.

Hamarosan berobogott Toby. – Csak nincs valami gond, Mavis? Meg vagyok lepve!

– Grrr! – hangzott a válasz.

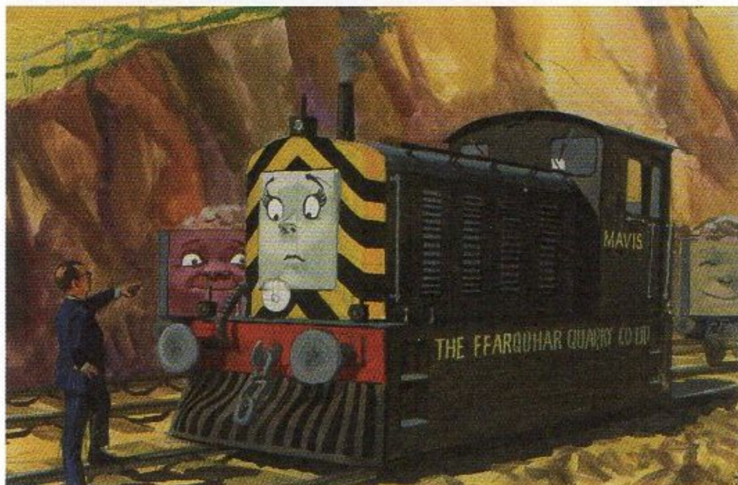
Sok pöfögéssel, húzással, nyögéssel, csúszkálással végül visszahúzta Toby a vagonokat. Mavis még csak meg sem mozdult, hogy segítsen.

Az erőlködéstől nagyon felizzott Toby tüze. A fűtője kiemelt néhány lapát forró hamut, és felolvasztotta a fagyos sarat. – Viszlát! – csilingelt Toby távozóban. – Innen, gondolom, egyedül is megoldod!

Mavis válaszra sem méltatta. Bezakatolt a vagonokkal a kocsiszínbe, és hazacsattogott, amilyen gyorsan csak tudott.

Toby, a kötéltáncos

Illusztrálta: Gunvor és Peter Edwards

Amikor Mavis visszatért a kőfejtőbe, már várta őt az igazgató.

– Haszontalan mozdony vagy! – mondta haragosan. – Ezentúl nem teheted ki a kerekeidet innen! Nálam mindenkinek megvan a maga dolga.

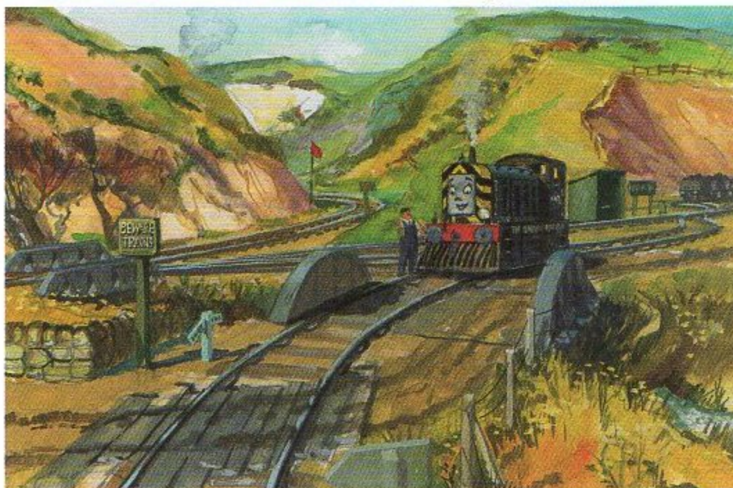
– Mindennek Toby az oka! – védekezett Mavis. – Az a vén konzervdoboz...

– Toby többet felejtett el a vagonokról, mint amennyit te valaha is tudni fogsz róluk. Odaviszed a vagonokat, ahova ő akarja, és nem máshova.

– De...

– Nincs semmi de! Azt teszed, amit mondok neked, különben...

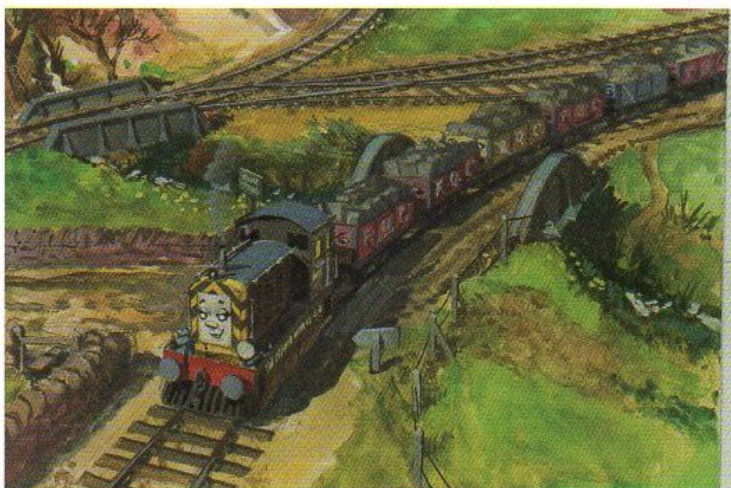
Mavis úgy megszeppent, hogy néhány napig semmi gond nem is volt vele. De hamarosan ismét unalmasnak találta a kőfejtőt. Azt kívánta, bárcsak megint Toby szárnyvonalán mehetne.

A nagy állomáson nem volt könnyű munka a vagonok rendezése. Ha Mavis oda akarta vinni a vagonokat, ahova Toby kívánta, ide-oda kellett furikáznia a síneken, a mellékvágányokon, mindig csak egy-két vagont maga után húzva.

– Ha egy kicsit továbbmehetnénk Toby szárnyvonalán, sok felesleges munkát spórolhatnánk meg magunknak – győzködte a dízel a mozdonyvezetőjét. A vezető gyanútlanul az igazgatóhoz fordult, aki megengedte, hogy az átjáróig menjenek.

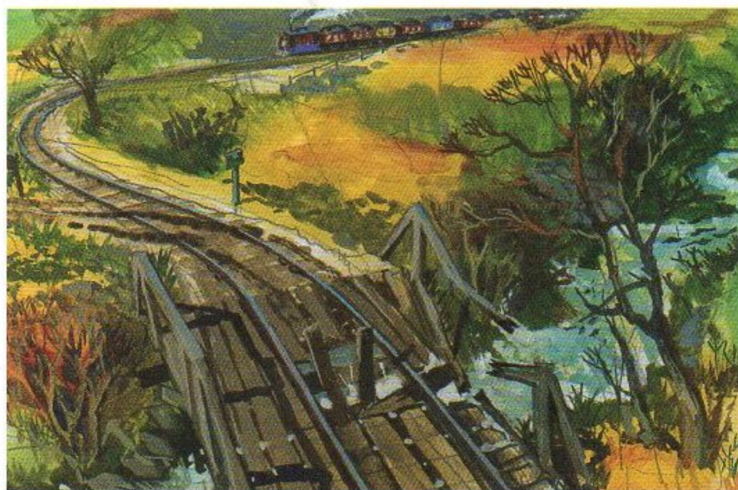
Mavis majd kicsattant a boldogságtól, de igyekezett leplezni.

Nemsokára beköszöntött a tavasz Sodor szigetén. Ez nagyon zsúfolt időszak volt a kőfejtőben.

Még soha ennyi vagonra nem volt szükség. Mavis minden nap előkészítette a vagonokat Tobynak, de sosem engedték meg neki, hogy elvigye őket Toby szárnyvonalán.

Egy nap aztán Mavisnek támadt egy ötlete, hogyan jutna tovább, anélkül, hogy turpisságára fény derülne. Azt mondta a vásott vagonoknak:

– Tudtok titkot tartani?

– Igen! Igen! Igen! – vihorásztak a vagonok.

– Meglöknétek, amikor az elágazásnál járunk? Akkor ráfutok Toby vonalára, ha tetszik neki, ha nem.

A vagonoknak nagyon tetszett az ötlet.

De amikor eljött az idő, a kis dízelnek máshol volt dolga, így Tobynak magának kellett összeszednie a vagonokat.

– Nem számít – suttogták egymásnak a vagonok – Lökjük meg Tobyt helyette!

Így aztán jókorát taszítottak a gőzkocsin. Toby túl gyorsan haladt a szárnyvonalon. A vezető és a fűtő hanyatt esett, Toby irányítás nélkül robogott.

Nem tudott megállni. Átszáguldott a kereszteződésen. Szerencsére nem jött arra egy autó sem.

Előtte egy régi híd volt. A meleg idő beköszöntével megolvadt a hegyekben a hó, ettől a folyó megáradt, és meggyengítette a híd egy

részét. A sínek úgy álltak rajta, mint a kifeszített kötelek a szakadék fölött.

Toby és a legénység látta ezt.

– Tűt! Tűtűűűt! – sípolt Toby.

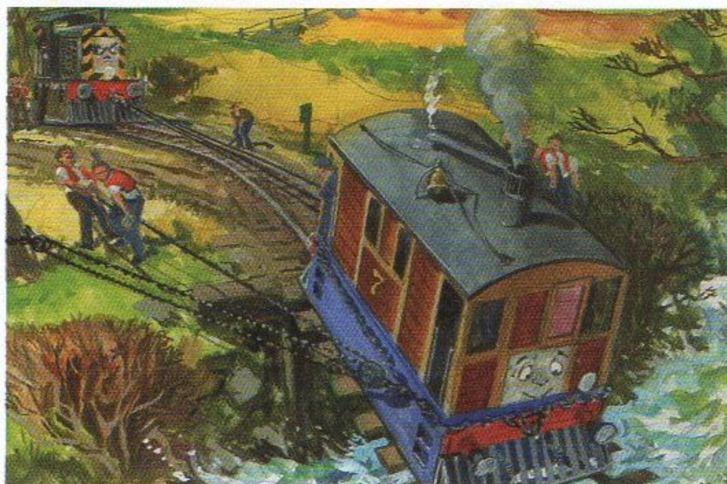
A mozdonyvezető még mindig nem tudta visszaszerezni az uralmat a jármű felett, próbált lassítani. – Fogd vissza, komám, fogd vissza őket!

Egyre közeledett a híd. Toby kétségbeesetten sípolt.

Bár már lelassultak, fékezni még mindig veszélyes volt. De most mindent egy lapra tettek fel. A vezető behúzta a féket. Toby kereke csikorogva csúszott, félelemmel teli gőzt fújt, majd megállt a szakadék felett kifeszített kötélként áthúzódó sínpáron.

Mavis pánikba esett. Embereket hozott, akik lánckötelekel rögzítettek Tobyra. Mavis elvitte a vagonokat, utána sietett vissza menteni.

– Tarts ki, Toby! – tülkölt. – Jövök már!

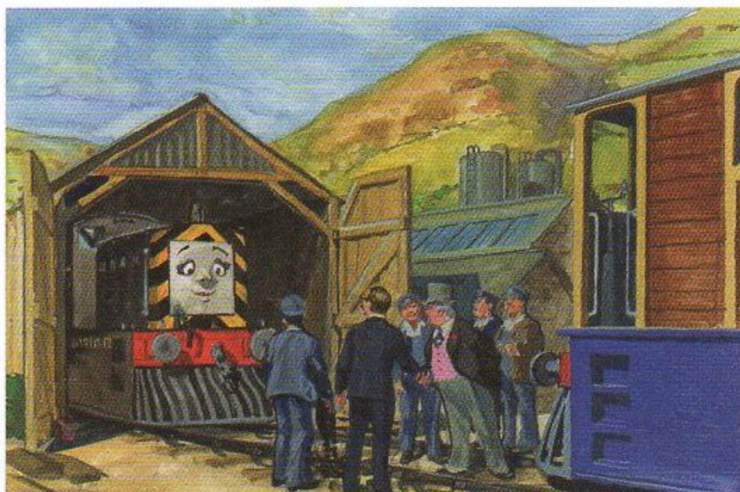
A két mozdonyt kötelekkel kötötték össze. Tobynak még maradt gőze, ezért ő is tudott segíteni. Nemsokára épségben visszajutott a partra.

– Köszönöm, hogy megmentettél! – mondta Toby Mavisnek.

– Sajnálom, Toby! – válaszolt Mavis szégyenkezve. – Az egész az én hibám!

– Semmi baj, Mavis! – válaszolta Toby barátságosan. – A vezetőm valamikor mesélt a cirkuszról, hogy ott emberek magasban kifeszített köteleken táncolnak. Soha nem gondoltam, hogy egyszer én is megteszem.

A Kövér Ellenőr megköszönte az igazgatónak és az embereinek,

hogy megmentették Tobyt a köteltánctól.

– Szép munka volt – dicsérte őket. – Úgy hallom, Mavis is sokat segített.

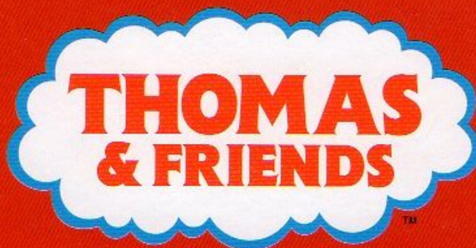
Mavis szégyellte magát. – Az én hibám volt, uram. Azt hittem, tudok bánni a vagonokkal. De ha lehetne…

– Lehetne mit? – kérdezte mosolyogva a Kövér Ellenőr.

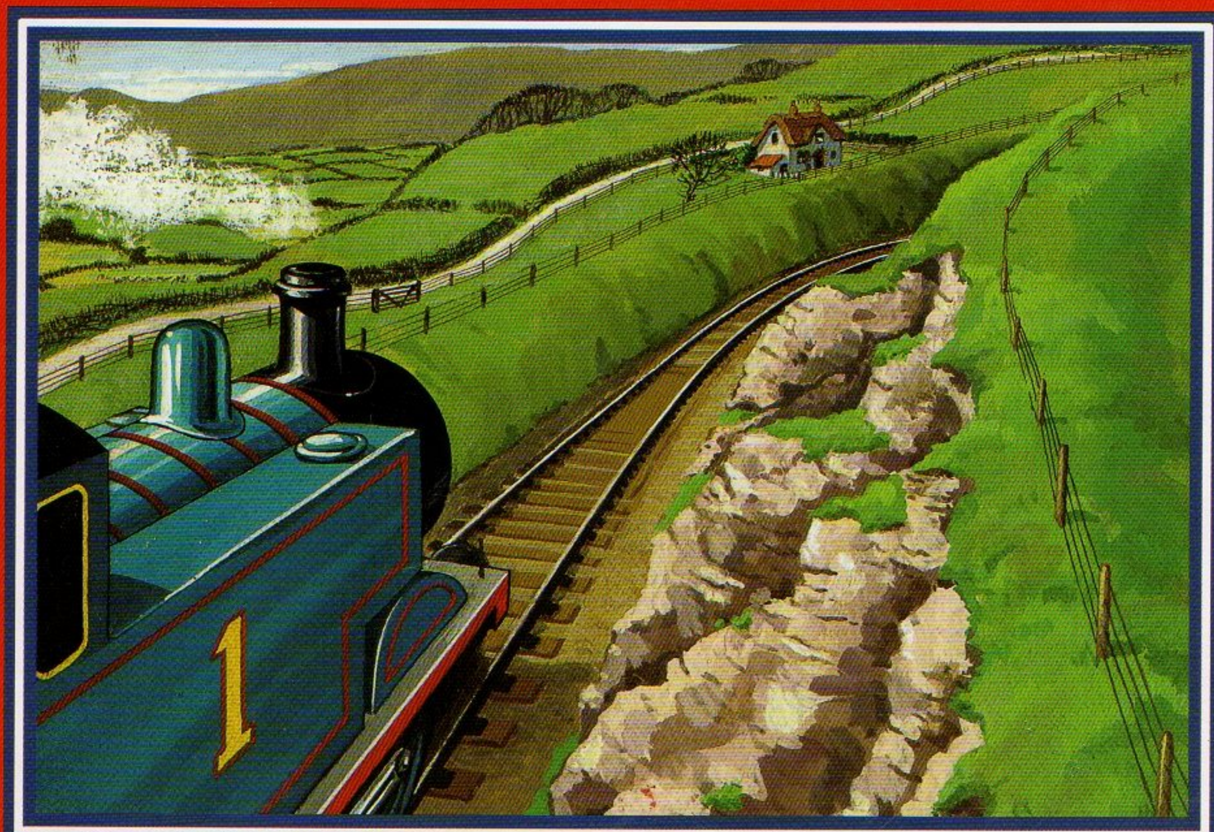
– Ha néha lejöhetnék a szárnyvonalon, uram. Toby megmutathatná nekem, hogyan kell.

– Nem bánom, ha az igazgató beleegyezik.

Hát így történt, hogy Mavis manapság gyakran ellátogat a Ffarquhar állomásra. Még mindig fiatal és még mindig elkövet hibákat, de már nem olyan büszke, hogy ne kérne segítséget Tobytól. Az öreg gőzkocsi pedig mindig szívesen tanítja őt.

Anglia partjainak közelében van egy kedves kis sziget, Sodor a neve. Gyönyörű mezők, hegyek és városok vannak a szigeten, és számos hasznos jármű: mozdonyok, buszok, helikopterek és hajók. A mozdonyok a Kövér Ellenőr vasútjánál dolgoznak, és munkájuk során nap mint nap számos kalandban van részük. Ebben a mesegyűjteményben ezekből a kalandokból ismerhetsz meg néhányat, amelyeknek Thomas, Percy és Toby a főszereplői.

www.thomasandfriends.com

Előkészületben:
Klasszikus mesegyűjtemény 2.

2999 Ft
ISBN 978-963-629-772-5

EGMONT
www.egmont.hu